

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ДИВИ НОЩИ

Част 2 от „Капитол Тиатър“

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Лондон, 1883 година

— Не мога да се омъжа за него. Просто не мога.

Стомахът на Мадлин се сви от погнуса, докато наблюдаваше лорд Клифтън да се разхожда навън с баща ѝ. Тя усети, че е изрекла думите на висок глас, чак когато майка ѝ, лейди Матюс, отговори.

— Ще свикнеш да живееш с лорд Клифтън — каза тя твърдо. Лицето ѝ, както винаги, имаше строго, неодобрително изражение. Преживяла живота си с чувство за саможертва, граничеща с мъченичество, тя ясно обяви, че очаква същото от трите си дъщери. Студените ѝ кафяви очи се втренчиха в Мадлин, а чертите ѝ бяха фини и бледи. Всички жени от рода Матюс имаха един и същ безцветен тен с изключение на Мадлин, която лесно поруменяваше.

— Надявам се да го сториш един ден, когато пораснеш — продължи Агнес. — Ще ни благодариш, че ти намерихме такава добра партия.

Мадлин едва не се задуши от възмущение. Тя усети как предателската руменина пълзи по бузите ѝ; за да заблестят до розово. Години наред тя се стараеше да бъде такава, каквато родителите ѝ изискваха да бъде — хрисима, тиха, покорна, но повече не можеше да сдържа чувствата си.

— Благодарна — възкликна тя горчиво. — Да се омъжа за човек, по-стар от баща ми...

— С една-две години — прекъсна я майка ѝ.

— ... който не споделя интересите ми и ме разглежда като кобила за разплод...

— Мадлин! — извика Агнес. — Подобен вулгарен речник не ти отива.

— Но е точен — каза Мадлин, като се опитваше гласът ѝ да звучи спокойно. — Лорд Клифтън има две дъщери от първия си брак. Всички знаят, че иска синове, и аз ще трябва да ги родя. Ще се погреба

в провинцията до края на живота си или поне докато той не умре, а тогава ще бъда твърде стара да се порадвам на свободата си.

— Достатъчно — каза строго майка ѝ. — Очевидно е, Мадлин, че трябва да ти се напомнят някои неща. Жената трябва да споделя интересите на мъжа си, а не обратното. Сигурно не бива да обвиняваме лорд Клифтън, че не харесва лековати занимания като четене на романи и музика. Той е сериозен мъж с голямо политическо влияние и се надявам да се отнасяш към него с подобаващо уважение. Колкото до възрастта му, ти ще трябва да оцениш неговата мъдрост и да търсиш съветите му за всичко. Това е единственият път на жената към щастието.

— Вероятно по-лесно щях да се съглася за годеежа, ако ми бяхте разрешили да излизам в обществото поне един сезон. Никога не съм танцувала на бал, не съм била на вечеря или *soirée*. Вместо това трябваше да стоя в училището, докато всичките ми приятелки излизаха. Сестрите ми бяха представени дори в двора...

— Те нямаха твоя късмет — отвърна Агнес и гърбът ѝ се изпъна като ръжен. — Ще си спестиш безпокойствата и неудобствата на сезона, тъй като вече ще бъдеш сгодена за най-желания и възхитителен мъж в Англия.

— Ти мислиш така за него — промърмори Мадлин под носа си, тъй като баща ѝ и лорд Клифтън влязоха в стаята.

Като всяко осемнайсетгодишно момиче, тя си беше представяла как ще се омъжи за красив, елегантен мъж, който до полуда ще е влюбен в нея. Лорд Клифтън далеч не отговаряше на тази представа. Той беше на петдесет години, с яки и увиснали челюсти. С гъстата си брада, плешива глава и влажни, плътни устни приличаше на жаба.

Поне да имаше чувство за хумор, добра душа — едно нещо, заради което би могла да го приеме благосклонно... Но той беше надут и без всякакво въображение. Животът му течеше по правила: ловът и конните надбягвания бяха неговите забавления, после грижите по управлението на именията, по някоя реч от време на време в Камарата на лордовете. И което беше най-зле — отнасяше се е презрение към музиката, изкуството и литературата — към всички неща, за които жадуваше Мадлин.

Като я зърна, Клифтън приближи към нея с усмивка на стиснатите си устни. В ъгълчетата на устата му блестеше слюнка.

Мадлин не харесваше начина, по който я гледаше — като че ли е стока за продан. Макар и неопитна, тя чувстваше, че той я желае, защото е млада, здрава и, предполага се, плодovита. Като жена му и тя щеше да съществува в едно повече или по-малко постоянно състояние на бременност, докато Клифтън се почувства удовлетворен от броя па момчетата, които тя щеше да му роди. Той не искаше сърцето ѝ, ума или душата ѝ.

— Скъпа госпожице Матюс — каза той с дрезгав, крякащ глас, — виждам, че от ден на ден ставате все по-хубава.

Дори гласът му е жабешки, помисли си Мадлин, като се опитваше да потисне леко истеричния си смях. Лепкавата му ръка взе нейната и я поднесе към устните му. Тя затвори очи и се стегна, за да потисне отвращението, когато усети подпухналите му устни върху ръката си. Възприел реакцията ѝ като моминска скромност, дори като вълнение, Клифтън я погледна и широко се усмихна.

Той я покани да се разходи заедно с него и отказът ѝ беше набързо отхвърлен от въодушевеното съгласие на родителите ѝ. Те бяха решили на всяка цена да задържат в семейството си един мъж със средствата и влиянието на Клифтън. Лорд Клифтън можеше да получи всичко, което поискаше.

Неохотно хванала годеника си под ръка, Мадлин се разхождаше из градината — сред изрядно прави редове от храсти, чисти пясъчни пътеки и цветни лехи.

— Радвате ли се на училищната ваканция? — попита лорд Клифтън, а малките му, но тежки стъпки скърцаха по сиво-бялата пътека.

Мадлин гледаше в земята пред себе си.

— Да, благодаря, милорд.

— Несъмнено и ти искаш да напуснеш училището като приятелките си — отбеляза Клифтън. — Родителите ти те задържаха там две години повече от другите момичета по моя молба.

— По ваша молба ли? — повтори Мадлин, поразена от влиянието му над тях. — Но защо...

— Имах чувството, че така би било по-добре за теб, скъпа — каза той със самовлюбена усмивка. — Имаше нужда от лустро и дисциплина. Хубавият плод трябва да узрее. Сега не си така буйна,

каквато беше тогава, нали? Както и предполагах, ти си се научила да бъдеш търпелива.

„Едва ли“, искаше да възрази Мадлин, но някак си успя да задържи устата си затворена.

Двете години допълнително в строгата обстановка на училището за млади дами на госпожа Олбрайт за малко не я подлудиха. За това време нейната бунтовна природа със силно въображение се превърна в нещо диво и неуправляемо. Преди две години тя беше твърде покорна и лесно би била убедена, ако роди телите ѝ искаха да я омъжат за Клифтън. Сега вече думите „търпение“ и „покорност“ не влизаха в речника ѝ.

— Донесох ти едно нещо — каза Клифтън. — Подарък, който ще харесаш, сигурен съм.

Той я привлече до една каменна пейка и седна до нея, като притисна мекото си тяло към нейното. Мадлин чакаше безмълвно, накрая погледите им се срещнаха. Клифтън се усмихна, както някой снизходителен чичко се усмихва на палавата си племенница.

— В джоба ми е — промърмори той, като показва десния джоб на кафявото си вълнено палто. — Защо не го измъкнеш оттам, както умното котенце хваща рибката?

Клифтън никога не ѝ беше говорил така. Преди те винаги имаха придружители.

— Благодаря ви за любезността, но нямаше нужда да ми правите подарък, милорд — каза Мадлин, стиснала ръцете си със сплетени пръсти.

— Настоявам — той ѝ посочи джоба си. — Вземи подаръка си, Мадлин.

Тя бръкна непохватно в джоба и напипа нещо тънко и кръгло. Сърцето ѝ заби неравномерно, когато извади предмета и го погледна. Изящен златен пръстен с плетена халка, украсен с малък, тъмен сапфир. Символът на бъдещото ѝ обвързване като съпруга на Клифтън.

— Това е старинна вещ — отбеляза лорд Клифтън. — Майка ми го носеше до последния си ден. Харесва ли ти?

— Хубав е — каза Мадлин равнодушно. Тя мразеше пръстена.

Клифтън го взе и го сложи на пръста ѝ. Беше ѝ широк и трябваше да свие юмрук, за да не се изхлузи от ръката ѝ.

— Сега можеш да ми благодариш, котенце.

Той я прегърна и я притисна силно към изпъкналите си гърди. Миришеше гадно, на спарено — като дивеч, оставен да престои твърде дълго. Очевидно лорд Клифтън смяташе честото къпане за ненужна глезотия.

Мадлин си пое дъх, за да не се задуши.

— Защо трябва да се отнасяте към мен като към любимо животно? — попита тя с предизвикателен глас. — Не обичам да ме наричат с подобни имена. Аз съм жена и човек.

Лорд Клифтън се засмя, като показва големите си жълти зъби, и тя трепна от гадния дъх, който блъсна лицето ѝ. Той я притисна силно и каза:

— Знаех си, че рано или късно ще се опиташ да ме предизвикаш... но като човек на моята възраст зная всички номера. Ето и награда за нахалството ти, злобно мъничко животинче...

Дебелите му устни притиснаха нейните, задушаваха я и мачкаха устата ѝ в първата целувка, която беше получавала досега. Ръцете му я стягаха като обръчи на бъчва. Мадлин остана безмълвна и неподвижна, като трепереше от отвращение... и напрегна цялата си воля да издържи докосването му без вик или плач.

— Ще се увериш, че съм много мъжествен — каза лорд Клифтън, като дишаше тежко и явно доволен от завоеванието си. — Не мога да рецитирам стихове и не съм силен в разгадаването на женските желания. Правя онова, което искам, и ти ще се научиш да го харесваш извънредно много.

Грубата му ръка погали бледото ѝ напрегнато лице.

— Чудесно — промърмори той. — Чудесно. Никога не съм виждал очи с такъв кехлибарен цвят.

Пръстите му усукваха разпръснатите ѝ златисто-кестеняви коси и от време на време потъркваха копринените кичури.

Мадлин стисна зъбите си, за да не се разтракат. Тя искаше да крещи срещу него, да му каже, че никога няма да му принадлежи, но я възпря чувството за дълг и отговорност, втъпявано ѝ от рождение.

Клифтън сигурно забеляза несъзнателното ѝ потрепване.

— Май ти е студено — каза той с тон, подходящ за съвсем малко дете. — Ела, нека влезем вътре, преди да си изстинала.

С чувство на облекчение тя веднага стана и влезе с него в къщата.

Щом лорд и лейди Матюс зърнаха пръстена на ръката на Мадлин, усмихнаха се и поднесоха поздравленията си. Те, които никога не бяха показвали чувствата си, защото считаха това за проташко!

— Какъв щедър подарък — възкликна Агнес, а лицето ѝ, обикновено жълтеникаво, грееше от удоволствие. — Какъв изящен пръстен, лорд Клифтън.

* * *

Изведнъж се оказа, че завръщането в училището е истинско облекчение, защото там нямаше никакви мъже освен учителя по танци, който идваше да преподава на момичетата веднъж седмично. Мадлин вървеше по тесния коридор с кутията за шапки в ръка. Останалата част от багажа ѝ щеше да бъде качена по-късно. Като стигна до стаята, която делеше заедно с най-добрата си приятелка Елънър Синкълър, тя се натъкна на половин дузина момичета, разположили се по леглата и столовете. Понеже Мадлин беше най-голямата по възраст ученичка в училището на госпожа Олбрайт, а седемнайсетгодишната Елънър бе следващата, съученичките им често ги посещаваха, тъй като ги смятаха за момичета с по-голям житейски опит.

Момичета си хапваха бисквити и се възхищаваха от някаква оцветена фотография, която Елънър държеше. Тя забеляза пристигането на Мадлин и я приветства с усмивка.

— Как беше лорд Клифтън? — попита тя, защото отпреди знаеше за планираната среща на Мадлин с годеника ѝ.

— Далеч по-зле, отколкото очаквах — късо отвърна Мадлин, като пристъпи към тясното си легло, разположено срещу леглото на Елънър. Тя остави кутията за шапки на пода и седна накрая на леглото с желание момичетата да си тръгнат, за да може да поговори спокойно с приятелката си.

„Скоро“, даде ѝ приятелски знак Елънър, докато другите момичета продължаваха да се гушат в кръг.

— Виж го само — извика едно от тях. — Представяш ли си какво ще стане, ако наистина го срещнеш?

— Ще припадна — каза друго и всички се закискаха.

— Той е най-красивият...

— Прилича на разбойник...

— Да, има нещо в очите му...

Мадлин поклати глава, като слушаше смутените им по женски въздишки.

— Какво, за Бога, гледате? — попита тя и тъгата ѝ беше заменена с нарастващо любопитство.

— Нека Мадлин го види...

— Ама аз още не съм го разгледала добре...

— Ето, Мадлин — Елънър ѝ подаде оцветената фотография. — По-голямата ми сестра ми я даде. Това е най-търсената снимка в Лондон. Всеки иска да има копие от нея.

Мадлин погледна снимката. Колкото повече я гледаше, толкова повече се очароваше. Това мъжко лице можеше да принадлежи на крал, морски капитан или престъпник... силен човек... опасен човек. То не притежаваше класическа красота — чертите му бяха самоуверени. В слабото лице имаше нещо лъвско, погледът беше остър и пронизателен, широката уста беше извита в иронична усмивка. Цветът на косата беше кестеняв на снимката, а самата коса изглеждаше твърда и леко разрошена.

Другите момичета чакаха тя да поруменее и да се закиска също като тях, но Мадлин не показва чувствата си.

— Кой е той? — попита тя спокойно Елънър.

— Лоугън Скот.

— Актьорът?

— Да, онзи, който е собственик на театър „Капитал“...

Странно чувство обзе Мадлин, докато втренчено гледаше снимката. Беше чувала за Лоугън Скот, но досега не знаеше как изглежда. Тридесетгодишен, Скот беше актьор с международна известност, надминаваща славата на Дейвид Гарик и Едмънд Кийн. Някои казваха дори, че той още не е достигнал върха на възможностите си. Едно от отличителните му качества беше гласът му, който можеше да гали ухото като кадифе или да възпламенява със силата си въздуха.

Говореше се, че жените го преследвали навсякъде, омаяни не толкова от актьорския му талант в романтичните роли, а повече от изпълненията му на престъпници. Той беше превъзходен Яго или

Барабас... Беше съвършен прелъстител, предател и манипулатор, за което жените го обожаваха.

Мъж в разцвета на силите си, привлекателен, културен... Всичко, което лорд Клифтън не беше. Мадлин беше обзета от внезапен копнеж. Лоугън Скот живееше в един свят, към който тя никога нямаше да принадлежи. Никога нямаше да се срещне с човек като него... никога нямаше да флиртува и танцува, нито пък да бъде съблазнена от нежни мъжки слова и любовни ласки.

Докато гледаше снимката на Лоугън Скот, ѝ хрумна една дива и луда идея — идея, от която пръстите ѝ се разтрепериха.

— Мадлин, какво има? — загрижено я попита Елънър, поемайки снимката от ръцете ѝ. — Изведнъж побледня и имаш странен вид...

— Изморена съм — каза Мадлин, като си наложи да се усмихне. Искаше да остане сама, нуждаеше се от време за размисъл. — Краят на седмицата беше напрегнат. Ако можех да си почина малко...

— Да, разбира се. Хайде, момичета, ще се преместим в друга стая.

Деликатно Елънър поведе групата и спря, преди да затвори вратата.

— Мадлин, имаш ли нужда от нещо?

— Не, благодаря.

— Сигурна съм, че срещата ти с лорд Клифтън онзи ден е била истинско изпитание. Искане ми се да можех да ти помогна по някакъв начин.

— Вече го правиш, Елънър. — Мадлин се излегна, прибра колене към гърдите си, полите на простата ѝ ученическа престилка се надиплиха около нея. Главата ѝ беше изпълнена с мисли и тя почти не забеляза, че приятелката ѝ тихо се оттегли.

Лоугън Скот... мъжът, чийто стремеж към жените беше почти толкова легендарен, колкото и таланта му.

Докато размисляше върху дилемата си, Мадлин все повече се убеждаваше, че Скот може да даде решението ѝ. Тя щеше да го използва, за да стане така нежелана от лорд Клифтън, че той нямаше да има друг избор освен да върне годежа.

Тя беше решила да има любовна връзка с Лоугън Скот.

Жертването на девствеността ѝ щеше да реши всичко. Щом трябваше да изживее останалата част от живота си в немилост, считана

от обществото за използвана жена, тъй да бъде! Предпочиташе всичко друго пред възможността да стане съпруга на Клифтън.

Тя започна разгорещено да крои планове. Щеше да фалшифицира писмо от семейството си с молба да бъде освободена от училището един семестър по-рано. През следващите седмици родителите ѝ щяха да смятат, че в училището тя е на сигурно място, а госпожа Олбрайт щеше да си мисли, че се е прибрала у дома. А пък Мадлин щеше да осъществи плана си.

Щеше да отиде в театър „Капитал“ и да се запознае с господин Скот. След като покажеше желанието си да спи с него, Мадлин очакваше нещата бързо да се подредят. Всеизвестно беше, че всички мъже, независимо колко почтени изглеждаха, искат да прелъстяват млади момичета. А мъж с репутацията на Скот не би се поколебал за нещо греховно и развратно.

Щом се окажеше окончателно съсипана, щеше да се върне при родителите си и да приеме всяко наказание, което те ѝ наложат. Най-вероятно щеше да бъде изпратена в дома на някой роднина от провинцията. Лорд Клифтън щеше да е безкрайно разочарован от нея, след което тя щеше да се освободи от вниманието му. Животът, който се готвеше да си отреди, нямаше да е лесен, нито пък приятен, но друг начин нямаше.

Може би, когато всичко свършеше, нямаше да е толкова зле да живее като стара мома. Щеше да има много време за четене и учене, а няколко години по-късно мама и татко щяха да ѝ разрешат да пътешества. Щеше да се опита да се включи в благотворителни дейности и така да направи нещо добро за хората в по-тежко положение от нейното. Щеше да даде най-доброто от себе си. В крайна сметка, решена на всичко си мислеше Мадлин, тя щеше да избира съдбата си вместо да се примири с онова, което ѝ се предлага.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Стиснала кожената дръжка на пътната си чанта, Мадлин спря пред задния вход на театър „Капитал“. Страшно, но същевременно възбуждащо, беше да се движи сама из Лондон. Ушите я боляха от шума на каретите, конете и уличните продавачи, а ноздрите ѝ се пълнеха с една странна смесица от миризми на тор, животни и смет, мирис на мая от близката хлебарница и на горещ восък от свещоливницата.

Рано сутринта Мадлин беше заложила пръстена, даден ѝ от лорд Клифтън, и сега монетите приятно тежаха в джоба ѝ. За да се предпази от джебчиите, тя се беше загърнала плътно в широката си сива пелерина, но, както изглеждаше, никой не възнамеряваше да я приближи. Вече беше пред театър „Капитал“ и приключението ѝ започваше.

Театърът разполагаше с четири или пет сгради, които вероятно бяха работилници и складове. Мадлин влезе в главната сграда, където се намираше сцената, и се озова пред лабиринт от коридори и гримьорни. Можеше да се чуе как актьорите говорят, пеят, свирят и спорят, затова изкушението да надникне през полуотворените врати беше почти непреодолимо.

Тя стигна до обширна стая, пълна с оръфани мебели, в която имаше маса с изсъхнали сандвичи, спаружено сирене и повехнали плодове. Актьори и актриси на различна възраст ходеха из стаята, говореха и пиеха чай. Очевидно навикнали на чести влизания и излизания, те почти не обърнаха внимание на Мадлин. Все пак един прислужник се спря и я изгледа с изучаващ, но приятелски поглед на лисичето си лице.

— Желаете ли нещо, госпожице? — попита той.

Тя се усмихна, като се опитваше да прикрие нервността си.

— Търся господин Скот.

— О! — той я погледна с интерес и посочи с глава към подалечната врата. — Сега репетира. Сцената е там.

— Благодаря.

— Не обича да го прекъсват — добави момчето, докато Мадлин отиваше към вратата за сцената.

— Аз няма да го безпокоя — отговори тя весело, стиснала дръжката на пътната чанта в едната си ръка, а с другата отвори вратата. Проправи си път през мебели и декори и се озова зад десните кулиси на сцената. Остави пътната си чанта на пода, приближи се до края на зелената кадифена завеса и огледа салона.

Театър „Капитал“ имаше голям и просторен салон с петстотин седящи места. В четирите му края се издигаха солидни позлатени колони, инкрустирани с изумрудено стъкло. Редици от ложи и великолепни кадифени кресла изпълваха салона. Кристални полилеи хвърляха отблясъци по изящните фрески, които украсяваха тавана.

Подът на сцената беше построен под наклон така, че актьорите, намиращи се в дъното на сцената, да се виждат толкова добре, колкото и актьорите отпред. Здравите му дъски бяха белязани от трайните следи на хиляди представления, ботуши и обувки, а също и от декори.

В момента имаше репетиция. Двама мъже обикаляха сцената с шпаги в ръце и обсъждаха мизансцена на ръкопашен бой. Единият беше рус, с гъвкавата и пъргава фигура на котка.

— ... не съм сигурен какво искаш... — говореше сериозно той, като удряше обувката си с гумения край на шпагата.

Другият мъж отговори с най-характерния глас, който Мадлин беше чувала — плътен, дълбок, земен — гласът на низвергнат ангел.

— Стивън, искам да вложиш повече чувство в изпълнението си. Твоето намерение, ако не греша, е да убиеш човека, който почти е съблазнил годеницата ти. Вместо това ти държиш шпагата си, както старица държи кука за плетене.

Мадлин го гледаше като закована. Лоугън Скот беше по-висок от очакваното, по-обаятелен, по... Дългокрак, с мускулесто тяло, той беше облечен в обикновена бяла риза, отворена на врата, и тъмен панталон, който прилепваше към тесния му таз и дългите крака. Снимката, която Мадлин беше видяла, не даваше точна представа за него... Цветът на косата му — тъмнокестеняв с огнен оттенък, извителната извивка на устата, палисандровия тен на кожата му...

От изисканата му външност лъхаше на едва доловима бруталност... Създаваше се чувство, че във всеки момент царствената фасада би могла да изчезне и да разкрие човек, способен почти на

всичко. Мадлин премигна неспокойно. Тя си беше представяла Скот като едно екстравагантно конте, чаровен фустопоклонник, но сега не виждаше у него нищо лекомислено или превзето.

Русият актьор се възпротиви:

— Господин Скот, страхувам се, че ако не се отдръпна при последното движение, вие няма да имате време да парирате...

— Няма да пробиете защитата ми — каза Скот с учудваща самоувереност. — Дайте всичко, на което сте способен, Стивън... Или ще избира друг.

Стивън сви устни. Явно хапливата забележка на Скот постигна целта си.

— Добре де.

Той вдигна шпагата и нападна, очевидно надявайки се да хване Скот незащитен.

Скот се изсмя в отговор и нещо парира, а шпагите се кръстосаха и сблъскаха, когато двамата мъже светкавично размениха удари.

— Давай, Стивън — каза Скот, задъхан от напрежението. — Никога ли не си губил жена? Искаш да убиеш някого заради това?

Изглеждаше, че другият актьор става по-темпераментен, както го искаше Скот.

— Да, по дяволите.

— Тогава ми го покажи!

Стивън съвсем се обърка, злобното му лице лъщеше от пот. Скот похвали усилието му с няколко оскъдни фрази, като отстъпваше и настъпваше с множество финтове и удари. Мадлин недоумяваше как е възможно такъв едър мъж да се движи с такава лекота и грация. Скот направо ѝ взе дъха. Той беше силен, внушителен и смразяващо съдържан. Впечатлена от напрегнатия бой, тя приближи, за да вижда по-добре.

Изведнъж усети, че кракът ѝ се заплита в дръжката на оставената на пода чанта, след което се спъна и падна върху малка масичка, отрупана с реквизит. На пода шумно издрънчаха един свещник, няколко порцеланови съда и резервна шпага. Актьорите се разсеяха и Лоугън Скот обърна поглед към кулисите. В същия миг Стивън нападна с шпагата си, без да може да спре устрема си.

Скот глухо изстена и се строполи на твърдия под, а едрата му ръка притисна рамото му. Настъпи тишина, нарушавана единствено от

учестеното дишане на актьорите.

— По дяволите... — измърмори Стивън, вперил поглед в сенките на кулисите, където Мадлин се мъчеше да освободи крака си. Той се обърна към Скот, който имаше странно изражение.

— Стивън — каза Скот с леко дрезгав глас. — Изглежда, че гуменият връх на шпагата ти е паднал.

Докато говореше, яркочервена кръв бликна между пръстите му и изби върху ризата.

— Боже мой! — извика Стивън с побеляло от ужас лице. — Не знаех... Не исках да...

— Няма нищо — отговори Скот. — Стана случайно. Изпълнението ти беше точно такова, каквото го исках. Всеки път играй така!

Стивън се вгледа в него с недоверие.

— Господин Скот — каза той с разтреперан глас, разкъсван между отчаянието и присмеха, — как можете да седите там и да ме режисирате, след като изцапахте цялата сцена с кръв? Понякога се питам дали сте човек?

Той откъсна паникьосаните си очи от разширяващото се кърваво петно върху бялата риза на Скот.

— Не се движете! Ще повикаме помощ... Ще изпратя за лекар...

— Няма нужда от проклетия хирург — извика Скот, но Стивън вече беше слязъл от сцената. Мърморейки през зъби, Скот се опита да се изправи на краката си, но тежко падна на пода — лицето му побеля.

Мадлин отметна пелерината си и грабна вълнения си шал.

— Ето — каза тя, като изтича иззад кулисите и коленичи до него. Сгъна шала на топка и силно го притисна към рамото му.

— Това ще спре кръвта.

Скот въздъхна силно от болка.

Лицата им бяха много близко и Мадлин откри, че се вглежда в най-сините очи на света, които някога беше виждала. Засенчените от гъсти тъмни мигли ириса бяха сапфирено-сини и имаха всички оттенъци на синьото — от най-тъмните дълбини на океана до най-бледото зимно небе.

Мадлин усети, че не ѝ стига въздух.

— Извинете за... — тя замълча и погледна през рамо купчината счупен реквизит, — ...за всичко това. Стана случайно. Обикновено не

съм тромава, но сега гледах репетицията зад кулисите и се спънах...

— Коя сте вие? — студено я прекъсна той.

— Мадлин Ридли — отговори тя, като използва моминското име на баба си.

— Какво правите тук, освен че прекъснахте репетицията ми?

— Тук съм, защото... — Мадлин срещна отново погледа му и изведнъж разбра, че няма друг избор освен ясно и направо да заяви намеренията си, което изобщо не ѝ беше присъщо.

Тя трябваше някак си да привлече вниманието му, да се разграничи от многото жени, които непрекъснато му се предлагаха.

— Искам да бъда следващата ви любовница.

Хванат съвсем натясно, Скот слисано я гледаше, като че ли му говореше на чужд език. Трябваше му време да проговори.

— Не поддържам връзки с момичета като вас.

— Заради възрастта ми ли?

В очите му лумнаха огънчета, но не приятелски, а присмехулни.

— И заради това освен другото.

— Аз съм по-голяма, отколкото изглеждам — бързо каза тя.

— Госпожице Ридли, — той поклати глава с явно недоверие, — вие ползвате уникален начин да се представите пред един мъж. Поласкан съм от интереса ви към мен. Все пак, не бих ви докоснал дори животът ми да зависеше от това. Сега моля да ме извините...

— Може би ви е нужно време да размислите върху предложението ми — каза Мадлин. — Ще ви бъда благодарна, ако междувременно ми намерите някаква работа тук. Умея много неща, които могат да бъдат полезни в театъра.

— Сигурен съм, че е така — сухо отвърна Скот. — Но не отговаряте на изискванията ми.

— Познавам литературата и историята. Добре говоря френски, а също мога да правя скици и да рисувам доста добре. Готова съм да мета, да мия, да стържа... Да върша всичко, което е необходимо.

— Не съм съвсем добре, госпожице Ридли. Не зная дали е от загубата на кръв или от удивление... Във всеки случай, вие бяхте доста забавна...

Скот се изправи, лицето му започна да възвръща цвета си.

— Ще потърся някого да ви заплати шала.

— Но аз... — започна да спори тя.

На сцената вече се бяха събрали група хора, тъй като повечето от работещите в театъра бяха научили за инцидента.

— Няма нищо — каза Скот, видимо раздразнен от тревожните им вайкания. — Не, не се нуждая от помощ, за да вървя. Нищо ми няма на краката...

Той тръгна към общата стая, заобиколен от дърводелци, музиканти, художници, танцьори и актьори — всички те готови да му помогнат.

Мадлин гледаше след него. Какъв интересен мъж беше той. Приличаше на крал, макар повечето монарси и принцове да не бяха надарени с подобна хубава външност и великолепа осанка. Тя беше сигурна, че Скот е най-подходящият мъж, с когото трябва да има любовна връзка. Вероятно това нямаше да бъде нещо повече от едно необикновено, единствено в живота ѝ преживяване.

Вярно, той не показва нетърпение да я вкара в леглото си. Но тя все още не беше се отказала. Щеше да го покори с постоянството си. Щеше да му посвети всяка минута от деня, за да му стане необходима. Щеше да се превърне в жената, която той искаше.

Мадлин се отправи към кулисите, където около обърната реквизитна масичка бяха разпръснати парчетата порцелан. В театър „Капитал“ вероятно имаше безкрайно много работа за вършене. Тя се питаше дали би могла да се обърне към някого друго с молба за работа. След като изправи масичката, зае се да събира порцелановите парчета.

На няколко метра от нея прозвуча нежен, мелодичен женски глас.

— Внимавай, дете! Ще се порежеш. Ще изпратя някого да почисти тук.

Мадлин остави счупения съд на масичката и се обърна. Видя златокоса жена, по-възрастна от нея с няколко години. Жената беше поразително красива, с аристократично лице, синьозелени очи и топла усмивка. Освен това беше бременна на няколко месеца.

— Здравейте — каза Мадлин, като приближи с любопитство. — Актриса ли сте?

— Доскоро бях — призна бързо жената. — Засега обаче съм временно помощник-директор — докато се роди бебето.

— О — оокори очи Мадлин, щом разбра, че жената пред нея би могла да бъде единствено дукесата на Лийдс — известна актриса,

която беше сценичната партньорка на господин Скот във всяка постановка: от лековатите комедии до трагедиите на Шекспир. Макар да беше известно, че дукът на Лийдс е твърде богат, той очевидно не беше се противопоставил на любовта на съпругата му към театъра и на възходящата ѝ кариера.

— Ваша милост, за мен е чест да се запозная с вас. Моля да ми простите безпокойството, което причиних...

— Не съм се притеснила — окуражи я дукесата. — Тук непрекъснато нещо се случва.

Тя погледна Мадлин с интерес.

— Стори ми се, че дочух да молиш господин Скот за работа.

— Да, Ваша милост — Мадлин поруменя, като се питаше какво друго е дочула, но лицето на дукесата беше спокойно и искрено.

— Ела в моя кабинет... Как се казваш?

— Мадлин Ридли.

— Е, Мадлин, нямаш вид на момиче, което би дошло да търси работа в театъра. Добре си облечена, очевидно си образована... Да не си избягала от дома си, дете?

— А, не — каза Мадлин. Всъщност, това не беше лъжа, защото беше избягала от училището, а не от дома си. Въпреки това тя почувства неудобство от измамата. Мъчеше се да подбира думите си. — Обстоятелствата наложиха да си намеря работа наблизко... и реших, че тук би могло...

— Но защо в „Капитал“? — попита дукесата, като я водеше към помещенията на администрацията.

— Винаги съм се интересувала от театъра, много съм слушала и чела за „Капитал“, но никога не съм била на представление.

— Никога? — дукесата беше поразена от чутото.

— Само любителски постановки в училище.

— Искаш ли да станеш актриса?

Мадлин поклати глава.

— Сигурна съм, че нямам театрална дарба и не желая да играя пред публика. Краката ми се подкосяват само при мисълта за това.

— Жалко — каза дукесата и влезе в малък кабинет с блестящо махагоново бюро, отрупано с книги и свитъци хартия. Покрай стената също бяха наредени сандъци с книги. — Момиче с лице като твоето би донесло успех на „Капитал“.

Мадлин замига, смутена от комплимента. Тя винаги се беше считала за средно привлекателна — нищо повече. Много от момичетата бяха с по-хубави фигури от нейната — стройна, но не така надарена... Имаше момичета с далеч по-впечатляващи черти от светлокафявите ѝ очи и медно-кестенява коса. Майка ѝ, Агнес, винаги казваше, че най-голямата ѝ дъщеря, Джъстин, е най-хубавата в семейството, а пък Алтия — най-умната. Мадлин, най-малката, не се отличаваше с нищо особено.

Мадлин беше разбрала, че е трябвало да бъде момче. Агнес раждаше тежко и лекарят бе дал ясно да се разбере, че третото дете може да ѝ е последно. Когато се родила третата дъщеря, Агнес била дълбоко разочарована, тъй като желала да има син. Мадлин беше приемала това като своя собствена грешка. Поне да блестеше с някакъв необикновен талант, та родителите ѝ да се радват, че имат такова дете... Но засега тя беше съвсем обикновено момиче.

Дукесата посочи с жест стол за Мадлин, близо до нейния.

— Кажи ми какво умееш да правиш, за да обмисля приемането ти на работа.

Те поговориха няколко минути; междувременно от общата стая донесоха поднос с чай. Дукесата говореше бързо и често се усмихваше, неизчерпаемата ѝ енергия беше заразителна. Нейното положение предполагаше една дистанция спрямо хората, но вместо това тя беше непосредствен и искрен човек. Никога през своя затворен живот Мадлин не беше срещала жена като дукесата на Лийдс. Тя познаваше само майка си и учителките с техните лекции по благоприличие, а също и приятелките си, които познаваха живота колкото самата нея.

— Мадлин — каза дукесата. — Виждаш по състоянието ми, че в следващите месеци ще намаля работата си. Бих искала да имам човек, който да ми помага, да поддържа ред в кабинета... Има още много задачи, за които човек все няма време. Умението ти да шиеш може да бъде от полза за госпожа Литълтън, която се грижи за ушиването и поддържането на костюмите. И въпреки, че господин Скот твърдо отрича това, ние имаме нужда от някой, който да подреди библиотеката на театъра.

— Бих могла да върша всичко това, дори повече.

Дукесата се усмихна на въодушевляването ѝ.

— Много добре. Считай се за член на трупата.

Радостта на Мадлин беше бързо прекъсната от мисълта за реакцията на господин Скот, когато откриеше, че тя работи тук.

— Господин Скот няма ли да се противопостави?

— Ще обсъдя въпроса с него. Имам пълното право да наемам на работа всеки, когото пожелае. Ако възникнат проблеми с господин Скот или някой друг, ела при мен.

Синьозелените очи на дукесата заискриха от смях.

— Нека титлата ми не те плаши, дете. Въпреки положението си извън театъра, тук аз съм само помощник-директор, а господин Скот държи върховната власт.

Мадлин никога не беше чувала за подобно несъответствие: една благородничка да работи в театър. Светът на аристокрацията и светът на театъра бяха несъвместими. Тя се чудеше как дукесата успява да живее в двете общества.

Дукесата се засмя, като че четеше мислите ѝ.

— Мнозина от благородниците смятат, че аз се отнасям несправедливо към сана си, като работя тук. Дукът, благословен да е, би бил твърде щастлив, ако напусна театъра, но той разбира, че иначе не бих могла да живея.

— Ако позволите, Ваша милост... Откога работите в „Капитал“?

— Вече пет-шест години.

Лицето на дукесата се озари от спомена.

— Колко бях щастлива, когато Лоугън ме прие за член на трупата. Всеки актьор и всяка актриса в Лондон искат да се учат при него. Той преподава един по-естествен стил на игра, различен от предишната практика. Сега всички му подражават, но тогава беше нещо необикновено.

— Господин Скот внушава респект — каза Мадлин.

— И той го знае — с лека ирония потвърди дукесата. Тя доля чай в чашата на Мадлин и ѝ хвърли любопитен поглед. — Трябва да те предупредя за нещо. Повечето от жените, които работят в „Капитал“ рано или късно си въобразяват, че са влюбени в Лоугън. Съветвам те да не се поддаваш на това изкушение.

Бузите на Мадлин горяха.

— Предполагам, че това би било естествено... мъж с неговата външност...

— Не става дума само за външността. При него има една дистанция, която вълнува жените — всяка си въобразява, че точно тя ще е онази, в която той най-сетне ще се влюби. Все пак, за Лоугън театърът е по-важен от който и да е човек. В неговия живот, разбира се, непрекъснато присъстват жени. Но никога истинска любов.

Това улесняваше нещата. Ако планът на Мадлин успееше, тя щеше да преспи с господин Скот и щеше да си тръгне без никакво емоционално обвързване.

— Благодаря ви, Ваша милост.

— Имам приятелка, възрастна жена, някога известна актриса. Тя живее сама в хубава къща на Съмърсет стрийт, но понякога дава стаи под наем. Обича около нея да има млади хора, освен това е много забавно да слушаш спомените ѝ. Вярвам, че ще ти даде стая срещу малък наем.

— Чудесно — усмихна се Мадлин. — Благодаря ви. Тревога се изписа по лицето на дукесата.

— Избягвам да се бъркам в чужди работи, но е ясно, че ти не си за тук, Мадлин.

Мадлин мълчеше, не знаеше какво да отговори. Тя сведе очи, за да не срещне проникателния поглед на дукесата.

— Не умееш да криеш чувствата си — забеляза тя. — Ако изпаднеш в беда, дете... Надявам се, че ще решиш да ми се довериш. Може би ще успея да ти помогна.

— Не мога да си обясня защо сте така любезна към една непозната — попита Мадлин.

— Имаш вид на самотница — тихо каза дукесата. — В миналото и аз понякога се чувствах така. Без значение от какво бягаш, положението може би не е толкова страшно, колкото изглежда.

Мадлин кимна, макар да нямаше никакво намерение да се доверява някому. След като от сърце благодари на дукесата, тя напусна театъра и нае файтон да я откара на Съмърсет стрийт.

* * *

Госпожа Нел Флорънс беше възрастна жена с побеляла коса, която на младини трябва да е имала червеникав оттенък. Кожата ѝ

беше бледа и леко засегната от времето, костите ѝ бяха грациозни. Тя имаше вид на топъл и добър човек, очарователно суетна.

— Значи скъпата ми Джулия те изпраща при мен, така ли? — попита госпожа Флорънс при посрещането на Мадлин в дома си. — Сигурна съм, че добре ще се разбираме. Доколкото разбрах, ти си актриса. Не? Не мога да повярвам, особено с лице като твоето. Ако имах половината от хубостта ти, когато бях на твоите години... но и тогава се справих добре с онова, което представлявах.

Тя делово разведе Мадлин из двуетажната къща, в която всяка стая беше изпълнена със спомени от кариерата ѝ на актриса.

— Цял Лондон ми се възхищаваше — разказваше госпожа Флорънс, докато вървяха покрай стена с портрети, правени преди трийсетина години. Всяка картина я показваше в различни пози и костюми, някои от които бяха шокиращо разголени. Изглежда, че тя изпитваше голямо удоволствие от изчервяването на Мадлин.

— Май лесно издаваш чувствата си, не е ли така? Какво приятно качество!

Проявила интерес към колекцията от спомени, Мадлин разглеждаше театрални програми в рамки, гравюри и чинии с рисувани старинни костюми.

— Каква прелест е да живееш така — възкликаваше тя.

— Познах и славата, и провала — каза госпожа Флорънс. — Насладих се и на двете. Никога за нищо не съжалявай — това е моят съвет. Ела, ще ти покажа стаята, в която ще отседнеш, а после дълго ще си говорим. Трябва да ми разкажеш всичко за себе си.

Дотогава Мадлин не си беше дала сметка колко прозрачни са мислите ѝ. Изглежда, че госпожа Флорънс можеше да ги чете също тъй лесно, както и Джулия.

— Ах — каза тя, като гледаше лицето на Мадлин. — Ти не обичаш да говориш за миналото си, разбирам. Е, тогава ще си приказваме за други неща.

Мадлин беше благодарна, че старата жена прояви разбиране.

— Благодаря ви, госпожо Флорънс — каза тя, като я придружи до края на обиколката.

След като разопакова малкия си багаж. Мадлин се преоблече в гълъбовосива рокля, гарнирана е тъмновиолетово кадифе. Довечера щеше да отиде в театъра, за да види Лоугън Скот на сцената и да реши

за себе си дали той е толкова талантлив, колкото твърдяха другите. Застанала пред огледалото, тя завърши закопчаването на роклята... и се смръщи от резултата.

Дрехата беше добре ушита, но моделът беше ужасен — скромен и практичен със строго малко деколте. Как можеше да съблазни някой мъж, още повече господин Скот, без подходящи дрехи? Изпълнена с копнеж, Мадлин плъзна ръце по тялото си. Да имаше сега една красива копринена рокля с дантелени волани, и пантофки, везани с перли, и свежи цветя в косите...

След като изчетка дългата си златисто-кестенява коса, тя я зави и я закрепил внимателно на кок. Щеше ѝ се да има маша за къдрене, за да си направи хубави къдрици около слепоочията и бузите...

— Нямам дори капка парфюм — каза тя, поклащайки унило глава.

Въпреки това след няколко минути естественото ѝ добро настроение си каза думата. Проблемът щеше да се реши после. Тази вечер тя трябваше да свърши само едно нещо, а то беше да посети първото си театрално представление в Лондон.

* * *

Дукесата на Лийдс беше така добра да покаже на Мадлин място зад кулисите, откъдето тя можеше да гледа пиесата.

— Тук ще ти е добре — каза тя на девойката. — Само гледай да не се пречкаш на хората. Те бързат, за да сменят декорите и костюмите — няма да ти е приятно, ако някой се блъсне в теб.

Мадлин послушно се сви встрани и откри, че може да вижда почти всички действия на сцената, макар и от странен ъгъл. Пиесата със заглавие „Отхвърленият любовник“, се предхождаше от едноактен фарс, който разсмя публиката. Завесата падна и по сцената в хаотичен танц се понесоха части от мебели, декори и хора. За по-малко от минута, като по чудо, всичко застана на мястото си. Двама младежи до Мадлин умело дърпаха въжета и макари и завесата се вдигна, за да разкрие красивата обстановка на богатата лондонска къща.

Публиката избухна в ръкопляскания и одобрителни възклицания при вида на декора. После двама герои, съпруг и съпруга, започнаха да

обсъждат списъка с кандидатите на неомъжената си дъщеря. Мадлин беше очарована от развитието на сюжета, който наблюдаваше. Тя изпитваше истинска симпатия към героинята — невинна девойка, на която не разрешаваха да се омъжи за любимия от детските ѝ години човек, а вместо това я сгодяваха за един грубиян.

Мадлин се изненада, че Лоугън Скот не играеше любимият на девойката, а грубиянът. В мига, в който той се появи на сцената, публиката сякаш се наелектризира. Като всички други и Мадлин стоеше като закована от самоувереността и страховития чар на неговия герой. Той искаше девойката за себе си и дори любовта ѝ към другия мъж не беше пречка към тази цел.

Всяка изминала минута за Мадлин беше като откровение. Тя стоеше мълчаливо зад кулисите, пръстите ѝ бяха впити в една гънка на кадифената завеса, сърцето ѝ биеше така силно, че тя чувстваше ударите му в гърлото си. Щом господин Скот заговори, тя спираше да диша. Той изграждаше характера на героя си спокойно, следвайки егоизма на този човек и силния му копнеж. Мадлин, както и цялата публика, започна да се надява, че той ще спечели любовта на невинната девойка.

Господин Скот беше на сцената почти през цялото първо действие, като манипулираше, пазареше се и поставяше на изпитания двамата любовници, докато почти доказа, че истинска любов не може да съществува.

— Какво става накрая? — Мадлин не се сдържа да попита шепнешком един от сценичните работници, застанал до нея. — Господин Скот ще се ожени ли за нея или ще я пусне при другия мъж?

Сценичният работник се засмя, като видя с какво внимание Мадлин следи действието на сцената.

— Няма да ти кажа — отвърна той. — Как бих могъл да ти спестя изненадата?

Преди тя отново да го попита, първото действие свърши и настъпи времето за интермедия. Мадлин се дръпна назад, когато завесата се спусна. Група танцьори излязоха на авансцената да забавляват публиката до началото на втората част на пиесата.

Изпълнена с копнеж, Мадлин чакаше в здрача, скрита зад ръба на кадифената завеса. Сякаш измина цяла вечност, докато пиесата започне отново. Тя цялата тръпнеше в очакване и гореше от щастие. Не

би предпочела никое друго място пред това, откъдето можеше да вдишва мириса на пот и боя, острата миризма на калциевите лампи.

Едра, тъмна сянка мина покрай нея — един мъж отиваше от сцената към гримьорните. Раменете им се докоснаха при разминаването и той забави стъпките си. Спря и вдигна ръка към мястото, където се бяха докоснали. После бавно се обърна да я погледне. Очите им се срещнаха и Мадлин усети тревожен спазъм в стомаха. Това беше господин Скот.

Блясъкът на капките пот осветяваха всяко ъгълче па лицето му. Макар че цветът на очите му се губеше в сянка, гневът, избухващ в тях ясно личеше.

— Вие... — каза той. — Какво правите в моя театър, по дяволите?

Никой дотогава не беше я ругал. Изненадана, тя забави отговора си.

— Господин Скот... Разбирам, че нейна милост още не е разговаряла с вас за мен...

— Казах ви, че тук нямате работа.

— Да, сър, но дукесата не се съгласи с това. Тя ме нае за нейна помощничка.

— Уволнена сте — отсече той, пристъпвайки напред, докато не се надвеси над нея.

Тя усети миризмата на потта по кожата му и влажната ленена риза. Изобщо не й беше неприятно — беше очароващо. В сравнение с него мъжете, които тя познаваше, бяха мекушави, скучни същества.

— Не, сър — каза тя и не вярваше, че е посмяла да му възрази.

За малко настъпи тишина.

— Не? — повтори той с твърд глас, като че ли думата изобщо не беше изричана.

— Дукесата каза, че, ако желае, би могла да ме наеме, и че трябва да отида при нея, ако вие се възпротивите.

Последва неприязнен смях.

— Така ли? Бих искал да разбера кой е собственикът на този проклет театър? Елате с мен — той грубо я хвана за ръката.

Спъвайки се, задъхана. Мантии беше повлечена към неговата гримьорна. Ушите й почервеняха от ругатните, които той процеждаше през зъби.

— Сър, бих била много благодарна, ако не използвате подобни изрази в мое присъствие.

— Ти дойде в моя театър без покана, предизвика нещастен случай зад кулисите, отиде и зад гърба ми си измоли работа...А сега ми четеш лекция за поведението ми.

Вратата беше затворена с трясък и те застанаха един срещу друг, като се гледаха. Той — обзет от гняв, а тя — от тихо упорство. Нямаше да му позволи да я изгони от „Капитал“.

— Мислех си, че подобен език не ви е присъщ — каза Мадлин с изключително достойнство.

Господин Скот отвори уста да отговори, после промърмори нещо под носа си.

В малката силно осветена стая всяка черта от лицето му беше ослепителна. Бронзовият му тен изключваше всякакъв грим. Погледът му беше толкова пронизателен, че причиняваше болка, а широката челюст беше твърда като камък.

— Вие сгрехихте, госпожице Ридли. За вас тук няма място.

— Господин Скот, ако вие все още сте обиден от моята непохватност, аз се извинявам. Отсега нататък ще бъда много внимателна. Няма ли да ми дадете още една възможност?

Лоугън беше раздразнен от собственото си отношение спрямо нея. Споменът за нея го разсейваше през целия ден.

Молбата на девойката би стопила и ледник, но сега само затвърди решението на Лоугън.

— Случилото се сутринта няма нищо общо с това — каза той рязко. — Работата е, че тук вие не сте нужна.

— Но дукесата каза, че бих могла да помагам за много неща с... костюмите, театралната библиотека....

— Джулия има добро сърце — прекъсна я той. — Успели сте да я подведете. Но аз не се поддавам така лесно.

— Никого не съм подвеждала — възрази тя.

Влезе един прислужник да помогне на Лоугън да се преоблече за второ действие, носейки чиста бяла риза и долна фланела.

— Джордж — рязко го представи Лоугън и започна да разкопчава влажната си риза. До началото на второ действие оставаха само няколко минути.

Никога дотогава Мадлин не беше виждала мъж да се съблича. Всяко разкопчано копче разкриваше блестяща мускулатура. Потресена, тя се отправи към вратата.

— Господин Скот, аз... мисля, че трябва да си вървя...

— Нима ще напуснете „Капитал“? — попита той студено, сваляйки увисналата дреха.

Мадлин бързо сведе поглед, но гледката на широката му, гола гръд завинаги се запечата в паметта ѝ.

— Ще остана, ако дукесата ми позволи.

— Останете, щом искате, но ще си платите за това. Ще превърна живота ви в ад. Разбирате ли?

— Да, господин Скот — прошепна тя, напускайки гримьорната, защото той започна да разкопчава панталона си.

Когато вратата се затвори, Лоугън спря, за да потисне силната си възбуда. Джордж тактично отвърна очи, като прибра използваната риза.

— Бихте ли желали още нещо, сър? — промърмори той.

Кофа леденостудена вода щеше да е от полза, да не говорим за едно питие. Но Лоугън поклати глава и се обърна, като продължи да се съблича. Прислужникът пооправи това-онова в гримьорната и тихо излезе.

Изправен пред огледалото, Лоугън въздъхна, като се опитваше да се съсредоточи върху предстоящата работа ... Но умът му беше зает от девойката. От Мадлин.

Коя беше тя и защо, за Бога, искаше да работи в „Капитал“? Беше очевидно, че е добре възпитана за подобно място — тя нямаше нищо общо с грубата тълпа в театъра. Какво е имала предвид Джулия, като я е наела? Той даваше мило и драго, ако можеше да притисне своята помощничка и да ѝ поиска обяснение, но нямаше никакво време за това. Трябваше да завърши представлението и нямаше нищо по-важно от това да даде на публиката на „Капитал“ онова, което тя искаше.

* * *

Мадлин успя някак си да се добере до мястото си зад кулисите. Тя обхвана пламтящите си бузи с ръце — сигурно бяха яркочервени. Дали не беше сгрешила, като настояваше да остане в „Капитал“, въпреки неудоволствието на господин Скот? Сигурна беше, че не е този начинът, по който може да се съблазни един мъж.

Защо той не я харесваше? Тя винаги лесно беше завързвала приятелства. Предположи, че не е типът жена, който господин Скот предпочита. Колко ли трудно щеше бъде да промени чувствата му към нея?... Колко време щеше да й бъде нужно? Притеснена, тя се взираше в тъмното пространство зад сцената, където актьорите търпеливо чакаха между декорите.

Завесата се вдигна и историята за обсадените млади любовници продължи. Благодарение на таланта на господин Скот Мадлин скоро забрави всичко освен героя, чиято роля изпълняваше той.

След сложна плетеница от сюжетни обрати грубиянът най-сетне разбра, че дори и да се ожени за красивата девойка, никога няма да спечели любовта ѝ. Представяйки се за анонимен благодетел, той помогна на влюбените, без да им разкрие, че именно той е причината за тяхното щастие. Господин Скот играеше ролята без нотка самосъжаление, без да свали циничната си маска, но по някакъв начин съумяваше да покаже на публиката, че сърцето на героя му страда. Краят на пиесата беше доста сладникаво-горчив.

Сърдечни поздравления и ръкопляскания изпълниха салона и не стихнаха, докато актьорите не се върнаха на сцената, за да получат заслужените овации. Скот беше посрещнат най-възторжено и прие това с лека усмивка и поклон.

Беше обявена програмата за следващото представление и завесата се спусна за последен път, макар че публиката продължаваше да ръкопляска.

Мадлин се постара да изчезне, преди господин Скот да я види повторно. Тя го зърна в дъното на сцената точно, когато той беше заобиколен от група почитатели. Те искаха да са близо до него. Мадлин въздъхна и тръгна да вземе палтото си от кабинета на дукесата.

— Мадлин!

Тя вдигна очи и видя дукесата на Лийдс.

— Хареса ли ти пиесата?

Мадлин се помъчи да подбере най-подходящите думи.

— О, това беше най-прекрасното нещо, което съм изживявала.

— Боже мой! — каза дукесата, радвайки се на възхищението ѝ.

— Не е чудно, че наричат господин Скот жива легенда. Той... той... — Мадлин замълча, защото не знаеше как да опише отношението си към него.

— Да, зная — отговори дукесата с усмивка.

Изведнъж възторгът на Мадлин изчезна.

— Страхувам се, че господин Скот ме видя зад кулисите. Той все още не ме иска. Показа го съвсем ясно.

Джулия вдигна учудено вежди.

— Това не му е присъщо. Никога не се е интересувал кого наемам. Не виждам защо — тя млъкна смутено, като се вгледа в Мадлин. — Не се притеснявай, скъпа. Утре, преди репетицията, ще се срещна с него и всичко ще оправя.

— Надявам се, ваша милост. — Мадлин замълча. — Много искам да работя в „Капитал“.

— Ще работиш — окуражи я дукесата. — Освен ако господин Скот не изтъкне сериозна причина против. Но аз смятам, че това няма да се случи.

ВТОРА ГЛАВА

Лоугън се намираше в дърводелската работилница в дъното на театралната сграда и критично оглеждаше двойните декори. Те бяха измайсторени от конопено платно, опънато върху дървена рамка, укрепена с ребра.

— Никога досега не сме правили толкова големи декори — обърна се Лоугън към двамата дърводелци, които бяха изправили декорите за проверка. — Как ще ги закрепите за сцената?

— Според нас най-добре ще е да опънем поддържащи въжета — отговори Роби Клиъри. — Така ще бъдат стабилни по време на представлението.

Лоугън протегна едрата си ръка и хвана една от дъските, за да опита здравината ѝ.

— По-добре ще е да приковете към пода подпори отзад. Не бива да се допусне възможност да паднат върху някого. Дяволски са тежки.

Роби кимна в знак на съгласие и отиде зад декора, за да го огледа отблизо. Той беше построен така, че предната рамка с платното да пада напред благодарение на собствената си тежест, за да открие второто рамкирано платно. Решението беше хитроумно, понеже комбинацията от сръчност и бързина спестяваше грешки.

Обърнат с гръб към декора, Лоугън поглади несъзнателно косата си.

— Хайде да видим как пада предният декор — каза той.

— Добре, господин Скот — отвърна Роби колебливо. — Но ви предупреждавам, че все още уточнявам как да стане това.

— Точно сега му е времето.

Джеф, слабоватото чираче, се втурна да помага на дърводелците.

С ъгъла на окото си Лоугън видя някой да влиза в работилницата — стройно момиче с метла, лопата и куп парцали за миене. „Новата“, сети се той с нотка на раздражение. Тя явно не знаеше, че предстои изпробване, и се насочи точно към мястото, където падаше декорът.

— Внимавай, дявол те взел! — извика остро Лоугън.

Тя спря и го погледна с питащи като на новороден фавън очи, докато дървената рамка се стоварваше отгоре ѝ.

Лоугън се спусна напред и я дръпна, закривайки я с тялото си. Тежкия декор се стовари върху раненото му рамо, той почувства непоносима болка и се олюля, като ругаеше.

За миг дъхът му спря. Все пак успя да се задържи на краката си. Пред погледа му се мержелееше как Роби и останалите се втурват да вдигат декора и да го отместят, а девойката отстъпи назад.

— Господин Скот, добре ли сте? — смутено попита тя. — Много съжалявам.

Лоугън леко кимна с глава, лицето му беше побеляло и цялото му същество се бореше да не повърне. Никога не би си позволил да го стори наред дърводелската работилница. Той държеше на авторитета си и никога не боledуваше, нито показваше слабост или нерешителност пред работниците си.

— О, рамото ви — възкликна Мадлин, като видя ризата, върху която бяха избили няколко кървави петна от отворилата се рана. — Какво да направя?

— Не се приближавайте — промърмори Лоугън, преодолял най-сетне напъна за повръщане. Той дълбоко си пое въздух. — Защо сте тук, за Бога?

— Канех се да измета треските и стърготините, да почистя инструментите и ... Искате ли да направя нещо, господине?

— Вън! — процеди Лоугън и лицето му се смръщи. — Докато не съм те удушил.

— Да, господине — съгласи се тя покорно.

Всяка друга девойка на нейно място би избухнала в сълзи. Макар неохотно, той призна, че тя запази хладнокръвие. Всички останали в театъра трепереха от гнева му. Дори Джулия внимаваше да не го натоварва, когато беше в лошо настроение.

Мадлин погледна към Роби.

— Извинявам се, господин Клиъри. Ще дойда по-късно да измета пода.

— Добре, момичето ми.

Главният дърводелец изчака Мадлин да излезе и се обърна към Лоугън.

— Господин Скот — каза той укорително. — Не биваше да говорите така на момичето. То искаше да помогне.

— Тя е истинско бедствие.

— Но, господин Скот — каза чиракът Джеф, — на Мади ѝ се случват разни несгоди само във ваше присъствие. Иначе тя работи добре.

— Не ме интересува — Лоугън притисна с ръка рамото си, което като че изгаряше. Главата му пулсираше от болка.

— Не я искам тук — изсумтя той и решително напусна работилницата.

Отиде в кабинета на Джулия с намерение да излее гнева си. Тя беше виновна, защото настоя да наеме тази девойка, затова тя самата трябваше да я уволни.

Джулия седеше на бюрото си и съсредоточено преглеждаше седмичната програма. Тя го погледна и лицето ѝ побледня от изненада.

— Лоугън, какво се е случило? Като че си се бил с шестима?!

— По-лошо. Имах още един сблъсък с малкото ти протеже.

— Мадлин? — загрижено попита Джулия. — Какво стана?

Той ѝ разказа накратко за случилото се в дърводелската работилница. Вместо да прояви очакваните внимание и тревога, Джулия намери случката за забавна.

— Горкият Лоугън — каза тя през смях. — Ясно защо си в лошо настроение. Е, не можеш да виниш Мади.

— Така ли? — попита той кисело.

— Днес е първият ѝ ден тук. Трябва ѝ време да свикне с обстановката.

— Първият ѝ ден! — повтори Лоугън. — И последният! Джулия искам тя да напусне. Говоря сериозно.

— Просто не разбирам защо Мадлин Ридли ти е толкова неприятна — облегна се назад Джулия с израз на любопитство, което ядоса Лоугън.

— Млада е и нищо не разбира от театър.

— Всички сме били някога млади — отговори Джулия и го погледна с лек присмех. — Всички, освен теб, естествено. Ти май си се родил научен...

— Тя не е за тук — прекъсна я Лоугън. — Дори и ти не можеш да опровергаеш това.

— Може би — съгласи се тя. — Но Мадлин е хубава, интелигентна млада жена, която очевидно има някакви проблеми. Искам да ѝ помогна.

— Единственият начин да го сториш е да я изпратиш там, откъдето е дошла.

— Ами ако е избягала от някаква опасна ситуация? Никак ли не те е грижа? Не си ли поне любопитен?

— Не.

Джулия въздъхна ядосано.

— Кой знае в какво положение може да изпадне, ако не работи тук? Ще плащам заплатата ѝ от джоба си, щом така искаш.

— Не сме благотворително дружество, по дяволите!

— Имам нужда от помощничка — каза Джулия. — Отдавна се нуждая от човек. Мадлин отговаря на изискванията. Защо придаваш такова значение на проблема?

— Защото тя...

Лоугън рязко млъкна. Проблемът се състоеше в това, че девойката го притесняваше, без той да осъзнава защо. Може би защото беше смешно откровена и безпомощна... противно на собствената му същност. Тя го караше да се чувства неудобно; беше такава, каквато самият той никога не би искал да бъде и винаги се беше борил да промени характера си. Естествено Лоугън нямаше да достави на Джулия удоволствието, като ѝ признае всичко това. Беше ѝ неприятно, че той винаги успяваше да подреди живота и чувствата си с очевидна лекота.

— Лоугън, трябва да има някакво обяснение — каза Джулия нетърпеливо, като изобщо не се досети какви мисли се въртят в главата му.

— Достатъчен е фактът, че тя е една непохватна глупачка.

Джулия зяпна.

— На всеки може да му се случи нещо неприятно. Не ти прилича да проявяваш такава дребнавост!

— Тя напуска и повече нито дума по въпроса!

— Тогава ти сам я уволни! Аз сигурно ще се затрудня с обяснението.

— Аз пък нямам подобен проблем — каза ѝ Лоугън. — Къде е тя?

— Изпратих я да помага на госпожа Литълтън за костюмите — рязко отвърна Джулия, обръщайки се към отрупаното с книги бюро.

Лоугън напусна кабинета ѝ твърдо решен да открие девойката. Шивачницата се намираше в една по-отдалечена сграда, поради това че беше застрашена от пожар повече от другите работилници. Така при един евентуален пожар можеше да се изолира, без да засегне останалите постройките.

Госпожа Литълтън беше едра жизнерадостна жена с гъсти кестеняви къдрици. Тя имаше изключително сръчни ръце и създаваше най-изтънчените сценични костюми, които можеха да се видят някъде. Беше наела шест момичета да ѝ помагат — те шиеха и кърпеха огромната колекция от костюми, подредени по лавиците. Колекцията на театър „Капитал“ беше много богата, защото и актьорите, и зрителите бяха наясно, че нищо не се жали за постигане на желания ефект.

— Господин Скот — каза весело шивачката. — Какво ще обичате? Да не би ризата, с която бяхте снощи, да ви е тясна в ръкавите? Още ще ги отпусна, ако трябва.

Лоугън не си губеше времето в дребнави разговори.

— Има едно ново момиче — госпожица Ридли. Искам да го видя.

— Ах, много е сладка, нали? Изпратих я оттатък с няколко костюма, които трябва да се изперат по специален начин. Коприната е много нежна, за да се суши в града, на този пълен със сажди въздух. Затова ще занесем костюмите извън града — там ще ги перем и сушим...

— Благодаря — прекъсна я Лоугън, който изобщо не се интересуваше от прането. — Приятен ден, госпожо Литълтън.

— След като натовари кошниците на каруцата — каза шивачката, — тя трябва да донесе в канцеларията ви скиците за костюма на Отело.

— Благодаря — процеди Лоугън, изпитвайки раздражение или може би тревога, като разбра, че Мадлин ще посети кабинета му. Дано имаше късмет нищо лошо да не се случи, докато тя не си тръгне. Нали щом се появеше някъде, ставаше някакво нещастие.

Все пак, когато стигна до стаичката, която считаше за своя свещена територия, там нямаше никого... Но беше доста по-чиста, отколкото е била години наред. Свитъците бяха подредени на

купчинки, прахът по полиците и мебелите беше избърсан, а хаосът на претрупаното му бюро беше оправен и то беше чисто.

Лоугън влезе в кабинета си и слисано се огледа.

— Как сега ще си открия нещата? — промърмори той. Вниманието му беше привлечено от едно цветно петно в стаята — полуразцъфнала червена роза, поставена в чаша вода върху бюрото му.

Изненадан, Лоугън докосна пурпурния цвят.

— Това е покана за помирение — гласът на Мадлин прозвуча зад него. Той се обърна и я видя до рамката на вратата приятелски усмихната. — Заедно с обещанието ми да не ви причинявам повече рани.

Объркан, Лоугън я гледаше мълчаливо. Уволнението, за което така бързаше да я уведоми, спря на устните му. Досега не беше почувствал никаква вина, но изпълненото с надежда хубаво лице на девойката, го накара да се почувства неудобно. Нещо повече, нямаше начин да я уволни сега, без да се покаже като страшилище пред всички останали. Той се питаше дали тя беше толкова невинна, колкото изглеждаше, или умело се преструваше. Големите ѝ кафяви очи не даваха отговора.

За пръв път Лоугън осъзна, че Мадлин е хубава — не, красива! — с фини черти, с кожа като порцелан и уста, едновременно невинна и чувствена.

Фигурата ѝ беше стройна и стегната, без онази чувствена закръгленост, която той предпочиташе у жената, но все пак привлекателна.

Лоугън седна на стола и я погледна внимателно.

— Откъде я взехте? — попита той, посочвайки розата.

— От пазара за цветя при Ковънт Гардън. Днес отидох рано сутринта. Кукловодите и продавачите на птици там са много интересни, а какво поразяващо разнообразие от плодове и зеленчуци...

— Но не е безопасно да ходите там сама, госпожице Ридли. Крадците и циганите набързо пребъркват наивници като вас.

— Не се страхувам, господин Скот — усмихна се тя лъчезарно. — Много мило, че се грижите за мен.

— Не се грижа — каза той бавно, барабанейки с пръсти по бюрото. — Просто съм свидетел на бедите, които ви съпътстват.

— Не е вярно — каза Мадлин без злоба. — Бих отбелязала, че досега никому не съм причинявала някаква беда. Водя съвсем тих живот.

— Тогава ми кажете защо едно явно добре възпитано момиче като вас търси работа в театър „Капитал“?

— За да съм близо до вас — отговори тя.

Лоугън поклати глава при безсрамните ѝ думи. Изречени от девойка като нея, те нямаха смисъл. Невинността и липсата ѝ на опит бяха повече от очевидни. Защо искаше да има любовна връзка с него?

— Семейството ви знае ли къде сте? — попита той.

— Да — отговори тя почти веднага. Устните му се свиха недоверчиво.

— Кой е баща ви? С какво се занимава?

— Той е ... фермер — предпазливо отговори Мадлин.

— Добре печели, както личи.

Подозрителният му поглед се плъзна по леката вълнена тъкан и добре ушитата ѝ рокля.

— Защо не сте у дома при близките си, госпожице Ридли?

Отговорите ѝ ставаха все по-колебливи и Лоугън усети внезапното ѝ безпокойство.

— Скарах се с тях.

— Защо? — попита той, като не пропусна да забележи как при лъжата по бузите ѝ пламна руменина.

— Не бих искала да говоря...

— Мъж ли е замесен?

Лоугън забеляза в кафявите ѝ очи искрица на изненада от точната забележка. Облегнат на стола, той студено я наблюдаваше.

— Ще спрем дотук, госпожице Ридли. Не искам да зная... и не ме интересува личния ви живот. Все пак нека ви напомня още веднъж, че ако храните някаква надежда вие и аз някога да ...

— Разбирам — Каза тя сухо. — Вие не желаете да имате любовна връзка с мен.

Мадлин се отправи към вратата на кабинета, където поспря и добави:

— Все пак хората променят намеренията си.

— Но аз не — каза Лоугън, като се намръщи, щом тя изчезна от погледа му. За Бога, нима тя не разбира значението на думата „не“?

* * *

Цял ден Мадлин беше заета да кърпи костюмите, да оправя гримьорните на актьорите, да подрежда току-що напечатаните реклами и да преписва за господин Скот и другите актьори програмните разписания на дукесата.

Театралната група беше като едно голямо семейство — с всичките търкания между членовете ѝ, което беше естествено. Особено любопитна беше пъстроцветната група от изпълнители. На Мадлин ѝ се струваше, че актьорите са далеч по-интересни от обикновените хора, защото говореха и се шегуваха с една откровеност, която я поразяваше. Независимо какъв беше предметът на разговора им, в него винаги се споменаваха нещо за господин Скот. Те открито му се възхищаваха, дори го обожаваха и той беше образецът, по който сравняваха всички останали.

Мадлин метеше пода на общата актьорска стая, миеше мръсните чаши и чинии и слушаше спора между няколко от най-известните актьори на „Капитал“ на тема какво кара хората да се влюбват.

— Това не е нещо, което може да се планира — каза Арлис Бари, дребна, къдрокоса комична актриса. — То е нещо, което не показваш. Вземете господин Скот, например. Наблюдавайте го в която и да е роля и ще забележите, че той винаги прикрива нещо. Това е неговата тайна, която предизвиква интереса на хората към него или нея...

— За сцената ли говориш или за живота — попита Стивън Мейтлънд, русият господин, който неволно рани Скот в боя с шпаги.

— Има ли разлика? — запита Чарлз Хейвърсли, друг млад изпълнител, с преднамерено смущение и всички се засмяха.

— В този случай не — каза Арлис Бари. — Хората винаги искат онова, което не могат да притежават. Зрителите се влюбват в главния герой, защото той никога не прилича на някого от тях. В действителността е същото. Няма човек — мъж или жена, който да не се влюби в някого, който е недостижим.

Мадлин спря близо до тях с метла и лопата в ръце.

— Не съм сигурна дали съм съгласна — каза тя замислено. — Не съм много опитна в тези работи, но... ако някой е много добър към теб

и те кара да се чувстваш сигурен и обичан... нима няма да ви привлече?

— Не зная — каза Чарлз, хилейки се двусмислено. — Може би ще трябва да изпробваш теорията си с мен, Мади, за да провериш дали е вярна.

— Мисля, че Мади вече я пробва с друго — каза Арлис дяволито, като видя, че Мадлин се изчерви. — Прости ми, скъпа... Ние обичаме да се закачаме. Боя се, че трябва да свикваш с това.

Мадлин също се усмихна.

— Естествено, госпожице Бари.

— И с кого пробваш теорията си? — заинтересува се Чарлз. — Да не ми кажеш, че е господин Скот?

Той се престори на възмутен, като видя, че Мади почервеня още повече.

— Защо с него, а не е мен? Той е талантлив, богат, красив и известен... Но какво повече има той от мен освен тези качества?

Като се опитваше да се отърве от закачките му, Мадлин започна така усърдно да мете, та помете не само стаята, но и коридора.

— Горката — чу тя зад гърба си тихата забележка на Стивън. — Той изобщо няма да я забележи... много е сладникава за него все пак...

Мадлин се притесни, спря да мете и се облегна на вратата на една празна гримьорна. След като чу разговора между актьорите, а те бяха много по-опитни от нея, Мадлин започна да разбира, че беше сгрешила. Тя подходи погрешно към Скот, като смело обяви намеренията си и така изцяло се разкри, без да запази поне някоя малка тайна, с която да го съблазни. Не е чудно, че той почти не се интересуваше от нея. Но вече беше твърде късно да промени положението.

Мадлин въздъхна дълбоко и пожела да имаше някого — някоя мъдра и опитна жена, която би могла да ѝ даде така нужните съвети. Дукесата ... Но тя изобщо не би одобрила плановете на Мадлин. Изведнъж ѝ хрумна нещо и челото ѝ се проясни. Може би имаше човек, когото би могла да помоли за съвет.

Небето беше покрито с мрачни облаци, когато един файтон докара Мадлин до къщата на Съмърсет стрийт. Госпожа Флорънс

седеше до огъня в гостната и вечеряше.

— Скъпа моя, идваш по-късно, отколкото очаквах. Много ли те товарят с работа в театъра? Сигурно си гладна. Ще поръчам още една вечеря.

Мадлин кимна с благодарност и седна до нея, като трепереше, докато не се стопли. По настояване на старата жена тя разказа за случилото се през деня, а после се втренчи в огъня.

— Госпожо Флорънс, бих искала да ме посъветвате за нещо, но мисля, че ще бъдете шокирана.

— Невъзможно е да бъда шокирана, дете. Живяла съм твърде дълго, за да се изненадам от нещо.

Възрастната жена се наведе напред и очите ѝ озариха финото ѝ лице.

— Е, ти изостри любопитството ми, не ме карай да чакам.

— Мисля, че с вашия опит... със знанията, натрупани през годините... Исках да ви попитам все пак... — Мадлин замълча и после изстреля думите. — Искам да съблазня един мъж.

Старицата се облегна назад с широко отворени очи.

— Ето че ви шокирах — каза Мадлин.

— Изненада ме е по-точната дума, скъпа моя. Не очаквах от теб подобен въпрос. Сигурна ли си, че знаеш какво правиш? Не искам да допуснеш грешка, от която след това да се срамуваш.

— Госпожо Флорънс — засегнато отговори Мадлин. — През целия си живот не съм успяла да направя нещо, от което наистина да се срамувам.

Очите на старицата внезапно заискриха весело.

— А сега искаш да поправиш това?

— Да! Иначе ще бъда безхарактерна и безволева.

— Не съм съгласна, скъпа моя. Ти имаш по-силен характер и воля от мнозина. Все пак, ако си решила да изпълниш намерението си, аз с радост ще те посъветвам. Познавам добре мъжете, по-скоро познавах ги. Осмелявам се да кажа, че те не са се променили много през последните десетина-двайсет години. Кажете ми, конкретен мъж ли искаш да съблазниш?

— Всъщност, това е господин Скот.

— Ах!

Госпожа Флорънс дълго я гледа — погледът ѝ беше пронизателен и същевременно резервиран. Като че ли някакъв стар спомен оживяваше пред очите ѝ — спомен, който ѝ носеше наслада.

— Не те виня ни най-малко — рече накрая тя. — И аз бих го съблазнила, ако бях хубава млада девойка като теб.

— Нима? — попита Мадлин, изненадана от думите ѝ.

— О, така е. Мисля, че господин Скот е един от малкото мъже в Англия, които заслужават да бъдат съблазнени. Не бих се занимавала с женствените, самовлюбени същества, които днес минават за големи любовници. За жалост, никога не съм имала случай да се запозная лично с господин Скот, но съм го гледала на сцената. За първи път преди пет години. Играеше Яго в „Отело“... най-сполучливото изпълнение, което някога съм гледала. Чисто, съблазнително, подкупващо зло! Като актьор той заслужава най-голямо възхищение. Като мъж ми се струва доста опасен.

— Опасен?! — неспокойно повтори Мадлин.

— Да, за женското сърце. За брак са подходящи сигурните мъже. Опасните са за удоволствие. Просто трябва да си сигурна, че не желаяш от тях нещо повече.

Мадлин се наведе напред.

— Госпожо Флорънс, нали няма на никого да кажете какво съм намислила?

— Разбира се, че не. Това е нещо съвсем лично. Освен това няма гаранция, че ще успееш. Доколкото съм слушала за Лоугън Скот, а то е повече от Джулия, той не харесва жени от твоя тип. Има мъже с определени вкусове, които могат да бъдат задоволени само от много опитни жени, а ти... — Тя замълча и критично огледа Мадлин. — Нещо ми подсказва, че твоят репертоар е крайно ограничен.

— Аз дори нямам репертоар — тъжно каза Мадлин. Госпожа Флорънс подпря брадичка с набръчканата си ръка.

— Това затруднява работата. От друга страна, ти си млада и красива и това не бива да се подценява.

— Проблемът е, че вече сгрехих. Трябваше да бъда по-тайнствена и сдържана, а вместо това аз открито и ясно показах намеренията си.

— Той знае ли, че го желаяш? — попита развеселена госпожа Флорънс.

— Да, и ясно ми показва, че не иска да има нещо общо с мен.

— Е, не е задължително прямотата ти да е погрешна — каза госпожа Флорънс. — Човек може да предположи, че мъж като Скот е напълно наясно с жени, които подхождат с изтънчени и светски увертюри. Може би си била права, като си го изкарала от равновесие.

— Аз не само го изкарах от равновесие — каза Мадлин простодушно. — Направих така, че той беше ранен.

— Какво си направила? — удиви се госпожа Флорънс и Мадлин ѝ разказа за боя с шпаги. Старицата я гледаше с усмивка и недоверие.

— Ще ти кажа, дете... Ти ме предизвикваш. Нека помисля за момент.

Мадлин изчака, докато старата жена обмисляше положението.

— Жалко, че нямаш актьорски способности — каза тя. — Мястото, където мъж като Скот трябва да бъде атакуван, е сцената — там той е спокоен. Подозирам, че никога не сваля гарда, освен когато играе. Само в такива моменти на изострена чувствителност ти ще успееш да преодолееш неговата защита.

— Бих могла да подавам реплики на някои актьори и актриси, когато учат ролите си — колебливо каза Мадлин.

— Да, това е отлична идея.

— Но, госпожо Флорънс... Но какво да направя, ако успея да хвана господин Скот в такъв момент? Какво трябва да му кажа?

— Нека те води инстинктът! Помни само, че не бива да се натрапваш. Просто му покажи, че искаш да бъдеш негова... че му предлагаш удоволствие без обвързване. Няма мъж на света, който би устоял на това.

Мадлин послушно кимна.

— Има още нещо — добави госпожа Флорънс, като я гледаше замислено. — Ще ти трябва подходящо облекло. Въпреки че имаш привлекателна фигура, това едва ли се вижда под тези ученически дрехи.

Мадлин примирено се усмихна.

— Боя се, че няма как, мадам. Не мога да си позволя нова рокля.

— Ще си помисля — окуражи я старицата. — Ще измисля нещо.

Мадлин се усмихна, възхищавайки се от изобретателността и ентузиазма на госпожа Флорънс.

— Радвам се, че поисках съвета ви, мадам.

— Аз също, Мади. Това е най-голямото ми вълнение от много години насам — да участвам в твоя план. С моя помощ ти ще вкараш господин Скот в леглото си като агънце на заклание.

— Надявам се — отговори Мадлин. — Все пак... не си го представям като агънце.

— Това ти ще разбереш, скъпа моя. Според моя опит мъжете често са по-различни в леглото от това, което са извън него. Актьорите са най-непредсказуемите любовници. Човек никога не знае дали не играят някаква роля.

Тя обърна кроткото си лице към огъня, тихичко плетяща интригата, а прислужницата донесе вечеря за Мадлин.

Когато прислугата излезе, Мадлин отново попита.

— Госпожо Флорънс, може ли да се предвиди нещо? Старата жена я погледна въпросително, изпуснала нишката на разговора.

— Какъв може да бъде мъжът като любовник — поясни Мадлин.

— Мисля, че до голяма степен това личи от начина, по който се целува.

Изведнъж госпожа Флорънс се развесели и завъртя един кичур, паднал от бялата ѝ коса с прасковен оттенък.

— Всъщност, това е много хубава идея. Защо не изненадаш господин Скот с една целувка? Смел и стилиен ход! И сигурно ще го заинтригува.

— Но как? Кога?

— Оставям това на въображението ти, Мади. Ще намериш подходящ момент.

* * *

Да го изненада с целувка! На другия ден дяволитото предложение на госпожа Флорънс непрекъснато се въртеше в ума на Мадлин. Никога не би намерила подходящ момент за подобна постъпка. Ако беше хубава като Джъстин или пък умна като Алтия... Но тя беше едно обикновено момиче, а господин Скот беше... недостижим.

Мадлин видя как той въздейства на хората — тълпите аристократи, които се събираха в гримьорната му след представление,

актьорите, които попиваха всеки негов съвет. „Всички искат нещо от него, дори аз“, помисли Мадлин простодушно. От него тя искаше нещо безкрайно лично и, ако имаше късмет, той нямаше да разбере причината.

С цел да научи нещо повече за Лоугън, Мадлин приседна до Арлис Бари, която пиеше чай в общата стая. Арлис беше извор на информация. Знаеше най-интимни подробности за всеки член на групата и обичаше да клюкарства.

— Искаш да научиш нещо повече за господин Скот, а? — попита я Арлис, похапвайки захаросани бисквити.

Макар че госпожа Литългън мърмореше против твърде пищната фигура на Арлис, тя явно не можеше да овладее апетита си към сладките.

— Всички искаме това, Мади. Господин Скот е най-очарователният мъж, когото съм срещала и най-тайнственият. Той фанатично брани личния си живот. Никога не кани в дома си. Доколкото зная, никой от трупата, освен дукесата, не го е посещавал там.

Мадлин се намръщи.

— Дукесата и господин Скот били ли са...?

Арлис поклати глава, къдриците ѝ се разтанцуваха.

— Те твърде много си приличат. Мисля, че тогава и двамата бяха толкова отдадени на театъра, че в сърцата им нямаше място за друго. После Джулия се срещна с дука и ... Но това е друга история. Та да ти кажа — Джулия и господин Скот никога не са имали роман. Тя ми е казвала, че той считал влюбването за възможно най-лошото нещо, което би могло да му се случи.

— Но защо?

Арлис закачливо вдигна рамене.

— Това е тайната на господин Скот. Той е пълен с тайни. Тя заговори по-тихо и се наведе над чашата си.

— Ще ти кажа нещо, което малцина знаят: господин Скот е син на фермер-арендатор. Дори не е ходил на училище. Представяш ли си?

— Не, аз... — Мадлин беше потресена от изненада. — Той изглежда толкова културен, благороден...

— Така изглежда — съгласи се Арлис. — Но е от такъв произход, че пред него ние с теб би трябвало да сме от кралското семейство.

Всъщност, веднъж Джулия ми намекна, че Скот е имал тежко детство — баща му го е биел и го оставял да гладува. Затова близките му изобщо не идват в театъра и не се допускат на представление. Той дори им плащал да не се мяркат тук.

Мадлин се замисли върху чутото, а Арлис се зарови в кутията с бисквити. Мадлин се опита да си представи Скот като момче, което живее в бедност и насилие, но беше невъзможно да свърже тази представа със силния, самоуверен собственик на театър „Капитал“. Той си беше изградил такъв образ в обществото и в нейните очи и тя трудно можеше да повярва, че в миналото е бил толкова плах, както разказваше Арлис.

Ето къде се е родил талантът на господин Скот, мислеше си Мадлин със съчувствие. Не можеше човек да е живял по един начин, а след това коренно да го е променил, без да притежава необикновено въображение ... и решителност.

— Извинете, госпожице Бари — измънка Мадлин. — Имам си работа.

Арлис ѝ намигна и взе пиесата, като четеше тихичко репликите, за да ги научи наизуст.

Мадлин отиде към кабинета на Скот, а сърцето ѝ биеше силно, когато стигна до прага. Вратата беше отворена. Виждаше се гърбът му — той седеше зад голямото махагоново бюро. Бялата ленена риза, хубаво изгладена, падаше по широките му рамене... Беше свалил бледозеленото си сако, което носеше цял ден, и беше развързал черната си вратовръзка.

Странна гледка представляваше сега господин Скот — седеше тихо и спокойно, а през целия ден тичаше без умора. Изглеждаше да е събрал енергия за десетима и управляваше театъра като капитан на кораб. Режисираше актьорите по време на репетиция. Според случая ги хвалеше и им заповядваше, докато изпълнението му харесаше. После отиваше при бояджиите, местеше тежките декори, като обясняваше как иска да ги боядисат и само дето не грабваше четката да свърши сам работата.

Всеки член на трупата знаеше, че рано или късно работата му ще бъде взискателно прегледана и всички се стараеха Скот да бъде доволен. Когато ги похвалеше, хората грееха от удоволствие. Мадлин

копнееше да получи подобно внимание от негова страна, да я забележи, но не като човек, правещ само бели.

Щом Мадлин спря на вратата, Скот се стегна и мускулите на гърба му се очертах. Макар тя да стоеше безмълвна, той се обърна и я погледна въпросително през рамо.

— Господин Скот — каза тя. — Мисля, че бих могла да ви помогна за кореспонденцията. Забелязах колко писма са се натрупали, а... Бих могла да пиша, а вие да ми диктувате.

Тя забеляза, че той не я слуша и с надежда добави:

— Добра съм в краснописа.

Доста дълго време Скот мълча. Подреждаше купа с писма на бюрото си, а после я погледна. Бавно притегли близкия стол и премести няколкото книги, сложени на него.

— Защо не? — промърмори той.

Мадлин се настани и взе лист и перо — щеше да пише в ъгъла на бюрото. Скот дръпна един лист от върха на купчината и мълчаливо го прочете, пригласяйки косата си с ръка.

Девојката осъзнаваше насладата да бъде сама с него и продължи дискретно да го разглежда. Беше обут в сив панталон, мускулите му бяха издължени и добре оформени. Много от ролите, които изпълняваше, изискваха голяма атлетичност. Сцените с дуелите, които играеше всяка вечер, го поддържаха във великолепна физическа форма.

— Адресирайте писмото до мосю Жак Домие, рю дьо Бо Арт, Париж.

За изненада на Мадлин, Скот започна да диктува на френски език. Тя разбра, че той я изпитва дали наистина знае френски. Приемайки предизвикателството, тя започна прилежно да пише.

По време на диктовката Мадлин разбра, че Скот помага на директора на Комеди Франсез да наеме театрален салон в Лондон, в който да покаже на английската публика своите артисти.

— Извинете, господине — прекъсна го Мадлин в средата на изречението. — Мисля, че този глагол трябва да се спрегне в минало подчинително...

— Оставете!

Мадлин се замисли.

— Господин Скот, сигурна съм, че знаете колко държат французите на езика си...

— Сигурно знам много повече неща за французите от вас — отвърна той. — И ще спрягам проклетия глагол, както си искам.

— Много добре — наведе глава над листа Мадлин.

— Все пак грешите — промърмори тя.

Изведнъж раздражението на Лоугън се смени с весело настроение. Той едва потисна напушилия го смях. Никой не беше си позволявал да говори с него така свободно. Аристократите, с които общуваше, се държаха покровителствено освен в случаите, когато му искаха нещо. Хората, които работеха за него, му казваха винаги онова, което той искаше да чуе. Единственият човек, който разговаряше с него като с равен, беше Джулия, но тя беше благородничка по произход и можеше да ѝ се довери. Това момиче... Мадлин... нямаше нищо. Нейното съществуване зависеше изцяло от доброто му желание и въпреки това тя се опитваше да му противоречи.

— Тогава го променете — каза той и продължи да диктува, преди тя да реагира. Беше сигурен, че когато завършиха писмото, ръката я болеше, но тя не го помоли да диктува по-бавно.

Продължиха със следващото писмо, адресирано до директора на застрахователна компания. Лоугън предлагаше да се създаде фонд за подкрепа на пенсионирани актьори, а също и за благотворителни помощи за вдовици и деца на актьори, фондът трябваше да се попълва с годишни вноски от заплатите на актьорите и няколко благотворителни представления.

— Много мило от ваша страна — заключи Мадлин след края на писмото. — Предполагам, че повечето театрални директори не се грижат за положението на бившите си актьори.

— Не съм от тях — отговори Скот. — По този начин привличам най-добрите актьори в „Капитал“ и ги задържам тук. Колкото по-добри са спектаклите, толкова повече печеля.

— Сиреч, единственият ви мотив е печалбата?

— Точно така.

— Не вярвам, господин Скот. Вие сте добър... само че не искате хората да ви смятат за добър.

Той я погледна иронично.

— Защо мислите така, госпожице Ридли?

Мадлин го погледна, без да мигне.

— Вие не ме уволнихте дори тогава, когато имахте пълно право да го сторите. Сега пък правите постъпки да се погрижите за работниците си, когато остаряят и не могат да се трудят. Това са действия на добър човек.

— Госпожице Ридли... — той поклати глава, за да ѝ покаже, че не проумява наивността ѝ. — Нищо не върша от добро сърце. Боже, как ли сте оцелели с тази ваша наивност? Вие нищо не знаете за миналото ми, не знаете на какво съм способен. Във ваш интерес е да не се доверявате на никого... включително и на мен.

— Но защо да се страхувам от вас?

Ръцете му се свиха в юмруци. Очите му бяха с цвета на синьо-виолетов пламък, когато втренчи поглед в нея. Тежка тишина надвисна над кабинета, а сърцето на Мадлин биеше все по-лудо.

— Нека се надяваме да не разберете защо — меко отговори Скот.

С всяка изречена дума Лоугън Скот разбиваше девическите ѝ представи. Той беше мъж до мозъка на костите си, пълен с енергия. Ако тя успееше да го привлече в леглото, това завинаги щеше да я промени емоционално, а и физически. Тази мисъл я накара да се почувства неспокойна.

Мадлин отклони очи и се загледа в скута си, когато чу тихия му, леко презрителен смях.

— Достатъчно за днес.

— Да дойда ли утре? — попита тя.

Настъпи дълга тишина, а Лоугън се мръщеше над претрупаното си бюро. Джулия, дявол я взел, знаеше чудесно, че той има крещяща нужда от секретарка. Лоугън възнамеряваше от месеци да наеме някого за тази работа, но и досега не беше намерил време да беседва с кандидатите.

С помощта на Мадлин той би могъл да отхвърли натрупаната работа за два пъти по-кратко време, отколкото ако я вършеше сам. Вероятно нямаше да е зле тя да порботва час-два на ден в кабинета му. Освен... той изненадано осъзна, че нейната близост му... въздействаше. Възбуждаше го. Намръщи се и смени позата си, като я гледаше с присвити очи. Беше необичайно да реагира така на присъствието ѝ. Тя беше толкова млада и наивна, а и той не беше от

мъжете, които налитаха на девственици, независимо какво изкушение би представлявало това.

А Мадлин го изкушаваше, макар че Скот се мъчеше да не я забелязва. Тя притежаваше свежест и топлина, които му се струваха неповторими.

Ръцете му копнееха да се плъзнат по извивката на шията ѝ и да погаят копринените кичури, измъкнали се изпод фибите. Смутен, той посочи вратата с нетърпелив жест и промърмори:

— Да, елате утре сутринта.

Мадлин се усмихна.

— Приятен ден, господин Скот.

Шумът от стъпките ѝ постепенно заглъхна, а Лоугън продължаваше да гледа през отворената врата. Нетърпеливата пулсираща топлина в слабините му изчезваше много бавно. „Отдавна не съм бил с жена“, помисли си той. От няколко месеца. Беше твърде зает да търси замяна на бившата си любовница, а и никоя не предизвикваше интереса му... Досега...

Снизходителна усмивка изкриви устните му. Мисълта да легне с девствено или поне с неопитно момиче никога преди не му беше идвала на ум. Все пак Лоугън не можеше да не мисли за Мадлин Ридли... Как би се чувствала в прегръдките му, как би изглеждала гола в леглото му, как би се чувствал той, понесен от тази неукротима енергия...

Вероятно той щеше да я съблазни. Беше въпрос на време кога някой от тази цинична среда щеше да се възползва от нея ... Защо да не е той? Поне щеше да е сигурен, че тя ще изпита наслада и това би компенсирало...

— По дяволите! — извика Лоугън, обезпокоен от посоката, а която течаха мислите му, и се помъчи да се съсредоточи върху работата си. С особена упоритост изчете куп договори, провери програмите и нахвърли бележки по музикалното и сценичното оформление. Докато работеше, чуваше как хората излизат от театъра. Актьорите и музикантите завършваха репетициите си, а дърводелците и бояджиите подготвяха работилниците за утрешния ден.

Лоугън се радваше на работата, която кипеше около него с ясното съзнание, че ако той не полага усилия, театър „Капитал“ не би просъществувал. Той беше плод на неговата амбиция, създаван

постепенно и болезнено изстрадан. Провал се изключваше — Лоугън никога не си беше позволявал да обмисля подобна възможност. Един провал би означавал връщане към начина на живот, който бе водил като син на Пол и Мери Дженингс.

Изведнъж тишината беше нарушена от познат глас.

— Още ли работиш, Джими? Вече си богат, защо не се порадваш на богатството си?

ТРЕТА ГЛАВА

Лоугън се обърна и видя познато лице — лорд Андрю Дрейк. Андрю беше висок, добре сложен млад мъж с лукави сини очи и тъмна коса, която изглеждаше като разпиляна от вятър. Той беше хубав, макар че по лицето му вече личаха белезите на човек, отдал се на порока — леко напълняло, подпухнало от редовно пиене, с тъмни кръгове под очите от безсънните нощи.

Бяха близки приятели от детинство. Андрю беше единственият син и наследник на граф Рочестър, а Лоугън беше син на местен фермер-арендатор. Момчетата заедно скитаха из имението, ловяха риба, плуваха и играеха. Лоугън приемаше Андрю като свой по-малък брат. Той често го съжаляваше, макар Андрю да беше наследник на голямо богатство. От наблюденията си Лоугън беше разбрал, че графът не е по-добър баща от Пол Дженингс. Рочестър беше студен и суров, повече държач на правилата и дисциплината, отколкото на доброто на сина си.

Лоугън се усмихна леко и остана седнал на бюрото си.

— Не очаквах да те видя толкова скоро, Андрю. Особено след като ти казах да не закачаш актрисите ми.

Андрю се ухили.

— Няма кой знае каква разлика между театъра и публичния дом, да знаеш. Актрисите са също като проститутките, само че по-скъпи.

Той огледа критично малката стая, погледът му се плъзна по отрупаното бюро.

— Чудя се как досега не си откачил, като прекарваш толкова много време в тази прашна дупка.

— Обичам да работя.

Лоугън се облегна назад и вдигна краката си върху бюрото, като скръсти ръце на широката си диафрагма.

— Думите „обичам“ и „работя“ не се връзват в едно изречение, Джими.

Андрю наблюдаваше лицето на Лоугън и се усмихна, когато видя реакцията в очите му.

— Не ти харесва да те наричам така, нали? Уверявам те, че нямах намерение да те обидя. Възхищавам се от всичко, което постигна, като се превърна от плахия Джими Дженингс във великия Лоугън Скот. Когато бяхме момчета, аз винаги съм си мислил, че ще се ожениш за някоя местна краварка или прислужница, и ще станеш фермер като баща си. Или че ще дойдеш в Лондон и ще работиш като продавач при някой дребен търговец. Вместо това ти стана един от най-богатите самоиздигнали се мъже в Англия, около когото красивите жени въртят поли, за да им обърне внимание, и който получава покани за вечеря от дука на Уелингтън. Понякога имам чувството, че аз съм единственият човек, който си спомня кой си ти всъщност.

— Не си единственият — каза Лоугън. Дори той самият да забравеше скромния си произход, намираха се мнозина, които не пропускаха случай да му го напомнят. Нито издигането му, нито талантът или богатството можеха да му помогнат да влезе в техните затворени общества. Естествено той беше подходящ да ги забавлява, но никога не го приемаха като равен. Не му беше позволено да се жени за дъщерите им и да смесва червената си кръв със синя.

— Защо дойде, Андрю? — попита Лоугън. — Нима си тук, за да ми напомниш миналото ми, или искаш нещо?

Явно раздразнен от прямотата на Лоугън, Андрю сви рамене.

— Добре де, щом настояваш да ти кажа... Загазих.

— Играл си комар.

— Естествено. За какво друго да използвам времето си? — Андрю се разстрои, лицето му почервения.

— През последните две седмици прекарах почти всяка нощ в клуба и профуках и последния си шилинг. Всеки път, когато си мислех, че щастието ще ми се усмихне, ставаше по-лошо. Мълвата вече се носи из Лондон. Не ме пускат повече да играя, а двама грубияни от клуба непрекъснато ме следят. Явно не мога да им избягам, а и те ме заплашват, че ще ми счупят краката, ако не им донеса парите, които дължа. Да пази Бог, но мисля, че наистина ще го направят.

— Ходи ли при баща си?

Андрю изохка с отвращение.

— Старият мръсник няма да ми даде и шилинг повече от дребната сума, която той нарича издръжка. А би могъл сто пъти да изплати дълговете ми.

— Мисля, че точно от това се страхува — каза сухо Лоугън. — Колко дължиш този път? Четири хиляди? Пет?

Андрю лениво почисти ръкава на зеленото си вълнено палто.

— Десет — промърмори той.

Сумата беше достатъчна, за да накара Лоугън да замълчи. Десет хиляди паунда представляваха цяло състояние, достатъчно да поддържа дузина семейства цяла година, достатъчно за няколко пищни постановки в „Капитал“. Той знаеше защо граф Рочестър не би платил дълга на сина си независимо, че животът му беше в опасност. Ако Андрю не променеше навиците си, той щеше да пропилее семейното богатство веднага, щом получише титлата си.

— Парите ми трябват — подзе Андрю. За пръв път в гласа му се прокрадваха нотки на отчаяние. — Всички знаят какво богато копеле си. Можеш да си позволиш да ми дадеш назаем десет хиляди. Знаеш, че един ден ще си ги получиш с лихвите.

— Дали? — иронично попита Лоугън, тършувайки из бюрото си. Започна да пише чек. — За последен път, Андрю. Нямам намерение да пълня каца без дъно.

Андрю погледна през рамо и измърмори някаква благодарност.

— Знаех си, че няма да ми откажеш. Сигурно ще си доволен да разбереш как би реагирал баща ми, ако научеше за това.

Печална усмивка се появи на устните на Лоугън, докато дописваше чека.

— Всъщност е така.

Той подаде чека на Андрю, но го отдръпна, когато Андрю нетърпеливо посегна да го вземе.

— Давам ти го заедно с един съвет.

— Знаеш добре, че не понасям съвети.

— Ще ме изслушаш заради проклетите десет хиляди. Плати си дълговете, Андрю, и си намери някакво по-евтино занимание. Ти не си способен да печелиш — лесно се поддаваш на чувството си в момента.

— Тогава ти трябва да си най-добрият играч на света — измънка Андрю. — Не се поддаваш на чувствата си, освен ако не ги показваш на сцената срещу печалба.

Лоугън се засмя и се облегна на стола.

— Каж ми как е баща ти?

— Същият си е, както преди — строг и вечно недоволен. Всичко би дал, за да притежава няколко скици на Рубенс или Рембранд.

— Колекцията Харис — каза Лоугън и очите му светнаха. — Десет оригинални скици на Рембранд, включително „Полският ездач“.

Андрю вдигна ръце в знак на престорена тревога.

— Само не ми казвай, че и ти искаш да я имаш?!... Предупреждавам те да стоиш настрана, иначе кръв ще се лее.

Лоугън сви рамене с престорена ленивост.

— Къде мога да се мера аз с графа?

— Интересно е, че ти и баща ми сте еднакво пристрастени към изкуството — отбеляза Андрю.

Лоугън му се усмихна присмехулно.

— Мнозина обичат изкуството, Андрю. Дори хора от по-низшите класи.

— Но колко синове на фермери могат да си позволят да колекционират? Баща ми твърди, че си купил онзи ван Дайк, който той толкова искал да има, само за да го ядосаш.

— Но защо да постъпвам така? — меко попита Лоугън.

— Вярвам на графа, като казва, че се опитваш да го впечатлиш. Той твърди, че този твой стремеж идва от факта, че си израсъл в сянката на богатата ни къща. Че искаш да му докажеш колко високо си се издигнал.

Изведнъж Лоугън ужасно се разгневи и не се постара да прикрие това. Думите на Андрю разкриха една болезнена истина, която той отказваше да признае. Лоугън не знаеше защо изпитва такова изострено чувство за съперничество с граф Рочестър. То имаше нещо общо с начина, по който графът го гледаше — надменно и презрително. Този преценяващ поглед винаги пораждаше у Лоугън решителност да докаже, че не стои по-ниско от графа, освен по произход.

— Единствените хора, които искам да впечатля, са зрителите, които плащат да посетят представленията ми. Мнението на баща ти никога не ме е интересувало. Предай му какво съм казал.

— Боже, в какво лошо настроение си! Нека сменим темата с нещо по-весело. Още ли държиш в лондонската си къща онази сладка тъмнокоса прислужница?

Лоугън поклати глава.

— Помолих я да напусне.

— Как е могло да ти омръзне това изключително същество? Къде е тя сега? Не се срамувам да оберат трохите ти.

— Не бих ѝ направил такава лоша услуга, като ти кажа къде живее.

Андрю се засмя.

— Добре де. Има и други хубави слугини.

Той се отправи към вратата и ухилено пъхна чека в джоба си.

— Моите сърдечни благодарности, Джими. Знаех си, че няма да ми обърнеш гръб.

— Пази се от беди — многозначително каза Лоугън.

Андрю го погледна с невинен израз.

— Ще се постарая.

Печално усмихнат, Лоугън гледаше как приятелят му от детинство си тръгва. Въпреки големите си прегрешения, у Андрю имаше нещо добро. Той никога през живота си не бе обидил някого съзнателно. Често неговото предизвикателно държане се дължеше на желанието му да привлече вниманието на баща си.

Лоугън се замисли за граф Рочестър и злоещо се усмихна. Голямо удоволствие му достави начинът, по който миналата година измъкна картината на ван Дайк изпод носа на графа. Старецът винаги се гордееше с познанията си за изкуството и изглежда страшно се ядоса, че синът на един от неговите арендатори беше уважаван патрон на Обществото на художниците.

През последните няколко години Лоугън усърдно трупаше знания, като разговаряше с художници и колекционери и пътуваше често из Европа с познавачи, докато си изгради собствен художествен вкус. Галерията в провинциалната му къща се прочу с колекцията си.

— Струва ми се смяташ, че като притежаваш един ван Дайк, ставаш културен човек — беше му казал Рочестър миналата година, след като Лоугън спечели търга.

— Не, милорд — беше отговорил Лоугън, надсмивайки се над ледения гняв на графа. — Просто богат човек.

Рочестър се мъчеше да намери унищожителен отговор.

— Напредваш твърде добре за човек, който се прави на смешник, за да забавлява масите.

— Това се нарича театър — с лека усмивка беше отбелязал Лоугън.

Нищо не беше в състояние да затъмни победата му, когато се сдоби с картината, която Рочестър така ревностно желаше.

Старецът изсумтя.

— Актьори, певци, циркаджии... За мен са един дол дренки.

— Но защо професията ми ви дразни толкова много? — беше попитал Лоугън. — Бихте ли предпочел да стана арендатор на земята ви като баща ми?

— Земеделието е далеч по-почтено занимание от това да играеш като дресирана маймуна.

— Но не е толкова печелившо — беше му отговорил Лоугън, като се отправяше да вземе картината си.

В живота му имаше малко моменти на удовлетворение, които да могат да се сравнят с този, когато се превърна в трън в очите на Рочестър. Това беше дълго изкачване нагоре. Той използваше печалбата от театъра за рискови вложения, някои от които му струваха доста скъпо. Лоугън беше изучил финансите така, както беше изучавал изкуството, макар първото да беше далеч по-скучно. Стремешът към парите беше безусловно просташки, буржоазен, но нямаше друг избор. Начинът му на живот струваше много пари и той се научи да пренебрегва надменността на аристократите, които наследяваха богатствата си вместо да ги печелят. Нека Рочестър му се подиграва и го нарича парвеню... Истината беше, че Лоугън притежаваше ван Дайк и всички проклетни картини, които желаше.

Връщайки се към настоящето, Лоугън се почеса по врата и излезе от кабинета си. Отправи се към бояджийницата с намерение да прегледа последните работи по декорите. Нечии гласове в коридора го накараха да спре. Единият без съмнение беше на Андрю, а другият... женският глас предизвика тръпки но гърба му.

Лоугън усети как пръстите му се свиват в юмруци. Трябваше да се сети, че Андрю щеше да забележи Мадлин Ридли, ако тя се намираще наоколо. „Няма значение“, опита се да си внуши той, но изведнъж почувства, че ще се пръсне. Следвайки гласовете, той влезе в библиотеката, без да чука.

Андрю се беше облегал на един сандък с книги и любезно говореше на Мадлин, която подреждаше купчините книги върху

масата. Пред високия Андрю тя изглеждаше съвсем дребна. Кичурите на златисто-кестенявата ѝ коса се бяха измъкнали изпод фуркетите и падаха свободно около лицето и шията ѝ. Застанала между окъсаните книги и прашните полици, тя приличаше на лъч светлина в стая без прозорци.

— Господин Скот — каза усмихната Мадлин. — Реших да започна инвентаризацията на библиотеката.

Лоугън не ѝ обърна внимание и погледна Андрю.

— Помислих, че си си тръгнал.

— Канех се... Но попаднах на това прекрасно същество. — Андрю замълча и добави — Между другото, тя не е актриса.

Това беше напомняне, че заповедта на Лоугън беше да не се увърта около актрисите на театър „Капитал“, но не се отнася за другите помощнички.

Желанието да стисне дебелия врат на Андрю беше много силно.

— Да се разберем! Не се навъртай около хората, които работят тук, без значение какви са. Ясно ли ти е?

— О, пределно ясно.

Андрю се ухили на Лоугън.

— Извинете ме, но мисля, че присъствието ми тук е излишно.

На излизане той промърмори на Лоугън:

— Тя не е твоят тип, нали?

Лоугън не му отговори, гледаше Мадлин. Когато Андрю си отиде и всичко утихна, той се обърна към нея:

— Вървете си, госпожице Ридли.

Мадлин беше озадачена и напрегната. Струваше ѝ се, че отново го разочарова.

— Господин Скот, не аз привлякох вниманието на лорд Дрейк. Той случайно ме видя, когато влезе в библиотеката и беше много любезен. Имаше намерение само да ми помогне.

В сините очи на Лоугън светнаха ледени отблясъци.

— Опитваше се да ви помогне да се съблечете и да си легнете. Щом сте толкова ограничена да не го разберете, ще продължа с обясненията. Лорд Дрейк редовно ухажва хубави млади момичета като вас. От него нищо няма да получите освен някоя плесница, гъдел и най-вече някое копеле в утробата си. Ако желаете това — ваша работа, но не тук, в моя театър.

Мадлин пламна.

— Защо не допуснем, че той прояви само любезност?

— Защото девойка като вас не предизвиква любезност у мъжа.

Лоугън подчерта думата „любезност“. Мадлин се засегна и се отдръпна от масата, разминавайки се с него на път към вратата.

— Вие твърдите, че аз съм се държала неприлично...

Тя не довърши, защото Лоугън я хвана, ръцете му я изгаряха през плата на роклята ѝ. Той грубо я обърна към себе си.

— Казвам, че когато един мъж ви погледне, не може да се въздържа да не мисли...

Лоугън млъкна и дълго я гледа. Мадлин преглътна и погледът му реагира при това леко движение. Тя се питаше дали той я желае и какво да направи, за да го окуражи. Сърцето ѝ спря да бие, когато осъзна, че той я гледа с намерение да я обладае също така, както лорд Дрейк би го сторил, според твърденията на Лоугън.

Пръстите ѝ се разтрепериха от нетърпение да докосне лицето му — там, където брадата му беше леко поникнала... решителната линия на носа, извивките на веждите... твърдата, широка уста. Мадлин искаше някак си да смекчи устните му и да притисне своите към тях... Тя копнееше да потъне в прегръдката му.

Скот я отблъсна така неочаквано, че тя едва не падна назад. Лицето му побеля.

— Простете ми — каза той равнодушно. — Държах се неуместно.

Коленете на Мадлин се разтрепериха. Тя имаше чувството, че нещо в стомаха ѝ пулсира. Пристъпи към масата и се подпря на нея, за да запази равновесие.

— Аз... — устните ѝ бяха сухи и тя ги облиза, преди да продължи. — Аз няма да говоря повече с лорд Дрейк, господин Скот.

— Правете, каквото искате — каза той рязко. — Нямам право да се меся в избора на приятелите ви.

Мадлин смутено гледаше профила му. В един момент той изпадаше в гняв, а в следващия беше напълно безразличен. Сигурно някъде беше сбъркала, защото пропусна възможност, от която всяка по-опитна жена би се възползвала. Мадлин съвсем се провали като съблазнителка.

Тя чакаше той да напусне стаята, но Лоугън стоеше неподвижен. Виждаше се, че всеки мускул на тялото му се беше стегнал. Сякаш в него се водеше страхотна вътрешна борба.

— Господин Скот? — попита Мадлин нежно. — Ако нямате нищо против... бихте ли довършили онова, което искахте да кажете?

Лоугън обърна глава. Той се вгледа в нея с помръкнали очи.

— Вие казахте, че когато един мъж ме погледне — подсказа му Мадлин, — не може да се въздържа да не мисли...

Напрежението растеше, докато Скот не тръсна глава и смутено се засмя.

— Боже — процеди той, пресичайки стаята. — Какво ли съм сторил, та да заслужи това?

През следващите две седмици Лоугън откри, че е обект на най-странното преследване, което му се беше случвало. Щом завиеше зад някой ъгъл, Мадлин беше там, необикновено услужлива, като го подлудяваше в стремежа си да му угоди. Когато сутрин влезеше в кабинета си, тя вече го очакваше — с пакетче кифлички или горещ чай на бюрото му. Тя му подаваше различни неща, преди той да осъзнае, че му трябват... Изучи навиците му — с колко захар пие чая си, как да бъдат колосвани ризите му.

Натрапчивата ѝ всеотдайност дразнеше и объркваше Лоугън, но едновременно с това... Той не беше срещал друг човек, който по-бързо да откликва на нуждите му. Тя се грижеше костюмите му да бъдат чисти, добре изгладени и подредени, носеше книги от театралната библиотека и поддържаше реда в кабинета и гримьорната му.

Лоугън едва се въздържаше да не ѝ каже да го остави на мира, но все още не можеше да изрече тези думи. Беше много удобно тя да му е под ръка... и някак си приятно да наблюдава малкото ѝ, изразително лице, когато ѝ диктуваше или когато подреждаше купчините текстове, току-що пристигнали от печатницата. В нечетните дни, когато Мадлин беше много заета и не идваше направо в кабинета му, той се улавяше да следи по часовник идването ѝ.

— Закъснявате — каза Лоугън една сутрин, когато тя дойде да му помогне за кореспонденцията. — Чаках ви.

— Извинете, господине — рече Мадлин задъхано, — но трябваше да помогна на госпожа Литълтън за пробите на костюмите.

— Много време прекарвате в шивачницата. Щом госпожа Литълтън е претоварена, кажете ѝ да наеме още една шивачка. Тук има писма, на които трябва да се отговаря.

— Да, господине — покорно се съгласи Мадлин с лека усмивка на устните.

Лоугън разбра, че е проявил ревност и собственическо чувство, и се намръщи.

— Кореспонденцията ми е далеч по-важна от драперийките на госпожа Литълтън — рече той, търсейки необходимото му оправдание.

Мадлин се усмихна и седна на обичайното си място.

Лоугън я караше да работи в кабинета му дълго време, като разчиташе, че това е най-безопасното място за такава наивничка като Мадлин. Тя беше лишена от чувство за страх, което силно безпокоеше Лоугън, защото я откриваше да работи на различни места — ту забиваше гвоздеи в дърводелницата, ту се катереше по високите конструкции на сцената. Последната случка препълни чашата. Един ден Лоугън се качи на сцената и се натъкна на няколко сценични работници, които гледаха как Мадлин работи високо над тях. Тя държеше в едната си ръка въже и го прекарваше през макара, която беше закрепена за решетката на височина три метра под покрива на театъра.

— Браво, моме! — викна един от тях.

— Това момиче е пъргаво като маймуна — изсмя се друг.

Лоугън затаи дъх. Една погрешна стъпка и Мадлин щеше да полети надолу. Той стисна зъби, за да не извика, което би могло да я стресне и да предизвика фатален край. Тихо изруга, целият плувнал в пот, и се изкачи по витата стълба зад авансцената. Бързо вземаше по три стъпала наведнъж, докато стигна до тясното мостче, свързващо подвижната площадка с желязната конструкция.

— Готово! — извика Мадлин, поклащайки се леко, като погледна надолу от подвижната площадка.

— Божичко, май ще е трудно да слеза.

Тя се сепна, като видя Лоугън под себе си.

— Господин Скот — учуди се Мадлин. — Какво правите тук?

— А вие какво правите? — рязко я запита той. — Освен че позволявате на всички да надничат под полите ви. Не е чудно, че сте много известна тук.

За първи път Мадлин го погледна гневно, устата ѝ се втвърди.

— Не е честно, господин Скот. Аз си върша работата, която се състои в това да помагам, където има нужда...

— Но не с риск на живота си — отсече той. — Макар че в момента се изкушавам сам да счупя хубавото ви вратле и да ви спестя труда да го сторите сама. Сега ми подайте ръка!

— Аз мога сама да сляза...

— Веднага — процеди през зъби Лоугън. Тя се съгласи неохотно, ръката му стисна китката ѝ като менгеме и той я изтегли от подвижната площадка право в прегръдката си. Мостчето се разклати от силното движение.

Мадлин изписка обидено, защото той я преметна през рамо като чувал брашно.

— Пуснете ме — скара му се тя, докато Лоугън слизаше по витата стълба. — Нямам нужда от помощ!

Той не обърна внимание на протестите ѝ и продължи да я носи, а когато слезе на сцената, грубо я смъкна долу.

После свирепо изгледа стоящите наблизко равнодушни сценични работници и запита заплашително:

— Бих искал да ми се обясни защо госпожица Ридли върши работата, за която плащам на вас?

— Госпожица Ридли го направи доброволно — каза един от тях засрамено. — Обясни ни, че тъй като е дребна и пъргава, би могла да я свърши за два пъти по-малко време...

— Ако отсега нататък — прекъсна го Лоугън, — някой помоли госпожица Ридли да пипне вѐже, скеле или декор, ще бъде уволнен на момента.

Строгият му поглед се премести към Мадлин, която стоеше зачервена и ядосана — тя разтриваше китката, където Лоугън силно я беше стиснал.

— Няма да се извинявам за това — каза той рязко. — Бях принуден да направя нещо много по-лошо, повярвайте ми.

Господин Скот беше ядосан почти през целия ден, дори на репетицията на най-новата постановка на „Капитал“ — „Свърталище на духове“. Мадлин стаи яда си и подаваше репликите на актьорите. Тя избягваше да гледа към него, мислейки с гняв как той ѝ се кара повече, отколкото на другите, макар че тя му беше много полезна. Това направи впечатление на цялата трупа. Всъщност сценичните работници и актьорите показаха, че ѝ съчувстват. Те тихичко я окуражаваха, когато тя минаваше край тях, и изказваха благодарността си за помощта ѝ при репетицията.

— Мади знае репликите ми по-добре от мен — обяви Арлис пред всички, застанала на средата на сцената. — Тя е най-добрият суфльор, с когото съм работила.

— Така е — съгласи се високо Стивън Мейтлънд. — Чудя се само как успява да научи цялата пиеса, като зная колко още неща върши.

Джулия се усмихна снизходително и потупа Мадлин по рамото, когато двете седнаха на първия ред в салона.

— Мади има сили за десетима.

— Извинявам се — срязва ги гласът на Лоугън Скот от сцената, — но аз мислех, че репетираме. — Той седна в едно кресло пред декорите с бутилка уиски в ръце, и язвително попита. — Ще продължим ли?

— Щом си спомня репликата си — нежно отговори Арлис.

Лоугън погледна към Мадлин.

— Подайте ѝ тъпата реплика, госпожице Ридли.

Той саркастично отбеляза, че всички защитават девойката и го смятат за тиран. Да вървят по дяволите! Този театър е негово дело и ще се отнася с работниците си, както намери за добре. През целия следобед беше в лошо настроение и завърши репетицията един час по-рано от обикновеното.

По-късно Джулия го посети в кабинета му. Видът ѝ беше загрижен.

— Чух какво се е случило между теб и Мади сутринта — каза тя. — Не смяташ ли, че се държиш твърде строго с нея?

— Имаш право — отговори Лоугън саркастично. — Следващия път, когато се пише доброволка за някоя опасна работа, няма да се намесвам.

— Не става дума за това — възрази Джулия. — За Бога, Лоугън, аз зная как се грижиш за подчинените си. Разбирам и защо си се скарал с нея тази сутрин. Но не разбирам твоята прекомерна взискателност към нея. Тя е винаги на твое разположение — всъщност повече помага на теб, отколкото на мен. Работата в „Капитал“ върви по-добре благодарение на нея. Би трябвало да си доволен от Мадлин, но въпреки това ти се цупиш като глезено дете, когато тя е наоколо.

Лоугън я погледна гневно.

— Достатъчно, Джулия.

— Извинявай — каза тя с доста по-мек тон. — Просто напоследък не приличаш на себе си. Безпокоя се за теб.

— Нямах да има повод за безпокойство, ако не беше наела на работа момичето.

Джулия го погледна и като че нещо ѝ просветна.

— Започвам да мисля, че причината не е в това, че не я харесваш. Питам се дали проблемът не е точно в обратното. Почти всеки мъж в „Капитал“ май е влюбен в нея. Възможно ли е да се страхуваш и ти да не се влюбиш?

Лоугън прикри внезапния си гняв зад присмехулен поглед.

— Избий от главата си подобни догадки...

— Права съм — каза Джулия, като го гледеше втренчено. — Мъчиш се да не се поддадеш на нейната привлекателност. Защо не го признаеш?

— Нямам време да обсъждам обърканите ти теории — промърмори Лоугън. — Върви си, ако нямаш нищо против, имам работа.

Джулия не помръдна.

— Зная, че можеш да управляваш чувствата си, както си искаш. Винаги си бил господар на сърцето си, никога — обратното. Но понякога чувствата са неуправляеми, Лоугън... Не винаги са такива, каквито човек желае да бъдат.

— Върви по дяволите! — извика Лоугън и излезе от кабинета.

Когато репетицията свърши и всички напуснаха сцената, Мадлин помете пода енергично, вдигайки облак прах, който се стелеше в краката ѝ.

— Надменен... неблагодарен... тиранин — мърмореше тя и яростно размахваше метлата. Насочи се към дясната страна на сцената и се спря пред леко отворен калъф с шпаги, които използваха по време на репетицията.

Тя се наведе, издърпа една от тях и стисна дръжката. Беше лека и пасна на дланта ѝ, свистеше, когато разсичаше въздуха. Като се забавляваше, Мадлин се мъчеше да имитира някои от движенията, които беше видяла сутринта.

— На ти... На ти още един... — говореше си тя във въображаемо нападение срещу Скот.

— Приличате на човек, който гони мухи — чу се наблизко иронична забележка.

Изненадана, Мадлин видя Скот да идва откъм задната страна на сцената и ѝ се доця да се провали вдън земя. Защо точно той трябваше да стане свидетел на нейните глупости? Очакваше, че ще ѝ направи някаква забележка, която да я унизи завинаги... Но сините му очи светеха весело.

— Кого се мъчите да прободете? — попита Лоугън с усмивка, която ясно показваше, че знае много добре кой е въображаемият ѝ противник. Тя не отговори и тогава той я изненада, хващайки нежно китката ѝ.

— Ето как е правилно да я държите. Хванете по-леко! Той нагласи ръката ѝ, пръстите му притиснаха нейните.

Мадлин се опита да се отпусне, но не беше лесно. Лоугън стоеше толкова близо до нея, че пулсът ѝ лудо заби.

— Застанете като мен — продължи той, — и дръжте коленете леко сгънати.

Мадлин рискува да го погледне. Косата му беше разрошена, като че ли не я беше сресал, и на нея ѝ се прииска да приглади кичурите ѝ.

— Вие все режисирате, нали?

— Не сте първата жена, която ме обвинява в това — отвърна той сухо и насочи шпагата под правилния ъгъл. — Сега напред с десния крак, сгънете коляното и протегнете шпагата напред... Да, точно така. Най-ефектното сценично движение, което изобщо съм виждал.

Той беше толкова близо, че Мадлин можеше да види порите на кожата му, тъмната набола брада по челюстта, блясъка на дългите

кестеняви ресници. Лицето му беше спокойно и усмихнато и той изглеждаше по-млад от друг път, а също и по-близък.

— Разбирам защо бяхте груб с мен, господин Скот — осмели се Мадлин.

— О? — иронично вдигна вежди той.

— Разтревожихте се от опасността, която ме грозеше. Затова се ядосахте и аз ви прощавам.

Преди Лоугън да успее да реагира, тя притисна устни към брадата му. Острите косъмчета погъделичкаха устните ѝ.

Цялото му тяло се стегна. Мадлин се отдръпна в очакване на реакцията му. Лицето ѝ приличаше на бяла маска.

Тя внимателно се наведе да остави шпагата на земята и се изправи, като едва се осмели да го погледне.

— Беше ли ... ефектно за сцена? — попита тя.

Изражението на Скот беше странно. Трябваше му доста време, за да отговори.

— Не съвсем — отвърна той най-сетне.

— Защо?

— Бяхте с гръб към публиката. Ако играехме... трябваше да се обърнете ето така.

Той понечи да я доближи, спря се, после сложи ръце на раменете ѝ. Пръстите му погалиха раменете и се плъзнаха нагоре към шията и лицето ѝ.

— Чувствата се показват чрез позата и наклона на главата... — Лоугън насочи брадичката леко надолу. Гласът му стана дрезгав. — Ако се колебаете дали да ме целунете, трябва да държите главата си ето така. А ръцете трябва да сложите на раменете ми, като че се каните да ме отблъснете.

Мадлин се покори, ръцете ѝ потрепериха, когато притисна длани към силните му гърди. Той беше много по-висок от нея, раменете му се извисяваха високо над нея, а главата ѝ едва стигаше до брадата му.

— Ако желаете целувката — продължи той, — трябва да вдигнете брадичката си по-високо... да застанете по-близо...

Той замълча, когато ръцете ѝ обгърнаха врата му и малката ѝ длан го докосна.

Лоугън миришеше на колосан лен, пот и сапун от сандалово дърво. Мадлин никога не беше усещала по-възбуждаща миризма — тя

я изпълваше с желание да сгуши лицето си в него и да я вдишва.

По челото му беше избила пот.

— Мади... — каза Лоугън с видимо усилие. — Ти не знаеш какво искаш.

Мадлин сви пръсти и сграбчи ризата му.

— Зная.

Тя преглъщаше с труд и се беше вдигнала на пръсти, за да го достигне. Неговите задръжки изчезнаха и изведнъж той притисна устни към нейните. Устата му беше твърда и топла, изискваща нещо, което тя не знаеше как да задоволи. Ръцете му я обгърнаха, твърдото му мускулесто тяло притисна нейното. Постепенно целувката му стана по-нежна, той потърка устните си в нейните, докато се разделят.

Ръцете му обхванаха главата ѝ и я държаха така, както той искаше. Мадлин не беше подготвена за подобно нещо. Всичките ѝ представи за поезия и романтичност се стопиха, заменени от суровата действителност — неговото тяло срещу нейното.

Мадлин протегна ръка към косата му, пръстите ѝ потънаха в разрошените му къдри. Вратът му беше твърд, когато го погали с дланта си. Тя потъваше в прегръдката му, отговаряше на целувките, сърцето ѝ лудо биеше и мислеше, че ще припадне. Усети, че устата му се плъзна от устните към шията ѝ, той жадно целуваше нежната ѝ, чувствителна кожа. Краката ѝ загубиха опора и тя се облегна на него.

Лоугън докосна твърдата извивка на гърдите ѝ, погали я, докато зърното под корсажа ѝ се втвърди.

— О, — изстена Мадлин и се отдръпна, като притискаше с ръка гърдите си. Очите ѝ бяха широко отворени, лицето ѝ беше зачервено и тя се задъхваше.

Лоугън изтри с ръкав нотното си чело. Нейното силно въздействие го беше възбудило до болка. Той искаше отново да я притисне, да я просне на твърдия под на сцената и да я обладае още там. Истинска лудост беше, че беше обсебен от това невинно момиче, след като можеше да получи удоволствие от някои от най-желаните жени в Европа.

— Стига глупости! — измърмори той.

— Глупости? — повтори Мадлин, смутена до болка.

Той се завъртя около нея.

— Аз съм на трийсет години, Мади. Никога не са ме привличали девойки на вашата възраст, дори когато бях на вашите години.

— Вие... Не ме ли харесвате?

— Боже!

Този въпрос беше доказателство за нейната неопитност — панталонът му беше опънат от възбуда. Лоугън спря да крачи и си наложи да я погледне.

— Харесвам ви — каза той дрезгаво. — По дяволите, бих искал да правя с вас неща, които...

Той млъкна и прокара ръка през косите си.

— Мади, идеята не струва. Вие не можете да играете играта, която искам аз. Накрая ще ви сменя с друга. Ще ви заболи.

— Разбирам — кимна тя.

— Не, не разбирате. Това означава, че ще бягам от вас като дявол от тамян. Не желая да тежите на съвестта ми.

— Вашата съвест не ме интересува. Искам само да ме целунете още веднъж.

Смелите ѝ думи увиснаха помежду им. Мадлин беше поразена, че именно тя ги е изрекла. Скот я изглежда с недоверие, а след това избухна в смях.

— Това няма да се случи. Заради мен, не заради вас.

— Господин Скот...

— Вашата помощ в кабинета ми повече не е необходима. Бих предпочел да не се появявате на репетициите, макар че партньорите ми ще се противопоставят. — Той замълча и добави рязко: — Направете всичко възможно да не се появявате пред очите ми.

Мадлин беше поразена от безсърдечието му. Страстта напусна тялото ѝ, тя почувства студенина и празнота. Как може така бързо всичко да се провали? Мислите ѝ се объркаха. Той я беше отблъснал... беше ѝ казал да стои далеч от него.

— Господин Скот...

— Вървете си — подкани я той с жест. — Дойдох да хвърля един поглед на декорите. Не желая присъствието ви.

Мадлин щеше да потъне в меланхолия, ако не беше госпожа Флорънс. Вместо това тя беше дълбоко заинтригувана от

тълкуванието, което старата жена даде на случилото се.

— Това наричам напредък! — заключи госпожа Флорънс, след като изслуша станалото през деня. — Почти си го хванала на въдицата, дете. Съвсем скоро ще му завъртиш главата.

— Може би не съм ви обяснила добре — каза Мадлин, като я гледаше подозрително. — Господин Скот не само не се е хванал на въдицата, ами плува с всички сили в обратна посока. Той не желае да има нищо общо с мен.

— Не чу ли думите му, Мади? Той ти е казал да не го приближаваш, защото присъствието ти толкова го изкушава, че не може да се въздържа. Това според мен е най-окуражаващото.

— Предполагам — промърмори Мадлин. — Но той изглеждаше толкова категоричен...

— Не бива да се колебаеш — увери я госпожа Флорънс. — Той се поддава.

Тя взе една книга и извади лист хартия, сложен между страниците.

— Това е за теб, Мади. Ако можеш, излез утре от театъра и иди на този адрес.

— Госпожа Бърнард — Мадлин прочете името високо и погледна въпросително госпожа Флорънс.

— Тя е моя добра приятелка, има магазин на Риджънт стрийт. Госпожа Бърнард не е най-добрата шивачка в Лондон, но не и най-лошата. Разказах ѝ някои неща за теб и тя ме увери, че има някое и друго парче плат, пък и мостри на платове, от които може да ти ушийт няколко хубави тоалета. Не иска нито шилинг — една от нейните помощнички ще ги ушие, докато се обучава.

— О, госпожо Флорънс! Толкова сте мила. Бих искала да изразя благодарността си...

— За мен е достатъчно, че отново се занимавам с нещо — каза старата жена. — Напоследък твърде малко неща ме интересуват. Помощта, която ти оказвам да постигнеш целта си, е приятно забавление за мен.

Тя замълча и погледна Мади с любопитство.

— Естествено, това не ме засяга, дете... Но мислила ли си какво ще стане след това?

— След това?

— След като успееш да съблазниш господин Скот. Мисля, че ще прекараш приятно с него... но трябва да си подготвена за момента, когато той ще пожелае тази връзка да свърши.

Мадлин кимна.

— Семейството ми ще ме приеме — отговори тя. — Няма да одобряват постъпката ми... но аз съм подготвена за това.

— Съблазняването на господин Скот заслужава ли си?

— Ами да — несигурно отговори Мадлин. Тя доста мълча — Аз съм от хората, които са орисани да живеят простичко Нямам някакъв талант, не съм красива, нищо не ме отличава от стотиците хиляди други момичета. Но не искам да изживея живота си, без да изпитам някакво вълшебство поне за една нощ.

— Не очаквай вълшебство — посъветва я госпожа Флорънс лицето ѝ придоби загрижен вид. — Това е трудна задача за който и да е мъж, Мади, дори за господин Скот. Ако се изразим грубо, две тела в едно легло са нещо хубаво... но „вълшебството“ се случва само веднъж в живота.

Мадлин приближи гримьорната на господин Скот, носейки няколко току-що изпрани и сгънати костюми, докарани от пералнята. Сутрин гримьорната беше винаги празна но сега тя се изненада, когато чу гласове. Вратата беше откряната и беше нужно само едно леко движение да я отвори Тя видя с ужас, че Скот стоеше полуоблегнат пред масата за гримиране, потънал в разговор с някаква посетителка. Тя беше стройна и елегантна, светлоруса и с привлекателни черти. Беше облечена в скъпа синьовиолетова рокля с богато надиплена пола. Очевидно светска дама, студена, с ясно съзнание за мястото си в обществото... всичко, което липсваше на Мадлин.

Макар че беше трудно да прикрие смущението и ревността си, Мадлин успя да запази равнодушно изражение, когато двамата впериха очи в нея.

— Господин Скот — промълви Мадлин. — Не очаквах да сте тук по това време на деня...

— Дойдох тук по лична работа — тонът му беше спокоен и безразличен.

— Да, господине. — Мадлин се изчерви и сложи дрехите на стола в ъгъла. — Ще дойда по-късно да взема другите.

— Нека момичето си свърши работата — каза покровителствено русата дама, без да обръща повече внимание на Мадлин, считайки я за прислужница. — Без друго трябва да вървя и нямам никакво желание да преча на работата ви.

Лоугън се засмя, отдръпна се от масата и нежно докосна лакътя ѝ. Жестът беше незначителен, но за усетилата неудобство Мадлин съдържаше знак за близко и интимно приятелство.

— Всяка ваша намеса е добре дошла, милейди.

Ръката на жената поглади ризата, която покриваше лакътя му.

— Тогава ще получите нещо повече.

— Надявам се.

Погледите им се срещнаха за няколко секунди.

Мадлин се занимаваше с костюмите, като ги прибираще и грижливо ги окачваше в шкафа. Тя се почувства предадена, въпреки че нямаше никакво право да иска нещо. В края на краищата господин Скот беше свободен да търси онова, което желаше... „Но защо да не бъда аз?“, мислеше си тя, кипейки отвътре.

Господин Скот промърмори някакъв въпрос, а жената се засмя и поклати глава, отговаряйки.

— В интерес на дискретността, ще си тръгна.

Без да откъсва очи от неговите, тя си сложи ръкавиците и най-внимателно ги опъна върху всеки пръст. Господин Скот облече върху тесните рамене на дамата наметка, обточена с кожа, като се погрижи шията ѝ да е добре завита и предпазена от студа. Жената излезе и остави след себе си нежен аромат на цветя, който дълго напомня за нея.

В гримьорната настъпи тишина. Господин Скот гледаше замислено към вратата, а Мадлин приключваше с окачването на костюмите в шкафа. Тя затвори вратата на кабинета доста силно, което го накара да се обърне към нея с въпросително вдигната вежда.

— Тя употребява много силен парфюм — отбеляза Мадлин, като махаше с ръка да пропъди тежкия аромат.

— Аз го намирам за приятен — отговори Скот. Погледът му настоятелно я следеше, докато тя подреждаше масата за гримиране, после постави стола срещу стената и вдигна от пода дребна монета.

Макар да се стараеше да запази мълчание, Мадлин не можа да се въздържи да не зададе въпроса, който напираше на устните ѝ.

— Това ли е вашата любовница?

Лицето на господин Скот остана спокойно и строго.

— Личният ми живот не се обсъжда.

— Тя носеше венчална халка.

Изглеждаше, че по някаква причина нейното неодобрително изражение го забавляваше.

— Това нищо не означава — отговори той сухо. — Тя и съпругът ѝ са постигнали разбирателство.

Мадлин се замисли за смисъла на думите му.

— Искате да кажете, че не би имал нищо против, ако съпругата му ... и вие... Той не би възразил?

— Не, ако тя е достатъчно дискретна.

— Колко странно!

— Едва ли. На много жени от висшата класа им се разрешава да поддържат „приятелства“ извън брака си. Така не могат да се оплакват от неверните си съпрузи.

— И това не ви смуцава — да имате любовна връзка с жената на друг мъж? — осмели се да попита Мадлин.

— Предпочитам омъжени жени — спокойно отговори Лоугън. — Те не са възискателни и нямат собственическо чувство.

— Ако тази жена не беше омъжена, щяхте ли да поискате да имате любовна връзка с нея?

— Това не е ваша работа, госпожице Ридли.

След грубото му и равнодушно държане Мадлин напусна гримьорната.

— О, да, моя работа е — каза тя, за да я чуе той.

Беше решена да го притежава повече от всякога. Ако беше в човешките възможности да отклони интереса му от тази руса омъжена жена и да го насочи към себе си, тя щеше да го направи.

В следващите няколко дни четирима от работниците на „Капитал“ се разболяха — двама актьори и двама дърводелци. Симптомите бяха висока температура, кашлица и повдигане, а в единия от случаите — безсъзнание, което трая два дни. Дукесата изпрати прислужници да се поинтересуват за състоянието на работниците.

— Очаква се болестта да зарази почти цялата трупа — каза дукесата на Мадлин намръщено. — Не бива да се надяваме, че и друг няма да се разболе.

— Ваша милост, — каза Мадлин и погледът ѝ падна върху напредналата бременност на дукесата. — Трябва да се пазите — във вашето състояние...

— Да, разбира се — нетърпеливо въздъхна Джулия. — Но не мога да си стоя у дома, когато тук има толкова много работа.

— Здравето ви е по-важно от която и да е пиеса, ваша милост.

Дукесата се намръщи.

— Не го казвай пред господин Скот. Той не вярва на болести. Откакто го познавам, той смята, че нищо, дори скарлатина, не може да наруши театралната програма.

— Но хората не могат да се предпазят от болести — възрази Мадлин, като се питаше дали наистина господин Скот може да е толкова безразсъден.

Джулия обърна очи.

— Лоугън не понася човешката слабост. И как да я разбере, като той не е такъв?

Подпряла ръце на бюрото си, тя се изправи и сви устни.

— Трябва да му съобщя за положението. Очаквам да зареве като мечка.

Противно на мнението на дукесата от кабинета на господин Скот не се чу никакъв рев... Но през целия ден въздухът беше зареден с раздражение и гняв, което страшно потискаше членовете на групата. Мадлин помоли дукесата за разрешение да си тръгне по-рано и молбата ѝ беше удовлетворена.

Тя вървеше по Риджънт стрийт, стиснала листчето в ръка. Мъчеше се да изглежда самоуверена сред тълпата от хора, карети и животни, които задръстваха голямата улица. Отстрани се редуваха магазини за мебели, порцелан, хранителни стоки, галантерия и платове. И когато загуби надежда, че ще намери ателието на госпожа Бърнард, тя се натъкна на магазинче със зелен фирмен надпис и витрина с платове.

Мадлин предпазливо отвори вратата и звънчето иззвъня. Появи се спретнато момиче почти на нейната възраст и я попита:

— С какво мога да ви бъда полезна, госпожице?

— Търся госпожа Бърнард... Казвам се Мадлин Ридли.

В дъното на ателието до маса, отрупана със скици и платове, се изправи висока жена, явно чула разговора. На вид приближаваше петдесетте и беше облечена в елегантна синя рокля, а посивяващите ѝ коси бяха сплетени и навити на стилин кок.

— Госпожа Бърнард — каза Мадлин, докато помощничката поемаше наметката и ръкавиците ѝ.

— Вие сте протезето на Нел Флорънс — отговори госпожа Бърнард, оглеждайки я преценяващо. — Нел ми писа за вас, като ми обясни, че искате да привлечете вниманието на някакъв господин, но нямате подходящо облекло. — Тя хвърли презрителен поглед към скромната наметка на Мадлин. — С това не бихте си намерили богати покровители.

После даде знак на помощничката си и поведе Мадлин към задната част на ателието.

— Рут ще ви помогне да пробвате някои дрехи. Аз скоро ще се върна.

Тръгвайки с Рут, Мадлин се обърна към госпожа Бърнард:

— Госпожо Бърнард, бих искала да ви благодаря....

— Да, да. Без друго щях да накарам Рут да преработи някои от дрехите — тя трябва да практикува. А вие сигурно сте нещо особено, щом Нел толкова ви е харесала. Аз съм ѝ задължена, защото ми изпраща много добри клиенти.

Госпожа Бърнард замълча, после се обърна към помощничката си:

— Рут, донеси кафявото кадифе и жълтата италианска коприна. Мисля, че те добре ще подхождат на госпожица Ридли.

Дотогава Мадлин не беше посещавала шивашко ателие. Майка ѝ викаше шивачка в имението, където се ушиваха пет-шест нови рокли за предстоящия сезон. Често те бяха в крак с последните модни журнари... За Мадлин обаче това нямаше значение. Тя мечтаеше за стилни рокли, но майка ѝ смяташе, че не са подходящи за нея.

— Като се омъжиш за лорд Клифтън, сама ще избираш дрехите си — казваше майка ѝ. — Макар че той е консервативен човек и съм сигурна, че не би искал съпругата му да се перчи с тоалети.

— Не искам да се перча, мамо — беше ѝ отговорила Мадлин вбесено. — Искам да имам дрехи като приятелките ми — рокли в

хубави цветове, украсени с дантела...

— Нямаш нужда от такива дрехи — студено беше отбелязала майка ѝ. — Те се шият, за да привличат погледите на мъжете, а ти вече си обещана на лорд Клифтън.

Като си спомни настояванията на майка си и собственото си отчаяние, че трябва да се свърже с възрастен мъж, Мадлин стана още по-решителна. Щеше да направи каквото трябва, за да накара господин Скот да я види съвсем различна.

По настояване на помощничката Мадлин свали дрехите си и остана по измачкана памучна долна риза и дълги долни гащи. Рут хвърли двусмислен поглед към бельото ѝ и изчезна, като измърмори нещо неразбираемо. След минута се върна заедно с госпожа Бърнард. Шивачката се ужаси от долната риза на Мадлин.

— Отвратително — каза госпожа Бърнард, склонила ръце и клатейки глава. — Не можете да обличате роклите ми с подобно бельо, госпожице Ридли, линията ще се развали.

Мадлин я погледна с тревога и извинение.

— Всичко, което имам, е в такъв вид, мадам.

— Къде са банелите ви? — продължи шивачката. Мадлин я погледна неразбиращо и тя прояви леко нетърпение. — Корсетът ви, скъпа. Не носите ли корсет? За Бога, на колко години сте?

— На осемнайсет, но аз никога...

— Всяко момиче на вашата възраст трябва да носи корсет. Необходимо е, освен това и здравословно. Изненадана съм, че не сте прегърбена, щом не сте го носила досега.

Мадлин тревожно се обърна да види гърба си в огледалото, като очакваше да съзре някоя гърбица.

Госпожа Бърнард въздъхна и разпореди на помощничката си:

— Рут, донеси ми три комплекта от бельото, което поръча лейди Баркъм. До края на седмицата ще ѝ ушием други. Вземи и банели от кутията на втората полица.

— Мадам — каза Мадлин със съжаление. — Извинявам се, но не мога да си позволя...

— Няма нищо — каза ѝ госпожа Бърнард. — Нел каза, че ако е нужно нещо допълнително, вие двете ще уредите въпроса. Бихте могли да изпълните някои нейни поръчки в замяна на разходите за дрехи. Съгласна ли сте?

— Да, мисля...

— Тогава да започнем.

Рут и госпожа Бърнард, която леко гълчеше, помогнаха на Мадлин да съблече памучното си бельо и да облече комплект от риза и долни гащи, чиято дължина беше над коленете ѝ. Бяха ушити от прозрачен лен, толкова лек, че все едно не беше облечена. Мадлин се изчерви, като застана през огледалото. Майка ѝ щеше да получи апоплектичен удар, ако знаеше какво прави.

После ѝ сложиха корсет, копринено елече, което се закопчаваше отпред, а отзад имаше връзки. Като ги стегнаха, талията ѝ се намали с пет сантиметра. Мадлин се вторачи в отражението си в огледалото. Това ли наистина искаха мъжете и така ли щеше да направи впечатление на господин Скот? Тя нямаше търпение да го разбере.

Първата рокля, която Мадлин изпробва, беше от фин жълт копринен рипс. Макар че дрехата беше шита за по-висока жена, стилната ѝ простота допадна на Мадлин. Тя едва дочака Рут да я закопчае отзад.

— Отлично — каза госпожа Бърнард, като набождаше с карфици плата, който трябваше да се изреже. — Повечето жени не могат да носят този нюанс на жълтото, но той подчертава златистите ви коси.

Деколтетото беше дълбоко изрязано, показваше шията и ключиците и стигаше до началото на бюста ѝ. Линията на роклята следваше стегнатата ѝ талия и тя изглеждаше необикновено тънка. Блестящата жълта коприна се диплеше по ханша и бедрата ѝ и падаше до земята на дълбоки гънки.

— Толкова съм различна — каза Мадлин, останала без дъх.

— Наистина е така — отвърна госпожа Бърнард. — Жалко, че не можете да си позволите повече украси за роклята, но може би е за хубаво. Стилната простота придава изтънченост на дрехата.

Тя направи проба на още три рокли. Едната беше от кафяво кадифе с дълги ръкави, другата — от син кашмир, а третата — в цвят слонова кост, беше толкова къса, че Мадлин се питаше ще може ли да се появи с нея в обществото. Към роклята имаше шарф със светлосиня бродерия, който трябваше да седи леко драпиран около лактите ѝ.

Като разбра, че Мадлин няма подходящи обувки, госпожа Бърнард извади чифт кадифени пантофки с малки панделки, които се връзваха на глезена.

— Бяха малки на клиентката, която ги поръча — каза тя, като отклони предложението на Мадлин да ги плати.

Госпожа Бърнард беше доволна от пробата и обеща на Мадлин, че роклите ще бъдат готови в близките дни, в зависимост от времето на Рут, която щеше да ги поправи. Мадлин дълго благодари на двете жени, като не можеше да повярва на късмета си.

— На Нел Флорънс трябва да благодарите — каза госпожа Бърнард. — Тя е велика старица. Умно сте постъпили, като сте я избрали за своя покровителка.

— Тук умът не играе роля — отговори Мадлин. — Беше си истински късмет. Ако и в бъдеще е така...

— Ако говорите за мъжа, когото искате да съблазните, нямате нужда от късмет. Щом ви види в тези рокли, веднага ще бъде ваш.

— Не мога да си представя — каза през смях Мадлин, като се сети за строгото лице на Лоугън Скот. После се сбогува с шивачката.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Човек винаги чува най-интересните клюки при шивачката си — каза замислено госпожа Флорънс, след като изслуша разказа на Мадлин за посещението ѝ при госпожа Бърнард. — Изглежда там винаги кипи от скандали и интриги. За мен се разнасяха клюки в много ателиета и магазини. Жените се страхуваха, че мога да отнема съпрузите им.

— А вие отнемахте ли ги? — не можа да се въздържа Мадлин.

— Само един-двама.

Мадлин се усмихна и огледа дневната на госпожа Флорънс. По средата на една от стените беше закачена рамка с миниатюрен костюм, изработен от газ и украсен с полускъпоценни камъни. От двете страни на рамката имаше гравирани сандъци.

— Какво пазите в тях? — попита Мадлин.

— Спомени от младите ми години.

Госпожа Флорънс се настани удобно в стола си, тапициран с кадифе и хапна от сандвичите.

— Можеш да погледнеш вътре, ако желаеш.

Без да чака повторна покана, девойката коленичи на килима и отключи единия сандък. Вътре ухаеше на сушена лавандула. Мадлин внимателно извади сгънатите дрехи, увити в тънка материя.

— Така бях облечена в ролята на Иполита от „Колебаещата се дама“ — каза госпожа Флорънс, докато Мадлин разопаковаше военен костюм заедно с кюлоти и шапка с перо. — Бях много добра в ролите на преоблечени като момчета момичета — имах хубави крака.

Тя се облегна назад с нарастващ интерес и наслада.

— А това беше роклята ми в ролята на Офелия.

Мадлин благоговейно държеше прекрасна рокля в бяло и зелено, украсена със стотици малки бродирани розови пъпки.

— В този костюм сигурно сте била изключително красива.

— В една от по-малките кутии има подходяща перука — каза госпожа Флорънс.

Мадлин отвори друга кожена кутия и вътре откри бижута, ръкавици от дантела, коприна и кожа, пантофки, с извезани флорални мотиви, и много ветрила. Госпожа Флорънс разказваше за всеки предмет, като описваше какъв е бил театърът по нейно време, а Мадлин жадно я слушаше.

Но когато момичето посегна към една зелена лакирана кутия, усмивката на госпожа Флорънс изчезна и на лицето ѝ се изписа израз на безпокойство и тъга.

— Не я отваряй, дете, това е нещо лично.

— О, извинете...

— Всичко е наред. Моля те, подай ми я.

Старата жена пое кутията с набръчканите си ръце и я стисна здраво. Тя се загледа в нея, сякаш напълно забравила присъствието на Мадлин.

— Мадам... да прибера всичко, преди да си тръгна — тихо попита Мадлин.

Госпожа Флорънс се стресна от гласа ѝ. В погледа ѝ се четеше безкрайна скръб.

— Тук има няколко миниатюри — каза тя, а пръстите ѝ шареха по лакираната кутия и оставяха петна по повърхността ѝ.

Старицата бавно повдигна кутията и я целуна, после погледна Мадлин със светнали очи:

— Искаш ли да видиш една от тях?

Мадлин кимна, приближи се и коленичи в краката ѝ.

Госпожа Флорънс непохватно издърпа една от картините в позлатена рамка и я подаде на Мадлин.

Миниатюрата изобразяваше малко момиченце на пет-шест години с големи сини очи и ангелско лице. На главата си носеше голяма шапка, изпод която се подаваха червеникави къдрици.

— Колко е сладка — каза искрено Мадлин. — Коя е?

— Дъщеря ми.

Мадлин се сепна и продължи да разглежда миниатюрата.

— Не знаех, че вие...

— Малцина знаеха. Тя беше незаконно дете.

Госпожа Флорънс замълча и погледна Мадлин, търсейки някакъв знак на изненада или укор. Като не го откри, тя продължи:

— Бях горе-долу колкото теб, когато се роди моята Елизабет. Баща ѝ беше чудесен мъж — красив и благороден, макар и не благородник. Искаше да се ожени за мен, но при условие че напусна сцената.

— Обичахте ли го?

— Да, за Бога! Ако през живота си съм изживяла някакво вълшебство, то беше с този мъж. Но аз отхвърлих предложението му. Не исках да жертвам кариерата си, тя означаваше много за мен. Когато разбрах, че чакам дете, изобщо не му казах. Той се ожени за друга и живя с нея щастливо. От общи познати разбрах, че е починал преди десет години.

— Съжалявате ли, че не се омъжихте за него? — попита Мадлин.

— Не си позволявам да съжалявам.

И двете замълчаха, като гледаха миниатюрата.

— Къде е тя сега? — запита Мадлин. Отговорът на госпожа Флорънс едва се чу.

— Елизабет почина преди много години.

— О, госпожо Флорънс... — Мадлин беше изпълнена със съчувствие.

— Не можах да я опозная добре — призна старата жена, като протегна ръка към миниатюрата и пръстите ѝ здраво я стиснаха. — В ранното ѝ детство беше непрекъснато с мен, но когато порасна я изпратих в училище.

— Защо?

— Животът в театъра не беше подходящ за Елизабет — да я гледат мъжете и разни други неща. Искях да я предпазя от това, исках да е образована. Постарах се да има най-хубавите дрехи, книги, кукли... Всичко, от което има нужда. Не говорехме за моята професия, нито за живота, който водех. Мечтаех си как някой ден тя ще се омъжи и ще живее в хубаво имение... — госпожа Флорънс замълча и поклати глава.

В главата на Мадлин се блъскаха най-различни варианти, докато лицето на старицата, изразяващо тъжна ирония, не подсказа отговора.

— Елизабет искаше да бъде като вас — каза Мадлин, почти уверена в думите си.

— Да. Тя напусна училището по свое желание и ми каза, че иска да стане актриса. Молих я да не го прави, но тя не промени решението

си. Изглежда, че при хората, на които липсва нещо много важно, желанието да играят е най-силно. Несъмнено на Елизабет ѝ липсваха много неща, особено баща и семейство. Аз сторих за нея онова, което беше по силите ми. Но стана ясно, че е трябвало да направя нещо повече.

— Какво се случи с нея?

— Шестнайсетгодишна, Елизабет стана актриса. Публиката я посрещна възторжено. В играта ѝ имаше финес и сила, с които тя ме надмина. Мисля, че Елизабет щеше да стане една от най-великите актриси, по-велика и от Джулия. Въпреки че не одобрявах професионалния ѝ избор, хранех големи надежди за бъдещето ѝ.

Госпожа Флорънс въздъхна и прибра миниатюрата в кутията.

— Малко след седемнайсетия си рожден ден Елизабет срещна един мъж. Аристократ — красив, интелигентен и безсърдечен. Тя лудо го обичаше, заряза кариерата си и всичко останало, за да стане негова любовница. Когато забременя, беше безкрайно щастлива. Аз изобщо не разбрах какви са неговите намерения, но беше ясно, че не иска да се венчае за нея. Един ден... — тя замълча, устата ѝ се сгърчи така, че не можеше да говори, — ...негова милост изпрати един прислужник да ми съобщи, че дъщеря ми е починала при раждане.

— А бебето? — след дълго мълчание попита Мадлин.

— Съобщиха ми, че и бебето не е оживяло.

— Кой беше...

— Не ми се говори за него, скъпа моя. Той погуби живота на дъщеря ми и ми причини повече болка, отколкото можех да понеса. Никога не съм произнасяла името му.

— Разбирам — каза Мадлин и нежно погали ръката на госпожа Флорънс. — Приемам за чест това, че споделихте спомените си с мен, мадам.

Старицата ѝ се усмихна, като стискаше в ръце кутията с миниатюрите.

— Имате ли други миниатюри на Елизабет? — попита Мадлин.

— Да... но нямам сили да ги погледна, нито да ти ги покажа.

— Разбирам.

Мадлин я погледна с любопитство, усещайки че около Елизабет има повече тайни, отколкото беше разкрила госпожа Флорънс.

Когато на другата сутрин Мадлин отиде в театър „Капитал“, тя научи, че Арлис Бари се е заразила от болестта, която засегна мнозина. Съпругът ѝ, който беше главен художник по декорите, беше останал да се грижи за нея. Дукесата изглеждаше много притеснена.

— Едва задържахме Арлис далеч от театъра — каза тя на Мадлин. — Искам да я посетя, но дукът ми забрани. Всъщност, той ме заплаши, че ще ме затвори у дома през следващите седмици, докато заразата отmine.

— Това е доста разумно решение — каза Мадлин. — Вероятно ще го обмислите, ваша милост.

Дукесата потиснато въздъхна.

— Има много работа... пък и скоро ще раждам. Дотогава трябва да отхвърля колкото се може повече задачи. Освен това Арлис и дубльорката ѝ са болни. Чудя се дали ти би могла да поемеш ролята за репетициите, докато едната от тях оздравее.

— О, ваша милост, не бих могла... — поклати Мадлин глава. — Не мога да играя. Нямам дарба, нито пък желание...

— Няма нужда да играеш. Само ще казваш репликите... Знаеш ги по-добре от Арлис... и ще се движиш по сцената, както тя трябва да го прави. Не се срамувай, Мади. Всички ще разберат, че ти временно поемаш ролята на Арлис, за да улесниш репетициите на трупата. Ще си помислиш ли?

— Господин Скот няма да одобри това — каза предпазливо Мадлин.

— Остави на мен! За Лоугън театърът е над всичко.

Мадлин се видя с господин Скот едва на следващата сутрин. На всичкото отгоре ѝ казаха, че репетицията ще бъде с костюми. Освен притеснението, че трябва да играе на мястото на Арлис, имаше и нещо по-лошо — трябваше да облече роклята, която беше ушита от сини и сребристи полупрозрачни парчета плат, драпирани около тялото. Тъй като мерките на Мадлин бяха далеч по-малки от тези на Арлис, голямото деколте разкриваше гърдите ѝ доста повече от предвиденото.

— Каква красавица — каза госпожа Литълтън, като се отдръпна да погледне костюма отдалеч. — Жалко, че госпожица Бари няма

твоята фигура. Ти придаваш на костюма една ефирност, която при нея липсва.

— Мисля, че госпожица Бари има хубава фигура — бързо я прекъсна Мадлин.

— Би имала, ако престанеше да яде сладкиши всеки ден — каза тъжно госпожа Литълтън, като въртеше пълното си тяло около един сандък с костюми, нужни за представлението.

Мадлин влезе в общата стая при актьорите и се сви в близкия ъгъл, като се мъчеше да остане незабелязана. За съжаление полупрозрачният костюм стана причина за куп закачки. Чарлз Хейвърсли беше първият, който я забеляза и я поздрави, подсвирквайки възторжено.

— Боже, какво прераждане! — извика той, като се втурна към нея, взе ръцете ѝ, а погледът му жадно оглеждаше тялото ѝ и шареше по полуголите ѝ гърди. — Мила госпожице Ридли, нямах представа какво се крие под всекидневното ви облекло. Признавам, в някои моменти се питах...

— Чарлз — прекъсна го господин Бърджис, един от по-възрастните актьори, който изпълняваше ролята на безутешен баща, — никой от нас, най-малко госпожица Ридли, не желае да слуша за преживяванията ти.

Мадлин измъкна ръцете си от възторженото ръкостискане на Чарлз.

— Господин Хейвърсли — започна тя с укорителен тон, но преди да продължи, към тях се приближи Стивън Мейтлънд с поглед, вторачен в деколтето ѝ.

— Госпожице Ридли, ще ви придружа до сцената. Тъмно е и може да се спънете...

Тяхното суетене беше прекъснато от тих глас, идващ от другия край на стаята.

— Достатъчно, господа.

Мадлин погледна нататък и видя господин Скот да стои отсреща с няколко листа в ръка. Той огледа събралите се актьори, като че ли не забелязваше Мадлин.

— Да започнем — подкани ги той. — Имам няколко бележки по вчерашната репетиция, а после искам всички да заемат местата си за началната сцена.

Господин Скот прочете забележките и промените, а актьорите внимателно го слушаха. В края на краткото си слово той за пръв път погледна директно към Мадлин.

— Госпожице Ридли, вярвам всички да са разбрали, че вие сте се съгласили да вземете участие в репетицията, защото госпожица Бари и дубльорката ѝ отсъстват. Благодаря ви за помощта.

Мадлин усети как се изчервява и се опита да кимне в отговор. Той изведнъж отклони погледа си с намръщено лице.

Актьорите излязоха от общата стая, Мадлин тръгна с тях. Тя, или по-точно духът на измамената съпруга, се появяваше в първата сцена. Когато се размина със стоящия на вратата Скот, Мадлин се спря и го погледна.

— Господин Скот — каза тя тихо, като внимаваше някой да не я чуе. — Помня, че ми казахте да не се приближавам до вас, но дукесата ме помоли...

— Зная — прекъсна я той.

— Сърдите ли ми се?

Лицето му беше безразлично.

— Засега присъствието ви не ме дразни.

— Добре — каза Мадлин, неловко се усмихна и продължи към сцената. Когато минаваше покрай него, тя се запита защо ръката му така силно стиска рамката на вратата, та чак пръстите му са побелели. Притеснена, тя си помисли, че господин Скот не ѝ казва истината. Той ѝ се сърдеше. Мадлин отиде зад кулисите и тежко въздъхна, като прибираше нагоре широкото деколте на роклята си.

Защо беше избрала мъж, който толкова трудно се съблазняваше? Можеше да се спре на Чарлз Хейвърсли и край! Но Хейвърсли не будеше у нея същите чувства, които Скот будеше. Неговата близост я изпълваше със зашеметяваща нервност, страх и удоволствие. Тя искаше да е в прегръдките на Скот, а не на друг... да познае забраненото удоволствие да бъде с него...

— Мади — чу се гласът на дукесата на Лийдс.

Мадлин се показа иззад завесата.

— Да, ваша милост?

Джулия седна на първия ред и се усмихна, като съзря Мадлин.

— Много си хубава в този костюм, Мади. Преди да почнем, искам да ти кажа, че никой не очаква от теб да постигнеш нещо

съвършено. Следвай текста, колкото можеш по-добре, и се забавлявай.

Мадлин изслуша наставленията на Джулия. Щяха да репетират началото на пиесата, в което духът на младата жена се появява на близките, които е напуснала: брат ѝ — изпълняваше го Чарлз Хейвърсли; родителите ѝ — в изпълнение на госпожа Андърсън и господин Бърджис... и, разбира се, съпруга ѝ, чиято роля играеше господин Скот.

— Никой от тях не бива да те види или чуе — каза Джулия на Мадлин, — но те имат усещането, че някой... или нещо... е там.

— Разбирам — каза Мадлин, връщайки се зад кулисите, откъдето трябваше да се появи.

Репетицията вървеше леко, с малки прекъсвания. След известно време Мадлин преодоля смущението си и подражаваше, доколкото можеше на Арлис Бари, както с жестове, така и с интонации.

— Много добре, Мади, — казваше от време на време Джулия, когато Мадлин влизаше и излизаше от сцената, като се обръщаше към близките си, които не я чуваха, и наблюдаваше какво става след смъртта ѝ.

Репетицията спря само веднъж, когато Чарлз Хейвърсли погледна към Мадлин и спря наред изречението. Внезапно той избухна в безпомощен смях. Стресната, Мадлин се вгледа в него, а Джулия попита какво се е случило.

Хейвърсли поклати глава и се извини с поглед, като продължаваше да се смее.

— Не мога да се въздържа, ваша милост — каза той и дълбоко пое дъх. — Госпожица Ридли ме гледа така, като че вярва на всяка дума, която произнасям, и при това видът ѝ е толкова сериозен... Това е достойно за възхищение.

Джулия го погледна недоверчиво.

— Не бива да я гледате, Чарлз, тя е дух.

— Не мога — повтори той, като се хилеше към Джулия. — Ако сте мъж, ще ме разберете.

— О, разбирам — каза сухо Джулия. — Чарлз, ще ви помоля за малка услуга. Ако обичате играйте ролята на брата, а не на градския бик.

— Градския бик ли? — попита объркано Мадлин, която не беше се сблъсквала с подобно сравнение в училището на госпожа Олбрайт.

При нейния въпрос Чарлз избухна в нов пристъп на смях. Тя погледна към кулисите, където господин Скот очакваше реда си да излезе на сцената. Той впечатляваше с фигурата си, облечен в елегантен костюм и застанал на фона на кадифените завеси — позата му беше спокойна и овладяна.

Мадлин изведнъж си представи как след сто години хората ще четат в историческите книги за Лоугън Скот и ще се питат какво ли е било усещането на зрителите, които са гледали неговите изпълнения. Никакви думи не биха могли точно да опишат гласа му — дълбок, с хиляди нюанси, нито пък изключителното богатство на дарбата му. Струваше й се, че у Скот живеят две същества: взискателният човек извън сцената и актьорът, чиито чувства изригваха като вулкан по време на представление. Госпожа Флорънс беше права — точно в такъв момент той беше уязвим.

Лоугън наблюдаваше репетицията зад кулисите и в гърдите му кипеше гняв. Проклета да е Джулия, че предложи на тая Мадлин да замести Арлис... Проклета да е Арлис и болестта й... Проклет да е и той, че е толкова обсебен от Мадлин, та може да забрави репликите си. Кой би обвинил Чарлз Хейвърсли, че не може да се съсредоточи? Лоугън се съмняваше, че ще се справи по-добре, когато пред него стои Мадлин и той е готов да падне в краката й, да зарови глава в деколтето й. Тя беше така млада и свежа, кожата й беше като от коприна. И не толкова хубостта й предизвикваше този порив, а по-скоро желанието, примесено с тревога, да я защити и да я отнесе далеч от възхитените погледи на другите... да я има само за себе си.

Мадлин някак си беше влязла в живота му, беше го принудила да я забележи и сега връщане назад нямаше. А тъй като Лоугън беше отхвърлил категорично идеята да я вкара в леглото си, сега това се беше превърнало в идея-фикс. Намираще недостатъци във всяка друга жена и беше вбесен, защото разбираше, че несъзнателно търси начин да се хареса на Мадлин. Лоугън непрекъснато си представяше как би обладал младата й плът. Тя го караше да играе, да изживява пориви, които не беше изживявал като юноша... Чувства, които нито една любовница досега не беше събуждала у него.

Стана му горещо и се ядоса, беше готов да изяде декорите заедно с платната. Лоугън чу репликата си, взе бутилката от реквизитора и

излезе на сцената, като я държеше леко в ръката си. Другите актьори бяха излезли и сега на сцената стояха само той и Мадлин.

Като съкрушен вдовец той трябваше да е пиан. Не беше лесно да имитираш пиан човек. Повечето актьори преиграваха или недоиграваха, което беше по-лошо. Този етюд беше една от тънкостите на сценичното майсторство — изискваше владеенето па много техники, за да се постигне непринуденост и естественост. Мъчейки се да се съсредоточи, Лоугън приложи неразбираемия говор, повишената жестикуляция и несигурната походка на човек, който прекалява с бутилката от доста време.

Той седна в широко дъбово кресло пред декор, изобразяващ библиотека. Като съсредоточи вниманието си, Лоугън започна един дълъг монолог, с който разкриваше горчивата ирония и тихото отчаяние на героя си. Някъде към средата на монолога той по-скоро усети, отколкото видя как Мадлин застава зад него и поставя ръцете си на гърба на креслото. Според пиесата тя се навеждаше над него и говореше в паузите на неговия монолог, а гласът и галеше слуха му.

Лоугън не помръдваше. Той трескаво усещаше тялото на Мадлин зад себе си, мириса ѝ, дъха ѝ върху кожата си. Започна обилно да се изпотява. Една от дългите ѝ златисто-кестеняви къдрици падна на рамото му и го погъделичка. Слабините му бяха до болка напрегнати. Стоеше като вкаменен и цялото му същество беше изпълнено със страстен копнеж. Не можеше да издържи повече. Спря напред изречението, също като Чарлз, но без да се смее.

В театъра цареше тишина. Лоугън се опита да се овладее с пълното съзнание, че всички актьори и сценични работници го наблюдават. Вероятно си мислеха, че е забравил репликата си, макар че това никога не се беше случвало. Той се молеше богу никой да не разбере истината — че беше напълно завладян от едно наивно момиче. Стисна зъби и направи няколко дълбоки и равномерни вдишвания.

— Господин Скот — чу зад гърба си колебливия глас на Мадлин.
— Ако искате да ви подсказва репликата...

— Зная тъпата си реплика — отвърна той с вдървен гръб. Дано господ му помогне да не я погледне дори и за миг. — Лоугън се боеше от онова, което би могъл да стори.

— Има ли проблем, господин Скот? — запита Джулия от залата.

Лоугън я погледна с убийствен блясък в очите, в които се четеше желание да удуши помощничката си за това, че го е поставила в такава ситуация.

Джулия беше страшно заинтригувана и го гледаше, склучила вежди. Тя усети, че Лоугън се чувства неудобно, погледът ѝ скачаше от него към Мадлин, застанала неподвижно от дясната му страна. Тогава Джулия разбра. Дватамата с Лоугън бяха приятели от дълго време. Тя добре го познаваше и побърза да го извади от неудобното положение.

— Да направим ли кратка пауза?

— Не — отговори Лоугън. — Нека довършим проклетата сцена.

Той избърса потното си чело и продължи монолога си някъде от средата. Мадлин го последва с нотка на колебание в гласа.

Без да обръща внимание на техника, характеристика и какъвто и да е актьорски трик, Лоугън претупа останалата част от сцената. Джулия не коментира играта му, но вдигна вежди от любопитство.

След втората сцена тя обяви почивка от двацет минути. Актьорите веднага се разпръснаха, някои се отправиха към общата стая, за да се освежат, а други — към гримьорните си. Лоугън остана в креслото на сцената с гръб към Мадлин, докато най-сетне разбра, че тя си е отишла.

Джулия бавно тръгна към сцената, като разтриваше кръста си.

— Лоугън — каза тихо тя. — Нямам желание да се намесвам...

— Тогава недей!

Той се разходи по сцената и застана на няколко крачки от нея, втренчен в обърканото ѝ лице. Джулия се огледа дали наоколо има някой и продължи загрижено, очевидно затруднена да намери най-подходящите думи.

— Разбрах, че между теб и Мади съществува привличане, но тя не принадлежи към типа момичета, от които си се интересувал, и наистина не мога да си представя...

— Какво искате да кажете, ваша милост?

Тя беше поразена от неговата рязкост.

— Мади ми харесва. Надявам се, че няма да се възползваш от разположението ѝ. И двамата знаем, че тя няма да преживее една любовна връзка с теб. Не е толкова твърда.

Лоугън стоеше с каменно лице.

— Какво ще правя или няма да правя е нея си е моя лична работа.

— Загрижена съм за Мади. И смятам да ти припомня категоричното ти правило да не допускаш лични връзки с членове на трупата...

— Ти си я наела на работа, а не аз. Не съм я наемал и затова имам право да се държа с нея, както си искам.

— Лоугън — въздъхна Джулия, като гледаше след него.

Мадлин се разхождаше из общата стая, като отговаряше с уморена усмивка на похвалите на другите актьори за положените от нея усилия.

— Какво му става на господни Скот? — чу тя някой да пита. — Напоследък се държи малко странно.

— Кой знае? — отговори друг. — Дано само не го е хванала треската, която се разпространява тук. Само това липсва — да се разболе...

Мадлин не чу останалата част от разговора, защото тръгна към репетиционните зали. Трябваше да намери някакво място за размисъл. Какво се беше случило на сцената. Тя си мислеше, че всичко върви добре. Почувства дори някаква връзка с господин Скот... Но той се вдърви, започна да играе механично, като че ли едва понасяше присъствието ѝ. Доплака ѝ се... искаше да се скрие някъде.

Мадлин чу бързи стъпки зад себе си. Някой я хвана грубо за ръката и я набута в най-близката репетиционна зала. Тя се препъна, а после се обърна и с изненада видя че той затваря вратата.

— Господин Скот...

Лицето му беше в сянка, светлината от прозореца осветяваше само главата му. Той дишаше тежко и неравномерно. Мадлин отстъпи, но той внезапно обхвана главата ѝ с ръце. Изглежда, че искаше да каже нещо, но се отказа, глухо изстена и я целуна.

Устата му изгаряше от нетърпение. Той непохватно и ненаситно я целуваше, мъчейки се да задоволи страстното си желание. Мадлин трепереше от изненада и посрещна агресивното му поведение е покорство, което още повече го възбуди. Ръката му сграбчи гърба ѝ, като почти скъса плата на театралния ѝ костюм. В копнежа си Мадлин не му се съпротивляваше, краката ѝ се разтвориха под силния натиск на неговите бедра. Тя го прегърна, ръцете ѝ се заключиха около

мускулестия му гръб. Точно това искаше тя, за това мечтаеше и то беше далеч по-прекрасно, отколкото си го представяше. Устата му беше нежна и чувствена, тялото му силно се притискаше до нейното и тя почувства сладка, омайваща слабост.

Устните му потърсиха ухото ѝ. Той отмести дългите коси, които се спускаха по шията ѝ и я целуна. Открил еротичните места по шията ѝ, той я целуваше и нежно я хапеше, а тя стенеше от удоволствие. Мадлин се чувства отчайващо слаба, тя искаше нещо... нещо...

Лоугън дръпна ръкавите на роклята, платът се опъна, шевовете не издържаха и гръдта ѝ се разголи. Тя спря да диша, когато усети как той започна да гали нежно гърдата ѝ, докато зърното ѝ не се втвърди до болка. Тя се облегна на него, а тялото ѝ трепереше.

— Мила — шепнеше Лоугън и силно я притискаше. — Мила, не се страхувай.

Подпря я на силната си ръка и тя усети как устните му се плъзнаха по гърдата ѝ и се спряха върху зърното. С нежни докосвания на езика той го целуваше и ѝ достави удоволствие с уменията на опитен любовник.

Господин Скот внезапно се отдръпна от нея и я пусна. Стресната от рязкото му движение, Мадлин го погледна учудено и мълчаливо. Ръцете и се вдигнаха да прикрие голотата си и тя се обърна е гръб, дърпайки роклята. Пръстите ѝ силно трепереха от безуспешното усилие. Докато се мъчеше да се покрие с дрехите си, тя усети отново ръцете му да ѝ помагат да облече ръкавите и горната част на роклята.

Щом се облече, господин Скот се дръпна в другия край на малката стая. Той приглади косата си и силно въздъхна. След дълго мълчание заговори, без да я гледа.

— Мади, не искам... да стане по този начин. Просто аз... — той замълча, тъжно усмихнат. — Изглежда, че не мога да се въздържам.

Мадлин склочи ръце.

— Господин Скот — произнесе тя с усилие. — Не съжалявам, че ме целунахте.

При тези думи той се обърна, в очите му блеснаха синкави пламъчета. Той се втурна към нея и взе лицето ѝ в ръце.

— Мади — прошепна Лоугън. Устните му докоснаха бузата ѝ и той леко отмести косите от лицето ѝ, а пръстите му галеха копъринените ѝ къдрици.

— Как ми се иска да не те желаех толкова!

Сърцето ѝ примря от удоволствие при тези думи.

— Господин Скот...

— Чуй ме, Мади, — Лоугън я пусна и се отдръпна. — Няма да се любя е теб, независимо колко копнея за това. След това ще ме намразиш, пък и аз самият ще се презирам.

— Никога не бих ви намразила.

Той се усмихна иронично.

— Нима? Дори когато отнема невинността ти? Връзката ти с мен ще те промени, при това не за хубаво.

— Искам да поема този риск.

— Ти не разбираш — каза той е горчива усмивка. — Аз търся у жените само физическата близост. Щом науча какво може да ми предложи партньорката ми, започвам да се отегчавам и насочвам вниманието си към друга жена. Ти не би се задържала дълго в леглото ми.

— Никога ли не сте се влюбвали? — попита Мадлин, загледана в спокойното му лице.

— Само веднъж. Но не се получи.

— Защо...

— Не е нужно да се ровиш в миналото ми, както и аз не искам да се ровя в твоето.

Мадлин не се опита да спори, защото разбра, че той има право. Колкото повече знаеше за него, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде да го напусне, когато настъпеше този момент. И тя, като много други жени, беше пленена от мъжествеността на Лоугън Скот, която беше обвита в тайнственост. Мадлин трябваше да опази сърцето си заради собствената си сигурност. Внезапно мъдрият съвет на госпожа Флорънс проблесна в ума ѝ: каквото и да правиш, не се натрапвай. Просто му дай да разбере, че го искаш и че си му под ръка... че му предлагаш удоволствие без обвързване.

— Господин Скот — каза тихо Мадлин. — Щом ви привличам толкова много, не разбирам защо не го направим. Аз искам само да прекарам една нощ с вас — нищо повече.

Лицето му не промени израза си, но тя усети, че думите ѝ го изненадаха.

— Защо? — попита той меко. — Момиче като теб... Защо се подценяваш така?

Докато чакаше отговор, той хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ. Очите му святкаха, нещо го беше разтревожило. Тя сведе ресници в усилие да скрие мислите си.

— Вярвам, че ще ми хареса — каза тя. — Това не е ли достатъчно?

Настъпи кратка тишина.

— Погледни ме — тихо прошепна Лоугън.

Мадлин се подчини. Той потърси очите ѝ и поклати глава, като че се отказва от нещо отегчително.

— Ти си лоша актриса, Мадди. Бих искал да узная какво преследваш, но имам много други задължения, особено сега, когато почти една четвърт от трупата се е разболяла. Щом положението в „Капитал“ се нормализира, ще поискам да напуснеш театъра. Ще си намериш друга, по-добра работа.

— Искам да остана тук.

Лоугън не помръдна.

— Повярвай ми, че и за двама ни така ще е по-добре.

Мадлин едва преглътна, защото вълна на разочарование се стовари отгоре ѝ. Ами сега? Тя направи предложение, което беше отхвърлено. Неговият отказ закънтя в ушите ѝ и тя се зачерви от сподавения гняв. Ръцете ѝ сграбчиха полата на роклята, късайки тънката материя.

Какво глупачка е била! Пропиля толкова време, фантазирайки си какво ли не за него, за нещо, което никога няма да стане. Сега беше останала с празни ръце, освен това скоро близките ѝ щяха да открият, че в училището я няма.

За част от секундата тя се замисли дали да не обясни ситуацията на господин Скот и да не се остави на милостта му. Не... Той изобщо не я съжалява. „Омъжи се за Клифтън и се примири с това“, тя почти чуваше циничните му думи. Всъщност, едва ли беше способна да направи нещо друго.

Стиснала юмруци, Мадлин решително се отправи към вратата. Тя нямаше да прекара живота си като собственост на лорд Клифтън.

— Много добре — каза тя, като се спря да вратата. — Ще напусна „Капитал“, когато поискате. Не бива да се безпокоите повече

за мен. Аз съм напълно способна да се справя сама.

Мадлин излезе, без да дочака отговора му.

Лоугън отиде до вратата и се хвана за рамката ѝ. Притисна чело до хладното дърво и изстена.

Една нощ с теб... Той би дал цяло състояние за това! Не беше изживявал нещо по-прекрасно от усещането да я държи в ръце, да я чувства ранима, покорна и очакваща — това направо го разбиваше. Но не можеше да си позволи, не можеше да позволи на някого отново да къса части от нараненото му сърце.

Тя скоро щеше да си отиде. Лоугън очакваше някакво облекчение, но то не идваше.

Той отвори рязко вратата и отиде в кабинета си, без да обърне внимание на любопитните погледи на хората, с които се разминаваше. Затвори се в малката стая и тършува из бюрото си, докато не откри бутилка „Хайленд“. Седна върху бюрото и отпи направо от шишето. В гърлото си усети мекия аромат на пушек и торф. Още една глътка и почувства жарката топлина па питието. Но тя се стопи в буцата лед, заседнала в гърдите му.

Пиеше лениво, вдигнал крака върху бюрото, и съзерцаваше върховете на излъсканите си кожени обувца. В апогея на живота си, когато беше постигнал голям успех, смяташе, че е неуязвим. Изглеждаше наистина учудващо, че една малка женичка успя така да го опустоши.

Вероятно това се дължеше на факта, че Мадлин беше уникално явление в житейския му път. Тя явно беше твърде далеч от жените от висшето съсловие, които ясно показваха на Лоугън, че в обществото стоят над него, дори когато му подхвърляха тайни писъмца за романтични срещи.

Освен това имаше едни същества, които той най-много ненавиждаше... Златните дъщери на аристокрацията, чиято единствена цел в живота беше да се омъжат и да възпроизвеждат себеподобни.

Ако Лоугън пожелаеше да ухажва някоя от тези привилегирани млади дами, веднага щеше да бъде уведомен от семейството ѝ, че тя има далеч по-перспективни кандидати. Само гледката на придружена от компаньонка и облечена в бяло девица на някой бал или soiree беше достатъчна, за да му припомни, че въпреки всичките му успехи, има определени неща, които той никога няма да притежава. Лоугън никога

нямаше да бъде приет без резерви. Той не принадлежеше към определена среда извън театъра.

Изглежда, че Мадлин Ридли беше в същото положение. Тя беше твърде сърдечна и непосредствена, за да е госпожица от обществото, но и твърде голяма идеалистка, за да е куртизанка. Очевидно беше определена да стане нечия съпруга, но Лоугън не можеше да си представи мъжа, който би я заслужавал. Мадлин имаше нужда от човек, който би се погрижил духът ѝ да не се пречупи, който би бил способен да я обича така, както и тя би го обичала.

А това Лоугън никога не би сторил. Той не беше подготвен за подобна връзка, защото от ранна възраст беше научен да презира думите „дом“ и „семейство“. Беше оцелял само, защото беше безчувствен като човека, който го беше създал.

Боят и насилието, на които беше подложен години наред, превърнаха Лоугън в груб човек и направиха от него превъзходен лъжец. Баща му, Пол Дженингс, винаги извършваше насилничеството си в пиянски гняв... Но след това беше достатъчно силен да се изправи лице в лице с резултатите от действията си. От Лоугън се изискваше да се преструва, че е забравил всичко, като поддържаше привидната истина, че в къщата на Пол Дженингс всички са щастливи. Само една сълза, един болезнен стон или негодуващ поглед бяха достатъчни да предизвикат повторен побой, по-лош от предишния. Без да съзнава това, баща му се оказа превъзходен театрален педагог.

Веднъж, след един особено груб побой, Лоугън беше ходил три дни със счупена ръка, като отричаше, че го боли до момента, когато Андрю не го завлече в имението и не се погрижи ръката да бъде наместена и превързана.

— Как се случи това, момче? — беше го попитал графът, чиито пронизателни очи шареха по пребитото му лице. Лоугън беше отказал да отговори, защото знаеше, че ако само намекнеше за истинската причина, Пол Дженингс щеше да го убие.

Години след това Лоугън се питаше защо майка му не го беше утешила, защо с майчини ласки не беше смекчила болката. Беше дошъл до заключението, че тя така отчаяно беше решена да брани спокойствието в дома си, че почти не му обръщаше внимание. Оттогава той беше престанал да търси състрадание у жената... нямаше нужда от удобства, нито от грижи. Жената трябваше да му доставя

наслада, после да бъде отхвърлена, никога да не ѝ се вярва. Нито пък да копнее за нея.

Сега, когато с Мадлин се бяха разбрали, не оставаше нищо друго освен да не ѝ обръща повече внимание, докато Арлис оздравееше. Лоугън не се съмняваше, че Джулия щеше да възрази срещу уволнението на Мадлин. Но той щеше да се справи с нея. Освен това Джулия скоро щеше да бъде заета с новороденото си бебе и всички мисли за Мадлин Ридли щяха за изчезнат от главата ѝ. Скоро всичко щеше да се подреди така, като че Мадлин изобщо не се беше появявала тук.

Лоугън усети ободряващото въздействие на уискито в костите си — чувстваше се приятно възбуден. Точно както обичаше. Той внимателно постави бутилката в чекмеджето и го затвори.

ПЕТА ГЛАВА

Мадлин си легна рано, след като реши да не провежда вечерния си разговор с госпожа Флорънс. Болката да си отхвърлена беше твърде силна. Може би утре или вдругиден щеше да намери сили да разговаря за това, но сега ѝ трябваше време да се съвземе.

Вгледана в тъмнината, девойката обмисляше как да напусне „Капитал“. Мисълта да се срещне очи в очи с господин Скот изглеждаше непоносима. За съжаление, беше обещала на дукесата, че може да ѝ помага при репетициите, докато оздравее госпожица Бари. Мадлин трябваше да удържи на обещанието си, но да стои срещу господин Скот на сцената и да го гледа в очите... Мадлин ужасно се притесни. Не беше сигурна дали щеше да има сили за това.

Само ден-два — докато госпожица Бари щеше да е вече добре. Мадлин щеше да се стегне, за да не се изчервява и заеква пред господин Скот. Тя щеше да се държи хладно и щеше да се владее напълно.

Цяла нощ се въртя в леглото си, като напразно се мъчеше да не мисли. На сутринта се събуди изтощена и уплашена, като се питаше дали някога ще преживее ден, подобен на вчерашния. Несъмнено тя не беше първата жена, провалила се в съблазняването на един мъж, но колко жени са били принудени да се изправят пред същия човек още на следващия ден и да се преструват, че нищо не се е случило.

Мадлин се облече и събра косите си на кок ниско на врата. Тя успя да излезе, преди госпожа Флорънс да е станала, и нае карета към театъра.

В театъра цареше необикновено затишие, репетиционните зали и работилниците бяха пусти. Мадлин разбра, че сутрешната репетиция е отменена и отиде в шивашкото ателие, където веднага се срещна с госпожа Литълтън.

— Изглежда, че половината от трупата боледува — каза пълната жена, дишайки тежко. Тя шиеше някаква дреха. — Десетина вече съобщиха, че няма да дойдат. Но моята работа трябва да се свърши, както винаги, и няма кой да ми помогне.

Мадлин остана в шивачницата почти през цялата сутрин, като благодареше наум, че засега няма възможност да се види с господин Скот. Наложил се да отиде до главната сграда на театъра само, когато госпожа Литълтън я изпрати да занесе на дукесата няколко скици за костюми. Когато наближи кабинета, Мадлин чу разговор между непознат мъжки глас и нежния, ясен глас на Джулия. Тя се спря, защото не искаше да ги прекъсва.

— Стига толкова — говореше мъжът. — Казах ти да не идваш в този проклет театър.

— Има много работа — отговаряше му Джулия. — Само още един ден, мили. Може би два. Не мога да оставя толкова неща недовършени...

— Здравето ти за мен е много по-ценно, отколкото някой или нещо в този театър.

— Обещавам ти, че ще съм добре.

— Ела си у дома, Джулия.

— Първо трябва да опаковам някои неща.

— Ще изпратя слуга да вземе всичко, което пожелаеш.

— Ти си неразумен...

После настъпи дълга пауза, последвана от някакви звуци, които Мадлин не можа да различи — След това мъжът каза нежно:

— Още ли искаш да спориш с мен, Джулия?

— Не.

Мадлин никога не беше чувала дукесата да говори с такъв смирен тон — тя обикновено говореше твърдо и заповедно. Мадлин предпазливо заобиколи и видя дукесата да стои в средата на кабинета, където нежно я целуваше тъмнокос мъж. „Дукът на Лийдс“, помисли си Мадлин, изгаряща от любопитство. Той вдигна глава — слабото му лице беше екзотично красиво, а самият той гледаше съпругата си с любов, граничеща с отчаяние. Усетил, че вече не са сами, той погледна към Мадлин с живите си сиви очи.

Мадлин се изчерви и пристъпи напред.

— Простете ми, не исках да прекъсна...

— Няма нищо, Мади — каза Джулия с порозовели страни, като се освободи от ръцете на съпруга си. Тя ги представи и Мадлин почтително се поклони.

— За мен е удоволствие — промърмори дукът с приятелско огънче в очите. — Госпожице Ридли, бих ви бил много благодарен, ако помогнете на дукесата да събере необходимите ѝ книги, защото тя веднага ще си тръгне.

— Да, ваша милост.

Джулия примигна и въздъхна.

— Струва ми се, че нямам друг избор. Мади, моля те кажи на господин Скот, че трябва веднага да говоря с него. Той беше в кабинета си през цялата сутрин — опитваше се да промени програмата предвид отсъствията на актьорите.

Мадлин кимна в знак на съгласие, макар че се страхуваше да се срещне с господин Скот. Щом тя излезе, дукът и дукесата продължиха разговора си. Изглежда, че и двамата изпитваха голямо удоволствие от своите спорове.

Мадлин отиде до вратата на кабинета на Скот и се спря колебливо, заслушвайки се да долови какво става вътре. Но там цареше тишина. С надежда, че господин Скот не е вътре, тя вдигна ръка и леко почука.

— Работа — чу се заплашително ръмжене.

Мадлин сплете ръце и се стъписа. Събрала смелост, тя най-последно проговори със спокоен, овладян глас.

— Господин Скот, дукесата иска да говори с вас.

За момент той замълча.

— Ти! — каза Лоугън с враждебен тон.

— Мисля, че дукесата иска да ви каже, че си отива, господине. Дукът е дошъл да я отведе у дома. — Мадлин не получи отговор. — Не е разумно в нейното състояние да стои в „Капитал“. Сигурна съм, че бихте се съгласили с това при толкова болни от треска...

— Прав ѝ път! А сега се махни от вратата!

Мадлин е радост си тръгна, но след няколко крачки спря.

В гласа му имаше нещо странно — нотка, която я трогна. Той беше уморен. „Не е за чудене“, помисли си тя, „толкова хора отсъстват.“ Въпреки заповедта му да се махне и личната си обида и притеснение, Мадлин се върна до вратата.

— Господин Скот, мога ли да направя нещо за вас? Искате ли чай?

— Просто си върви — промърмори той. — Имам работа... нямам настроение за развлечения.

— Да, господине.

Но тя още не можеше да си тръгне. Все повече се убеждаваше, че нещо не е наред. В стаята беше толкова тихо. Не беше в характера му да държи вратата затворена по това време, като се отделя от останалите членове на трупата. С ръка на дръжката на вратата, тя затвори очи и дълбоко си пое дъх. Ако подозренията ѝ се окажеха неверни, Скот най-много да ѝ отрежеше главата.

Мадлин влезе в стаята и ѝ се стори, че той не забеляза това, докато тя не се приближи до него. Лоугън седеше на бюрото си сред купчина изцапана и смачкана хартия. Той избърса с ръкав челото си, преди да вземе писалката. Беше без палто и жилетка, само по ленена риза, и гърбът му потреперваше от студения въздух на стаята. Той силно се закашля и хвърли писалката, която покапа мастило по бюрото.

— Господине — каза Мадлин тихо.

Скот обърна глава към нея — лицето му беше зачервено, а очите му блестяха. Стори ѝ се, че я гледа като през мъгла. Без да се замисля, Мадлин се наведе да докосне косата му и леко я погали. Пръстите ѝ се спуснаха по челото, което гореше от висока температура.

— Нека ви помогна — каза тя, а той се обърна и тихо изруга.

— Трябва да довърша новите програми.

Той мрачно взе захвърлената писалка.

— Вие имате температура, господин Скот. Трябва да си отидете вкъщи и да си починете.

— Не съм болен. Аз никога... — Той се сви, когато тя докосна отново горещото му чело и затвори очи.

— Ръката ти е толкова хладна — каза дрезгаво Лоугън и хвана пръстите ѝ. — Боже, главата ми се пръска.

Мадлин се разтревожи. Нямаше ли кой да се погрижи за него, за здравето му? Застанала в нерешителност, тя го видя как се тресе от студ.

— Трябва да си отидете вкъщи, господине, — твърдо произнесе Мадлин и го повтаряше въпреки неговите възражения, докато Скот не замълча, отпуснат на бюрото си. С едната си ръка бе подпрял чело, а с

другата държеше пръстите ѝ. Мадлин внимателно се опита да се освободи.

— Не мърдайте — каза тя. — Веднага ще се върна. Лоугън не отговори, остана безразличен и с последни сили се опита да седи изправен.

Чиракът от дърводелницата, Джеф, случайно минаваше покрай кабинета. Мадлин го извика, без да се колебае.

— Боя се, че господин Скот е болен — каза тя, посочвайки полуотворената врата. — Трябва веднага да си тръгне. Моля те, би ли повикал каретата му?

— Господин Скот... болен? — повтори момчето и сякаш не чу останалото. То стоеше като гръмнато, като че подобно нещо не беше възможно.

— Има още нещо — допълни Мадлин. — Кажи на дукесата веднага да се прибере у дома. Тя не бива да се доближава до господин Скот — за нея ще е много опасно, ако се разболе.

Момчето тръгна, поглеждайки към кабинета.

— Ами ти? — попита то загрижено. — Не трябва ли и ти да не го доближаваш?

— Не вярвам да се разболея — отговори Мадлин. — Ако щях да боледувам, вече трябваше да е станало. Моля те, Джеф, тръгвай бързо. Аз ще остана при господин Скот, докато дойде каретата.

— Да, госпожице Мади — Джеф я погледна с възхищение. — Ако не възразяваш, ти си ангел, госпожице Мади. По-хубава и мила от всички момичета, които познавам.

Мадлин поклати глава със смутена усмивка.

— Благодаря ти, Джеф.

Тя се върна в кабинета, намери наметката на Скот и го зави с нея. Дебелата вълна трябваше да го стопли, но той продължаваше да трепери и да кашля. Щом се надигна от стола си, Мадлин се втурна към него.

— Господине, недейте! Никак не сте добре. Лакеят скоро ще дойде да ви помогне.

— Мога сам да си отида — измърмори Лоугън, отблъсквайки малките, протегнати ръце.

— Не бих могла да ви задържа да не паднете — настоя Мадлин. — А ако паднете, преди да стигнете до каретата, може да се

нараните... Освен това си помислете как ще изглежда подобно нещо в очите на другите. Не бихте желали да ви видят в такова състояние.

Скот се успокои и Мадлин разбра, че е улучила слабото му място. Той не би понесъл проявата дори и на най-малка слабост. С цената на всичко беше готов да запази авторитета си в очите на своите работници. Опрял глава на ръце, той покорно чакаше и това почти изплаши Мадлин. Лоугън не приличаше на себе си.

След няколко минути, които на Мадлин се сториха цяла вечност, лакеят, облечен в тъмна ливрея със сребристи украси, се появи в кабинета. Макар че се опитваше да изглежда безразличен, той опули очи, когато видя Скот. Мадлин го помоли да помогне на господин Скот да се изправи и слугата се подчини, без да каже нито дума. Тя се зачуди защо той толкова се изненада, като видя господаря си болен. Очевидно Скот наистина се беше превърнал в легенда, та всички, дори слугите му, не вярваха, че той беше просто човек.

Пред кабинета се беше събрала група актьори и сценични работници. Докато наблюдаваха Скот, лицата им изразяваха всичко — от любопитство до тревога.

— Мисля, че трябва да се отдръпнете — каза Мадлин. — Ще бъде ужасно, ако още някой се разболе.

Групата веднага се подчини и се отдръпна на почтително разстояние.

— Какво ще правим сега? — попита един реквизитор. Въпросът не беше отправен конкретно. — Кой ще ръководи театъра, щом и дукесата, и господин Скот ги няма?

— Ще попитам господина — каза Мадлин и влезе в кабинета. Лакеят вече беше изправил Скот. Кръвта се беше отдръпнала от лицето му и сега то изглеждаше пепеляво. Погледът му блуждаеше из стаята, докато не се спря върху Мадлин.

— Господине — прошепна тя. — Да кажа ли на трупата, че искате господин Бенет да ръководи театъра във ваше отсъствие?

Бенет беше помощник-режисьорът, който обикновено водеше репетициите и играеше ролята на арбитър, когато дукесата и Скот бяха заети с друга работа. Скот я гледаше с трескави очи и Мадлин се питаше дали я разбира добре. После леко ѝ кимна.

Тя се върна при групата и повтори указанията. Скот излезе, като се подпираше на рамото на лакея и внимаваше как върви.

Способността му да стои прав в такова състояние беше изпитание за неговата физическа издръжливост.

Мадлин го придружи към задния изход на театъра. Тя чу, колко тежко диша, видя несигурните му крачки и разбра, че няма да издържи дълго. Лакеят очевидно едва издържаше под тежестта на отпуснатото му тяло.

— Почти стигнахме — обяви Мадлин, надявайки се отчаяно, че той няма да се строполи.

Те излязоха през задния изход навън. Режещият вятър развя роклята на Мадлин и вкочани бузите ѝ. Втори лакей отвори вратата на каретата, лакирана в бронзово и черно. Чифт добре охранени дорести коне чакаха нетърпеливо, от ноздрите им излизаха облачета пара на мразовития въздух. Лакеят спусна стъпалото и въпросително погледна Мадлин.

Тя се поколеба, като гледаше мечтателно луксозната карета. Нямахше право да изоставя Скот. Все пак той би могъл да има нужда от нея...

Девојката побърза да се качи, преди да е променила решението си. Тя седна на кадифената седалка с благодарност, че е избягала от студеното време навън. С голямо усилие лакеят настани Скот, който се сви в ъгъла — тялото му се смали, а очите му бяха затворени. Наметката му се беше дръпнала и Мадлин хубаво уви вълнената дреха около врата му. Той силно се закашля, като трудно си поемаше дъх.

Каретата се понесе леко и бързо. Отвътре тя беше най-прекрасното нещо, което Мадлин беше виждала някога — леко полирано дърво, тапицерията беше с цвят на кафе, с изрисувана на тавана емблема на театър „Капитал“. Дори баща ѝ, който се гордееше с каретите си, щеше да се впечатли от тази красота.

Тя погледна Скот, който изглеждаше едновременно внушителен и раним, като победен лъв. Един тласък на каретата го накара да изстене. Мадлин веднага се обърна към него, като притисна хладната си ръка до челото му.

Докосването ѝ сякаш го просветли за момент и потъмнелите му очи проблеснаха в синьо.

— М-мади — каза той, стискайки зъбите си, за да не се разтракат.

— Да, господин Скот?

Ръката ѝ се протегна към лицето му и нежно погали сухата, загрубяла кожа.

— Ти не биваше... да идваш с мен.

— Съжалявам. — Тя отдръпна ръката си. — Зная, че вие много държите на своето уединение. Но не бива да се страхувате, господине. Няма да остана дълго. Искам само да се уверя, че всичко е наред.

— Н-не, не е за това... — Той стисна челюстите си, за да не тракат, и допълни отчетливо. — Ще се заразиш.

Мадлин изненадано го погледна. Колко ли хора в неговото състояние биха се замислили за здравето ѝ? Трогната от неочакваната му загриженост, тя се засмя.

— Чувствам се много добре, господин Скот.

Той изглеждаше твърде изтощен, за да спори. Затвори очи и облегна глава назад. Усмивката на Мадлин се стопи и тя се помъчи да си спомни какво правеше бавачката ѝ, когато тя и сестрите ѝ боледуваха... Затопляше ги, слагаше им синапени компреси на гърдите, гореща тухла на краката и ги хранеше с говежди бульон и попара. За кашлицата бавачката правеше сироп от лимони и бадемово масло. Медицинските познания на Мадлин се изчерпваха дотук. Тя въздъхна, защото се почувства напълно излишна.

Каретата влезе в тих двор в предградието Сейнт Джон Скуеър, като премина през каменна врата, украсена с бронзови грифони. Мадлин надникна през завесата, докато преминаваха през алея от дървета, за да стигнат до къща с колони отпред.

Щом каретата спря, единият от лакеите скочи и се затича напред. Той стигна до двойната входна врата и енергично зачука. Едно от крилата се отвори и настъпи суетня.

Едно момче, облечено в грубо палто и шапка дойде при кочияша да му помогне да разпрегнат конете. Двама лакеи подхванаха господин Скот и го свалиха от каретата. Те застанаха от двете му страни, за да го подкрепят, и така влязоха в къщата. Мадлин ги последва. Тя имаше чувството, че стъпва в забранена територия, че нахлува по начин, който Скот никога не би допуснал, ако беше здрав.

Влязоха във величествена входна зала, осветена от кристален полилей, съставен от множество кръгове. Вратата към главната зала се отвори и икономка с вид на матрона започна да дава заповеди на цял куп прислужници.

— Извадете чисти чаршафи и вода — говореше тя авторитетно.
— Тилда, донеси ми медицинската чанта и кажи на Гуин да приготви кана със солен разтвор. Лекарят може да ги използва, ако се наложи.

Сивокос иконом организираше мъжете, като им нареждаше да приготвят бутилки с бренди и уиски и да помогнат на камериера да сложи Скот в леглото му. Мадлин стоеше отстрани, като наблюдаваше безпомощно как качиха Скот по двойното стълбище от бял и сив мрамор във форма на подкова.

Икономката забеляза Мадлин и ѝ се представи като госпожа Бийчъм.

— Моля да ни извините, госпожице...

— Ридли.

— Госпожице Ридли — повтори икономката. — Боя се, че в момента сме малко объркани. Ситуацията е извънредна.

— Разбирам.

Погледът на икономката се плъзна по девойката. Тя явно се опитваше да разбере коя е Мадлин и как точно се е запознала с господин Скот, но се въздържа от въпроси.

— Много мило, че сте придружили господин Скот от театъра дотук — отбеляза тя.

Мадлин погледна в посоката, в която отведеха Лоугън.

— Надявам се, че той ще оздравее.

— За господин Скот ще се погрижим възможно най-добре, докато чакаме лекаря. Бихте ли почакали долу в гостната?

— Да, благодаря.

Госпожа Бийчъм я придружи до просторна гостна стая, украсена с дискретни позлатени паравани в тъмновиолетово, с френски кресла, тапицирани с коприна и кадифе, и масички, на които имаше гравюри и томчета поезия. Едната стена беше покрита с гоблен, изобразяващ френски пейзаж. Между два високи прозореца стоеше маса с ориенталски статуетки.

Икономката забеляза, че Мадлин се загледа с интерес в малка японска статуетка, изобразяваща брадат старец със златен жезъл, и се усмихна сухо.

— Богът на щастието, според господин Скот. Така и не се научих да произнасям името му. Той има и други подобни в колекцията си — все божествени работи.

— Тази ми харесва — каза Мадлин и докосна статуетката е върха на пръста си. — Надявам се, че той живее някъде тук и носи щастие на господин Скот.

— Някои смятат, че господин Скот вече е получил по-големия дял от щастията си — отговори госпожа Бийчъм и се отправи към вратата на гостната.

Мадлин остана сама и приближи прозореца — отвън се виждаше градината с ред декоративни дървета и мраморен фонтан. Зимният ден беше светъл, а дърветата в овощната градина се превиваха на вятъра.

Мадлин потръпна, отиде до едно кресло и седна, като тупаше нервно с крак по дебелия килим на пода. На масичката до себе си забеляза дървена кутия и я отвори с любопитство. Отвътре кутията беше обкована със сребро, а на капака ѝ беше закрепен шекспировия медал. На дъното имаше надпис: „На господин Скот от Стратфърд Корпорейшън“.

Някакъв глас прекъсна мислите ѝ и Мадлин видя две от прислужниците да носят поднос с чай.

— Тази кутия била изработена от черницата в двора на Шекспир — обясни едната. — Господарят все получава разни награди за благотворителна дейност.

Мадлин се усмихна, усетила в гласа ѝ нескрито възхищение.

Прислужницата постави подноса върху ниска масичка.

— Госпожа Бийчъм каза да ви предам да позвъните, ако имате нужда от нещо.

— Благодаря ви, но нищо не ми трябва. Здравето на господин Скот е най-важно.

— Доктор Брук скоро ще дойде. Той набързо ще оправи господаря.

— Надявам се — отвърна Мадлин и взе една празна порцеланова чаша с фина дръжка. Погледна към вратата, като се питаше кога ще пристигне лекарят, колко време ще му е нужно, за да прецени какво е състоянието на Скот и да постави диагноза.

Прислужниците излязоха от гостната и си зашепнаха, още не прекрачили прага. Без да иска, Мадлин дочу разговора им.

— Мислиш ли, че тази е следващата, а?

— Не.

— Хубавичка е.

— Аха, ама е още сукалче... не е по неговия вкус.

Момичето се намръщи и остави празната чаша. Забележката за младостта ѝ дълбоко я засегна. Тя въздъхна, като се сети за стърчащите си кичури, измъкнали се изпод фуркетите. Без съмнение приличаше на някое лошо облечено дете, което скита из улиците.

Мадлин отиде до вратата в другия край на гостната и откри, че тя води към музикален салон, две дълги галерии и официална гостна, чийто под представляваше чудесен фигурален паркет. Навсякъде имаше произведения на изкуството, портрети и пейзажи, мраморни статуи, керамика и порцелан.

Докато обикаляше изисканите стаи, Мадлин почувства, че Скот сам е подбирал мебелите и произведенията на изкуството. Всичко беше отражение на онова, от което той се възхищаваше и което искаше да бъде. Той я очарова. Мадлин искаше да го опознае, искаше той да ѝ довери най-интимните си мисли... Да се превърне в малка частица от света, който той беше сътворил само за себе си. Но Лоугън беше показал ясно, че не я иска. Тя се чувства самотна и се върна във входната зала. Лекарят трябваше да е дошъл досега. Къщата беше странно притихнала, като че цялата прислуга беше затаила дъх.

— Желаете ли нещо, госпожице Ридли — попита икономът, ставайки от едно кресло близо до стълбището.

— Да.

Мадлин колебливо се приближи до мраморните стъпала, като че икономът можеше да я спре.

— Бих искала да зная къде се намира стаята на господин Скот.

Икономът остана безразличен, но Мадлин усети, че вътрешно се ужаси. Тя знаеше, че той и цялата прислуга не бяха наясно с отношенията ѝ със Скот — дали и тя като тях беше негова наемна работничка или е, може би, последната му любовница.

— Лекарят е при него, госпожице — поясни деликатно икономът.
— Ако не ви харесва гостната, може би ще почакате на друго място.

— Бих предпочела да отида в стаята му — спокойно каза Мадлин, подражавайки на строгия тон, с който майка ѝ говореше на прислугата.

— Да, госпожице Ридли — чу тя предпазлив отговор.

Икономът позвъни за лакей и му нареди да ѝ покаже личните стаи на господин Скот в източното крило.

Коридорът беше осветен от дълъг ред прозорци, които осветяваха четири ниши, украсени със статуи. Едната беше на гола къпеща се жена и Мадлин се изчерви. Тя мина под арка от блестящ махагон и влезе в един апартамент, обзаведен в подчертано мъжки стил — богата махагонова ламперия, комплект древни германски карти в резбовани рамки от палисандрово дърво и персийски килими по пода.

Лакеят я заведе до затворена врата, където чакаше госпожа Бийчъм. Една прислужница стоеше наблизко, готова да донесе всичко, от което би могло да има нужда.

Госпожа Бийчъм вдигна вежди, когато видя Мадлин.

— Госпожице Ридли... Нима в гостната не ви хареса?

— Искях да разбера дали нещо се е изяснило.

Госпожа Бийчъм поклати глава.

— Лекарят е още при него. Ще ви съобщя веднага, щом науча нещо. А сега прислужницата ще ви придружи до приемната долу.

Мадлин беше готова да спори.

— Аз бих...

Тя беше прекъсната от отварянето на вратата. Мадлин мълчаливо изчака лекарят да излезе от стаята.

Доктор Брук беше мъж около трийсетте, с оредяваща коса и кръгли очила, затова някак си приличаше на сова. Лицето му беше добро, а очите — тъмни и тъжни. Той погледна госпожа Бийчъм, после — Мадлин.

— Аз съм госпожица Ридли — представи се Мадлин, като пристъпи напред. — Дойдох да попитам за здравето на господин Скот. Аз съм негова...приятелка.

Лекарят се ръкува с нея и се поклони вежливо.

— Как е той? — попита икономката.

Доктор Брук се обърна към двете.

— Напоследък имам доста подобни случаи. Съжалявам, но изглежда, че този ще е от най-тежките. Доста изненадващо, имайки предвид доброто здраве на господин Скот... Той не се пазеше, нали?

— Боя се, че не — отговори унило икономката.

— Ще го посетя отново утре, за да видя как се развива треската — продължи лекарят. — За съжаление най-лошото все още предстои. Разхлаждайте го начесто с вода и лед. За храна предлагам желе,

бульон, може би по една супена лъжица млечен пунш от време на време.

— Имам стара семейна рецепта за настойка от евкалиптови листа в бренди — каза госпожа Бийчъм. — Да му давам ли от нея вечер?

— Не виждам защо не — лекарят замълча и погледна към Мадлин. — Госпожице Ридли, мога ли да ви попитам дали имате намерение да помагате в грижите за господин Скот?

— Да — каза твърдо Мадлин.

— Тогава предлагам да ограничите контактите си с хора извън къщата. Треската е силно заразна. Не бих изключил възможността и вие да се заразите.

Госпожа Бийчъм гледаше Мадлин напълно объркана.

— Смятам да ви приготвим една стая.

Мадлин разбираше нейното смущение. Никой от прислугата на Скот досега не беше чувал за нейното съществуване. Те очевидно обичаха господаря си и не допускаха някой да се бърка в личния му живот в момент, когато той не беше в състояние да го предотврати.

— Благодаря ви, госпожо Бийчъм — тихо каза Мадлин. — Уверявам ви, че само искам да помогна на господин Скот... Лоугън... с каквото мога.

Икономката кимна, все още разтревожена, и даде нареждания на прислужницата. Междувременно доктор Брук се сбoguва с тях и си тръгна, придружен от лакея. Мадлин решително влезе през полуотворената врата на спалнята.

Стаята беше семпло мебелирана, без каквито и да е произведения на изкуството с изключение на една фреска на тавана, изобразяваща небе с облаци. В нея имаше много голямо легло с тъмновиолетова покривка и пухени възглавници, подредени една върху друга до рамката. Скот лежеше, завит е чаршаф и леко одеяло, а покривката на леглото беше сгъната в краката му. Беше облечен във фланелено бельо — ризата му беше разкопчана до средата на гърдите. Спеше като упоен, със зачервено лице, заровено във възглавницата.

Когато Мадлин влезе, камериерът поставяше кана с вода и куп сгънати чаршафи отстрани на леглото. Наблизо имаше малко кресло, но Мадлин предпочете да седне на леглото. Лекото движение при

сядането ѝ накара Лоугън да се обърне към нея с неразбираемо бълнуване и затворени очи. Той хъркаше.

— Всичко е наред — каза нежно Мадлин, натопи една кърпа във вода, изстиска я и я сложи на горещото му чело. Хладният допир изглежда го успокои и той се отпусна на възглавницата. Тя протегна ръка и се осмели да го погали по косата, за което отдавна копнееше. Пръстите ѝ усетиха нейната мекота — като коприна с махагонов оттенък.

Мадлин се вгледа в лицето му — бледата кожа подчертаваше идеалния му овал. Ресниците очертаваха полукръгове па бузите му, клепачите потрепваха леко, когато той потъваше в трескави сънища. Този горд, самотен мъж лежеше сега безпомощен в съня си, устните му се бяха разтворили като на дете. Ако Мадлин беше влюбена в него, тази гледка би я съкрушила.

Тя седеше неподвижно, опитвайки се да осъзнае тъпата болка в гърдите си. Ако беше влюбена в него, болката нямаше никога да престане. Спомените щяха да я преследват до края на живота ѝ... защото нямаше да има друг мъж като него.

Мадлин се замисли върху собствената си дилема. Тя разполагаше с много малко време. Може би вече беше твърде късно и родителите ѝ бяха открили, че тя е напуснала училището. Ако беше така, те трябваше да са страшно разтревожени. Щяха да я търсят и щом я намереха, нямаше да я оставят, докато не им се подчини. И накрая тя щеше да се омъжи за лорд Клифтън, въпреки всичките ѝ усилия да се противопостави на това. Освен ако стоката не се окажеше развалена.

Мадлин трябваше да намери някого, с когото да има любовна връзка. Несъмнено за това имаше много повече желаещи от Лоугън Скот. Тя изобщо не беше допускала, че щеше да е толкова трудно да го съблазни — особено с репутация като неговата. Но съвсем не беше предвидила неговото смущение и неочакваните му скрупули. Лоугън беше отказал да я обезчести и Мадлин не биваше да се заблуждава, че би могла да промени решението му.

Тук нямаше нужда от нея. Скот разполагаше с достатъчно слуги, ползваше услугите на отличен лекар, имаше и безброй приятели и познати. Той щеше да оздравее и без нейната помощ. Мадлин дълго наблюдава съня му. Седеше на леглото, като сменяше кърпата на

челото му или му сипваше в устата по малко сироп, когато кашлицата ставаше много силна.

При нея току идваше някой слуга да я попита иска ли нещо. Но тя всичко отказваше. С изключение на тези кратки прекъсвания, за нея светът извън спалнята на Лоугън не съществуваше. Минутите се превръщаха в часове, докато следобедното слънце залезе и сенките на нощта паднаха над къщата.

Докато Мадлин се чудеше дали да поиска малко бульон от прислужниците, Скот започна да се събужда. Той се протегна и премигна, очите му блестяха от треската. Мадлин нежно махна кърпата от челото му и зае мястото си в края на леглото.

— Господин Скот — промълви тя с усмивка.

Той се вторачи в нея, като че ли сънуваше. Изражението на лицето му беше любопитно и малко разочаровано, след това лека усмивка се появи на устните му. Прекъсван от силна кашлица, той проговори с дрезгав глас:

— Изглежда че... няма никога да се отърва от теб.

Мадлин наля чаша вода и му даде да пие, като с едната ръка държеше чашата, а с другата крепеше главата му. Той несигурно се облегна на ръката ѝ, докато пое няколко глътки. Беше много тежък и мускулите на ръката ѝ започнаха да изтръпват. Когато се напи, той отвърна лице и тя внимателно го настани на възглавницата.

— Искате ли да си отида? — попита Мадлин нежно.

Лоугън затвори очи и толкова дълго мълча, че на нея ѝ се стори, че е заспал.

— Остани — каза той най-сетне.

— Има ли някого, когото да повикам да се грижи за вас? Приятел или роднина...

— Не. Искам теб.

Той затвори очи, разговорът свърши. Пръстите стискаха роклята ѝ.

Въпреки безпокойството Мадлин искаше да се смее. Дори и болен, той си командваше, както винаги. Имаше причина, заради която искаше тя да остане. Той ѝ вярваше. Намерението ѝ да си отиде се стопи.

— Лоугън — прошепна тя, като пробваше как би произнасяла името му.

След провала на амбициозния си замисъл, Мадлин се оказа в ролята на болногледачка. Нищо не вървеше по план. Най-странното от всичко беше, че изобщо не я беше грижа за собствените ѝ проблеми. Всичко, което искаше, беше да види Лоугън отново здрав.

Тя отиде до писалището, разположено под един от прозорците, и написа бележка на госпожа Флорънс, в която обясняваше положението. Сгъна листа, запечатана писмото с кафяв восък, после позвъни на прислужницата и ѝ заръча да бъде предадено в дома на госпожа Флорънс на Съмърсет стрийт.

— Моля, изпратете лакей да прибере вещите ми — добави тя, а прислужницата ѝ се поклони, преди да излезе.

Мадлин се върна на поста си до леглото. Изглеждаше, че състоянието на Лоугън се влошава с часове, температурата бавно се вдигаше. Той беше твърде слаб, за да спори с нея, когато тя му даде няколко лъжички бульон. След дълго настояване успя да поеме половин чаша от хранителния бульон, а после отново заспа.

Някъде в къщата голям часовник би дванайсет пъти дълбоко и звучно. Мадлин се почувства изморена, главата ѝ се наклони и тя почти задряма. После стана и се протегна, за да се разсъни, и направо се стресна, когато чу, че някой влиза в стаята.

Госпожа Бийчъм и камериерът приближиха до леглото.

— Как е той? — попита икономката с по-приятелски тон, отколкото преди. Изглежда, че се беше примирила с присъствието на Мадлин и беше решила да не се поддава на подозренията си.

— Температурата се вдига.

— Доктор Брук предупреди, че точно това се очаква — отговори госпожа Бийчъм сухо. — Камериерът на господин Скот, Денис, ще ми помогне да го разтрия със студена вода. Може би това ще свали температурата. Вие вероятно искате да си починете за няколко часа. Реших, че е подходящо да заемете малката спалня в личния апартамент на господин Скот.

— Много мило от ваша страна — отвърна Мадлин. — Но аз искам да остана тук, ако господин Скот има нужда от мен...

— Аз ще стоя до него, докато се върнете — увери я икономката. — Имате нужда от няколко часа сън, госпожице Ридли, за да сте бодра сутринта.

Доводът беше доста сериозен. Мадлин беше изтощена, а предстояха още много дълги часове, може би дни, преди температурата да спадне до нормалната.

— Благодаря ви — кимна Мадлин и икономката я отведе в една стая за гости само през няколко врати.

Роклите и другите ѝ дрехи бяха прибрани в махагонов шкаф. Леглото беше покрито с балдахин от синя коприна, който подхождаше на бродираната покривка. Мадлин отклони предложението на прислужницата да ѝ помогне да се съблече, защото предпочиташе да го стори сама.

Тя облече бяла старомодна нощница, набрана около врата, и си легна. Струваше ѝ се, че никога не е била толкова изморена. Сънят я повали веднага и тя потъна в приятна тъмнина.

При първите лъчи на зората Мадлин се събуди доста ободрена. Тя нетърпеливо се облече и побърза към стаята на Лоугън. Краката и бързо изстинаха от студения въздух. Една прислужница палеше огън в камината, а госпожа Бийчъм събираше мокрите чаршафи, с които бяха завивали Лоугън през нощта.

Под очите на икономката имаше тъмни кръгове и челото ѝ беше набраздено от бръчки, които предишния ден не личаха.

— Няма промяна — каза тя в отговор на неизречения въпрос на Мадлин.

Мадлин се приближи до леглото и погледна Лоугън. Кожата му беше суха и гореше, устните му бяха леко напукани, фланеленото бельо беше сменено и около кръста му беше увит само един чаршаф. Така се виждаха мускулестите линии на тялото му, тъмните косми под мишниците, пъпа му. Мадлин никога преди това не беше виждала гол мъж. Погледът ѝ продължи към онази част, която беше завита с чаршафа, към безкрайно дългите му крака. По бузите ѝ изби руменина от смущение, когато усети погледа на госпожа Бийчъм върху себе си.

— Вие не сте негова „приятелка“, както твърдахте — произнесе икономката с лек укор. — Каквато и да сте... вие не сте негова любовница.

ШЕСТА ГЛАВА

Хваната на тясно, Мадлин отначало не можа да отговори. Сърцето ѝ заби по-силно и тя се помъчи да се успокои.

— Защо сте така сигурна?

Госпожа Бийчъм се усмихна.

— Всичко по вас показва това. Първо, нощницата ви... дреха, предназначена само за спане. После, вашето държане, начинът, по който го гледате... Вижда се, че не сте имали интимна връзка. Вие сте добре възпитано момиче, току-що завършило училище. Има един определен тип жени, които подхождат на господин Скот... Те се обличат в копринени пенъоари и спят до два часа следобед, освен това никога не биха паднали така ниско, че да се грижат за болен човек. Вие не сте негова любовница.

— Работя в „Капитал“ — призна Мадлин. — Не съм актриса... Само помощничка. Но аз съм приятелка на господин Скот. Поне се надявам, че той ме счита за такава.

— И сте влюбена в него — отбеляза госпожа Бийчъм.

— О, не — поклати глава Мадлин, чувствайки, че кръвта нахлува в главата ѝ. — Както казах, чувствата ми към него са приятелски... и му се възхищавам, разбира се...

— Ще имате много неприятности, рискувате здравето си. И всичко това само заради едно приятелство?

Поразена, Мадлин се вторачи в нея. Гърлото ѝ се стегна и болката в гърдите, която беше почувствала миналата нощ, отново се появи.

— Е, няма нужда да говорим за това — каза госпожа Бийчъм, вероятно трогната от онова, което прочете по лицето на Мадлин. — Причините, поради които сте тук, не ме засягат. Можете да останете, колкото поискате... докато господин Скот не нареди нещо друго.

Мадлин кимна и потърси с ръце стола, преди да седне на него.

— Не е ял от доста време — чу тя думите на икономката. — Ще изпратя малко попара. Може би вие ще го накарате да хапне малко от нея.

Мадлин почти не усети излизането ѝ. Тя се вглеждаше в профила на спящия мъж. Тази сутрин брадата му беше набола, което му придаваше вид на морски капитан или на бандит.

Тя взе голямата му ръка в своите ръце и я поглади. Ръката му беше силна и добре поддържана, ноктите — къси и изпилени до кадифена мекота. По пръстите му нямаше пръстени, а само избледнели белези от леки одрасквания. Тя си припомни допира на тази ръка до лицето си, до гърдите... нежното докосване с върховете на пръстите.

Мадлин пожела той отново да я милва. Тя искаше от него неща, които той никога нямаше да направи. Не осъзнаваше, че е навела глава към ръката му, докато не усети допира на кожата му до устните си. Тогаваше притисна устни до дланта и усети соления вкус на собствените си сълзи.

Лоугън никога не би я пожелал... показва го достатъчно ясно. А тя стои всякакво доверие между тях двамата, като го излъга дори за името си и го въвлече в един подъл план. Как мъж с неговата гордост би могъл да прости подобно държане? Лоугън не би могъл.

Мадлин никога не беше чувствала такава болка — постоянна, тежка, унищожаваша всяка крехка проява на щастие. Каква ирония! Тя беше преследвала целта си с такава хладна решителност, че накрая остана с разбито сърце. Винаги беше пресмятала обществения и дори физическия риск, който поемаше, но никога емоционалния. Не беше планирала да се влюби в Лоугън.

Тя шепнеше заровила лице в дланта му, после я затвори, като че да съхрани тези мили думи завинаги.

Да, щеше да си отиде в мига, когато температурата спаднеше. Тя не би го обидила, нито пък би омърсила чувствата си, като го използва за целта, която си беше набелязала. Изведнъж се зарадва, че не бяха се любили, че не беше го накарала да страда, нито пък го беше предала. Не би могла да живее спокойно, ако го беше сторила.

На вратата се почука и прислужницата влезе с поднос с чай и попара. По указания на Мадлин, тя остави подноса до леглото и ѝ помогна да повдигнат Лоугън върху повече възглавници. Мадлин благодари на прислужницата и я освободи, после седна до Лоугън, който се събуждаше. Той повдигна клепачи и дълго гледа Мадлин. Стори ѝ се, че отначало не я позна. След малко изрече името ѝ.

— Мадри... „Капитал“... — кадифеният му глас се беше превърнал в дрезгав шепот.

— Господин Бенет ръководи театъра — отговори Мадлин, като се колебаеше преди да вдигне чаршафа, който се беше смъкнал от таза му. Той явно не знаеше, че е гол. — Сигурна съм, че всичко е наред.

Лоугън не отговори, но Мадлин, видя мъката в очите му. Тя се съмняваше дали някога се е случвало да повери театъра на друг човек.

— Да го помоля ли до вашето завръщане да докладва всеки ден?

Лоугън кимна, облегна се на възглавниците и затвори очи.

— Не бива да заспивате — каза Мадлин и сложи ръка на голото му рамо, като го разтърси лекичко. Кожата му сякаш изгори ръката ѝ. — Първо трябва да хапнете.

— Не.

Той се опита да се обърне, стенойки от усилието.

— Тогава няма да ви съобщавам новините от господин Бенет — каза тя спокойно.

Лоугън застина и очите му се присвиха. Той я гледаше като зла котка.

— Само малко чай и няколко хапки от закуската — увещаваеше го Мадлин, потискайки внезапния пристъп на смях. Ако не беше тревогата ѝ, тя би се наслаждавала на положението — той да зависи от нея. Внимателно поднесе чашата с чай до устните му, като го подканяше да отпие от сладката течност. Той се подчини — очевидно му беше приятно топлият чай да накваси гърлото му. Все пак, първата лъжица от попарата — класическата храна в болниците — предизвика у Лоугън отвращение и той обърна глава.

— Мляко — промърмори той с нескрита погнуса.

— И аз не го обичам — призна Мадлин, загребвайки още една лъжица. — Но сега не можете да спорите. Хайде, още една лъжица.

Той отказа с някакви неразбираеми звуци, лицето му се сгърчи.

— Новините от господин Бенет — напомни му Мадлин и той злобно я погледна.

— Моля ви — произнесе тя, като промени тактиката. — Обещавам, че ако някога се разболея, вие ще дойдете, където и да съм, и лично ще ме храните с попара.

Идеята ѝ май го въодушеви да изяде още няколко лъжици.

— Благодаря ви — каза накрая Мадлин, като отмести купичката. Тя се надвеси над него да махне излишните възглавници и погали косата му. — Скоро ще оздравеете и ще имате възможност да изберете отмъщението.

Той потърка лице в хладната ѝ ръка и бързо заспа, като дишаше на пресекулки. Все още надвесена над него, Мадлин погали фината извивка на ухото му... какви малки уши за такъв голям човек... и го целуна под брадата. За миг почувства невероятното щастие да е близо до човека, когото обича, да може свободно да го докосва. Тя би сторила всичко, би прекрачила всички граници, за да му достави удоволствие.

Мадлин побърза да позвъни за прислугата. Седна на писалището да напише бележка на господин Бенет.

Госпожа Бийчъм, Денис и други двама прислужници се сменяха да помагат на Мадлин в грижите около Лоугън. Беше трудно — непрекъснато триеха тялото му със студени кърпи, ръкавите на роклята ѝ се намокриха до лактите. В първия момент гледката на голото му тяло я беше сепнала, но после, в пристъпите на треската, нямаше време да съзерцава тялото му, без значение колко привлекателно беше то.

Мадлин непрекъснато правеше нещо в притъмнялата стая — квасеше устните на Лоугън, мокреше със студена вода тялото му, докато раменете и гърбът не я заболяха от постоянното навеждане. Петна от бульон, вода и билкови настойки покриваха роклята ѝ отгоре до долу. Понякога госпожа Бийчъм я подканяше да се измие или да дремне, но Мадлин не би си позволила да изостави Лоугън.

Температурата не спадна нито от торбичките с лед, нито от студените компреси и положението стана неконтролируемо. В ранния следобед Лоугън изпадна в безсъзнание, от което не излизаше. Разтревожените слуги притичваха до вратата и предлагаха народни лекове и семейни рецепти, дори носеха стрити билки и амулети.

Госпожа Бийчъм приемаше всичко, като внимаваше да не обиди хората, и го слагаше в една кутия, за да бъде изхвърлено след това.

— Стрити кости — говореше тя с иронична усмивка, показвайки на Мадлин свита кърпичка, която беше донесъл един от лакеите. Беше пълна с фина сива пенел. — Купил я в един магазин в Лондон —

казали му, че е от рога на еднорог и че лекува всичко. Горкият човек, да пожертва „вълшебното лекарство“ за господаря си!

— Те много го обичат, нали? — попита Мадлин от мястото си край леглото, гледайки лицето на Лоугън.

— Господин Скот е необикновен човек — отвърна икономката, докато пълнеше платнени торбички с лед и ги нареждаше на един поднос. — Той се гордее, че не се поддава на чувствата си, но не издържа на детски плач, нито пред вида на изплашен или пък на изпаднал в беда човек. Колко неща е направил за прислугата си... Е, направо ще се учудите.

Тя спря за малко със замислени очи.

— Господин Скот умее да привлича хората, като ги кара да разчитат на него... и въпреки това успява да ги държи на разстояние.

— Защото така напълно ги контролира — каза Мадлин, вземайки торбичките с лед, за да ги нареди около тялото му. — Така се чувства защитен.

Икономката я погледна изненадано.

— Изглежда, че го познавате доста добре.

— Не съвсем. Просто зная, че би предпочел да се откаже от нещо, което желае страшно много, пред риска да страда.

— Разбирам. — Лицето на госпожа Бийчъм изрази някакво просветление и в очите ѝ се появи интерес. — Вие сте „нещото“, което той иска, нали? И все пак ви е отблъснал.

Вероятно умората и безпокойството накараха Мадлин да си признае.

— Той каза, че всякакво обвързване би донесло страдание и на двамата — каза тя е наведена глава.

Икономката потърка измръзналите си ръце, докато размишляваше върху думите на Мадлин.

— Вероятно е бил прав, госпожице Ридли. Ако бях на ваше място, щях да му повярвам.

— Повярвах му. Единствената причина да съм тук е, че не мога да си отида, докато е болен... без да се сбогувам.

— Госпожице Ридли. — Гласът на икономката беше нежен. Тя почака, докато Мадлин я погледне с блестящите си очи. — Вярвам, че със сърцето си той сигурно разбира, че го обичате. Това е най-хубавият подарък, който можете да му поднесете.

Мадлин стисна устни, за да не се разтреперят, замига бързо, за да не капнат сълзи от очите ѝ и отново зае мястото си на стола край леглото.

На следващия ден лорд Дрейк дойде на неочаквано посещение. Той беше научил за болестта на стария си приятел и го навести, без да се бави. Стоеше във входната зала и разпитваше госпожа Бийчъм, когато случайно зърна Мадлин да минава наблизко с куп мокри чаршафи.

— А, малката помощничка от театъра — възкликна лорд Дрейк, давайки знак на Мадлин да се приближи. Той се смееше, но очите му бяха тревожни. — Бях сигурен, че Джими има хубава болногледачка.

— Джими? — смутено попита Мадлин.

Лорд Дрейк се усмихна леко.

— Е, не се е казвал цял живот Лоугън Скот.

Госпожа Бийчъм взе чаршафите от Мадлин.

— Аз ще се оправя с тях, госпожице Ридли — промърмори тя, като хвърли поглед на разчорлената Мадлин. — Може би ще си починете за малко.

— Да, може би — отговори Мадлин и потърка слепоочията си. — Извинете ме, лорд Дрейк...

— Чакайте — възпря я той и престана да се перчи като петел. Мадлин го погледна — лицето му беше подпухнало и бледо от прекаленото пиене и недоспиване. Тя усети, че под външността си на непукист, той крие истинската тревога за приятеля си.

— Дойдох да предложа помощта си... да попитам мога ли да направя нещо за Джими. Той е моят най-стар приятел, знаете. Никога в живота си не е боледувал. Разбрах, че е сериозно болен, щом е напуснал театъра. Кажете от какво има нужда — каквото и да е то — за него ще го намеря.

— Благодаря ви — отвърна Мадлин, трогната от искреността в гласа му. — Но мисля, че за него нищо повече не може да се направи.

Тя усети, че гърлото ѝ се сви, не можа да продължи и само го погледна в безпомощно отчаяние.

По изражението ѝ лорд Дрейк разбра, че положението е много сериозно.

— Толкова ли е зле? — попита той и тихо изруга. — Искам да говоря с него.

Мадлин поклати глава.

— Той е в безсъзнание, лорд Дрейк.

— Трябва да го видя.

— Но може да се заразите...

— Не ми пука! Джими ми е като брат. Заведете ме при него... моля ви.

След дълго колебание Мадлин го поведе нагоре. Лампата едва осветяваше стаята. Безизразното лице на Лоугън беше като маска, той дишаше на пресекулки. Почти не приличаше на себе си, тялото му беше отпуснато и безпомощно.

— Господи!

Мадлин чу лорд Дрейк да мърмори, докато отиваше към леглото. Той се вторачи в неподвижния болен и смутено поклати глава.

— По дяволите, Джими, — измърмори Андрю — нали няма да умреш?

После се усмихна хитро.

— Само заради едно — дължа ти цяло състояние и ще ти го изплащам години наред. И друго има — ти си единствената ми опора.

Той въздъхна и прокара пръсти през дългите си тъмни къдрици с жест, който се стори много познат на Мадлин. Беше виждала как Лоугън по същия начин прокара пръсти през косите си в моменти на напрежение и обърканост.

— Предупреждавам те, старче... оправяй се или ще отговаряш пред мен!

Лорд Дрейк се обърна и се отдалечи от леглото. Той спря до Мадлин и ѝ заговори с видимо затруднение.

— Ако смятате, че нямате нужда от помощта ми, ще ида да се накъркам до козирката.

— Това на никого няма да помогне — отговори тя.

— На мен ще помогне, госпожице Ридли, уверявам ви. — Той потърка чело. — Ще си тръгвам.

Доктор Брук дойде на визита вечерта. Мадлин заедно е госпожа Бийчъм чакаше пред стаята на господин Скот, докато лекарят го преглеждаше. Не след дълго доктор Брук излезе.

— Вижда се, че отлично сте се справили като болногледачка — отбеляза той, но тонът му беше по-скоро утешителен, отколкото обнадеждаващ. Макар лицето му да беше сдържано и вежливо, както предишния ден, Мадлин усети, че нещо се е променило.

— Смятате ли, че температурата скоро ще спадне? — попита тя. — Не бива да продължава толкова дълго.

— Не, не бива, госпожице Ридли. Не бива, защото той ще умре. Много е зле. Трябва да се подготвите за възможността да не дойде на себе си.

На Мадлин ѝ трябваше време, за да осъзнае какво казва лекарят. Тя изчака отговора на госпожица Бийчъм, но икономката мълчеше. На лицето ѝ Мадлин видя същото изражение на изумление, каквото вероятно беше нейното.

Тя погледна пак лекаря, тъй като отказваше да приеме думите му.

— Тогава предпишете нещо. Кажете ми какво да направя.

— Никой не може да му помогне, госпожице Ридли. В подобен момент не мога да предложа нищо друго освен молитва.

— Молитва?! — възкликна горчиво Мадлин, която искаше нещо много по-реално.

— Ще дойда утре сутринта. Продължавайте да давате течности и да го охлаждаете, колкото можете.

— Това ли е всичко? — попита недоверчиво Мадлин. — Казаха, че сте най-добрият лекар в Лондон... Казаха, че ще го излекувате! Не можете да си тръгнете, без да направите нещо!

Доктор Брук въздъхна.

— Не мога да правя чудеса, госпожице Ридли, а и трябва да посетя много пациенти като него. Повечето от тях се измъкнаха от кризата, но има няколко случая, в които треската не можа да бъде преодоляна. Бих могъл да му пусна кръв, но при пациентите, с които опитах, това не доведе до някаква значителна промяна.

— Но... той беше съвсем здрав преди три дни — извика Мадлин, объркана и страшно ядосана, сякаш лекарят отговаряше за живота, който гаснеше в тялото на Лоугън.

При вида на бледото ѝ лице, доктор Брук реши да я успокои.

— Той е млад човек, при това има за какво да живее. Понякога точно това е най-важното.

Той оправи палтото си и кимна на лакея да го изпрати до изхода.

— За какво ли му трябва да живее? — попита Мадлин презрително, като се върна в стаята на болния със стиснати юмруци. — За театъра?!

Това беше само една сграда, едно място, в което би могъл да се погуби. Нямаше семейство, любовница, никого, на когото би отдал сърцето си.

Мадлин си помисли за планините от цветя и подаръци, които се бяха натрупали в приемната, изпратени от приятели и познати като израз на добрите им чувства. Имаше дори кутия с желе от госпожа Флорънс, вързана с хубава синя панделка. Как може човек, който познава толкова много хора, човек, комуто се възхищават и когото уважават, да умре в самота?

Тя не се усети, че изрече последните думи на глас, докато не чу госпожа Бийчъм да ѝ отговаря.

— Той искаше да е така, госпожице Ридли. А и не е сам. Той ви помоли да останете, нали?

— Не искам да гледам как умира.

— Тогава ще си тръгнете ли?

Мадлин поклати глава и отиде до леглото. Лоугън се въртеше и бълнуваше в безсъзнание, като че искаше да избяга от този ад.

— Някой трябва да съобщи на дукесата на Лийдс — каза тя. — Сигурно иска да знае как е той.

Мадлин отиде до писалището, откъсна лист хартия и потопи перо в мастилото. „Състоянието на господин Скот се влоши...“ написа тя. Почеркът ѝ, обикновено красив, сега беше разкривен. „Според лекаря не се очаква...“ Тя спря да пише и се вторачи в буквите, които сякаш танцуваха пред очите ѝ.

— Не мога — каза Мадлин и остави писалката.

Госпожа Бийчъм отиде до бюрото и довърши писмото.

— Веднага ще наредя да го изпратят — каза тя и излезе от стаята, сякаш не би могла да остане повече вътре.

Към полунощ пристигна личният лекар на дука и дукесата на Лийдс. Той беше любезен и по-възрастен от доктор Брук, показваше компетентност, която обнадежди Мадлин.

— С ваше разрешение, дукесата ме изпрати да прегледам пациента — каза той на Мадлин. — Вероятно ще мога да му помогна по някакъв начин.

— Надявам се — произнесе Мадлин, като го посрещна на вратата на стаята. Тя остана вътре, докато лекарят извършваше прегледа. Мадлин вече изобщо не се притесняваше. Тя познаваше всяка линия на костите му, извивките на мускулите му, вече силно очертани под кожата. Той ѝ напомняше на остарял дремещ лъв.

Надеждите ѝ бързо се стопиха, когато разбра, че лекарят не може да направи нещо повече от онова, което вече бяха сторили. Преди да си тръгне, той остави собствения си еликсир, но Мадлин се досети, че самият той не вярваше да има някакъв ефект.

— Госпожице Ридли — обади се госпожа Бийчъм, като се приближи до нея. — Вие бяхте при господин Скот през целия ден. Сега аз ще остана при него, а после ще ме смени Денис.

Мадлин се усмихна на икономката, която имаше изтощен вид.

— Не съм изморена — отговори ѝ тя, макар че всичко я болеше, а ръцете ѝ до лактите бяха подпухнали от леда и билковите лапи. — Ще остана още малко.

— Наистина ли? — попита госпожа Бийчъм.

Мадлин кимна.

— Искам да остана насаме с него.

— Много добре. Позвънете на мен или на Денис, ако имате нужда от помощ.

Вратата се затвори. Стаята се осветяваше единствено от пламъка на лампата и на огъня от камината. Лицето на Лоугън също беше осветено — профилът му блестеше във виненочервено. Мадлин притисна торбичка, пълна с лед, върху челото му, но той я отстрани — движенията му бяха доста енергични.

— Полека — говореше Мадлин и галеше горещата му кожа.

Безпомощен и в безсъзнание, Лоугън повтаряше реплики от пиеси и разговаряше с невидими хора. Мадлин седеше с него в полутъмната стая и се изчервяваше. Лоугън изричаше думи, които тя никога не беше чувала, които я шокираха и я възбуждаха, а косите ѝ се изправяха. Той говореше неприлични думи и накрая Мадлин реши, че на това трябва да се сложи край.

— Моля ви — тихо каза тя, като слагаше студена кърпа на челото му — трябва да се успокоите...

Лоугън така стисна китката ѝ, че костите ѝ щяха да се счупят. Мадлин изохка, тогава той пусна ръката ѝ и сякаш се смути.

Споменаваше и някакво женско име... Оливия... Гласът му ставаше злюбен, искаше да я убие. Всичко му беше отнела. Той плачеше и кълнеше, страданието му беше толкова силно изразено, че Мадлин почувства ревност.

— Били ли сте влюбени някога? — беше го попитала тя неотдавна.

— Веднъж — беше отговорил той. — Но не се получи.

Стана ясно, че Оливия е била жената, която Лоугън беше обичал и която го беше предала. Мадлин погали косата му и се наведе над него така, че нейното тяло да успокои неговото.

— Аз никога не бих те напуснала, ако зависеше от мен — прошепна тя, притиснала сърцето си към неговото. — Никога няма да ти причиня страдание. Обичам те.

Тя страстно целуваше горещото му лице и сухите устни.

— Обичам те — повтаряше отново в отчаяното си желание да му вдъхне от своята сила.

Лоугън издаде неразбираем звук и се успокои, губейки съзнание от температурата.

Мадлин се изправи и сложи ръка на гърдите му. Дишането му едва се долавяше. Тя усети как жизнените му сили изтичат. „Той ще умре в ръцете ми“, мислеше си тя и в стомаха ѝ се сви студен възел.

Мадлин бавно коленичи на пода. Тя не беше силно вярваща, като се изключеха редовните посещения на църквата и неделните религиозни проповеди в училището. По натура беше с бунтовен дух — силно негодуваше от уверенията на майка си, че женитбата ѝ с лорд Клифтън е „божие предназначение“. Все ѝ се струваше, че желанията на Господ-Бог лишават живота от радости. Но ако Той беше наистина милостив, щеше да приеме облога с нея... и тя никога и за нищо повече нямаше да го моли.

Мадлин събра ръце в молитвена поза и се помоли, като влагаше цялата си душа във всяка дума. След като изля страховете и копненията си, тя усети нещо неочаквано. Стори ѝ се, че за пръв път в живота ѝ молитвата не е безполезен ритуал, а изповед, изречена пред сърдечен приятел...

— Моля за прошка на греховете ми — шепнеше тя в полутъмната стая. — Ще бъда вече послушна дъщеря и ще направя всичко, което искат родителите ми. Ще се омъжа за лорд Клифтън и ще

му се подчинявам във всичко, без да се оплаквам... Само Лоугън да оздравее. Не ме интересува какво ще се случи с мен. Искам само той да е жив. Не заслужава да умре толкова млад. Трябва да остане жив...

Мадлин нямаше представа откога се моли. Когато най-сетне се изправи, коленете ѝ бяха изтръпнали и сковани, а тя се усещаше леко замаяна. Отиде до леглото на Лоугън, сложи лед в торбичките и ги нареди около тялото му.

През тази нощ Мадлин изрече още много молитви. Имаше чувството, че върши всичко в сън, който нямаше край. Правеше всичко механично — увещаваше Лоугън да пие, успокояваше несъзнателните му изблици, докато най-последно той се укроти. Тя едва забеляза, че когато първите лъчи на зората се показаха, френските прозорци се отвориха към малък балкон.

— Госпожице Ридли.

Мадлин се стресна и се обърна.

Госпожа Бийчъм и камериерът се приближиха — лицата им бяха побледнели от тревога.

— Как е той? — попита икономката, като отиде към леглото и видя, че Лоугън лежи спокойно. Мадлин мълчаливо я наблюдаваше, олюлявайки се с мокра кърпа в ръце.

Икономката сложи дланта си на челото на Лоугън, дълго време остана така, после се обърна към Мадлин с успокоено и разведрено лице.

— Слава Богу! Температурата е спаднала.

Госпожа Бийчъм нежно попи капките пот по кожата му със сухия край на чаршафа.

Мадлин гледаше, без да разбира. Камериерът се приближи до нея и ѝ заговори с френски акцент.

— Всичко е наред, мадмоазел. Той ще оздравее.

Замаяна, Мадлин се обърна към него, като че се страхуваше да повярва на думите му. Помъчи се да си спомни името му.

— Денис? — попита Мадлин със сухи устни и стаята се завъртя пред очите ѝ. Тя усети как жилите му ръце я подхванаха и за първи път в живота си припадна.

Лоугън се събуди и започна да се бори с пластовете мокри чаршафи и торбичките с разтопен лед около себе си. Тялото му най-сетне се освободи и той се измъкна. Чувстваше се отпаднал и слаб. Беше по-лесно да се отпусне в лека дрямка, но една мисъл се въртеше в мозъка му и го караше да стои буден. Мадлин! Той отвори очи и изчака, докато погледът му се избистри. Нямаше я. Устните му се разтвориха, но от тях излезе само хриплив звук.

— А, господин Скот, — над него се появи познатото усмихнато лице на икономката. — През последните няколко дни доста ни изплашихте. Слава на небесата, вече сте много по-добре. Сигурно искате да пийнете нещо.

Тя повдигна главата му и му предложи няколко глътки изстинал бульон. Лоугън изпи течността, която имаше солен, леко метален вкус.

Мислеше да попита за „Капитал“, но в момента този въпрос беше по-маловажен от другото, което се въртеше в ума му. Той си спомняше, че Мадлин през цялото време на треската се въртеше около него. Беше усетил ръцете ѝ, когато го свестяваше след ужасните кошмари. „Мади“, мислеше си той, искаше я и жадуваше за нея. Но тя си беше отишла. Дали наистина е била тук или си е въобразявал?

Лоугън слушаше безразлично бърборенето на икономката, почти не обърна внимание на това, че следобед доктор Брук щял да го посети, че дукът и дукесата на Лийдс били толкова разтревожени за здравето му, та изпратили личния си лекар, че цялата прислуга се радвала на оздравяването му. Пръстите му нервно подръпваха чистото бельо и той се вгледа в лъча дневна светлина, който влизаше през френските прозорци. После госпожа Бийчъм каза нещо, което привлече вниманието му.

— ...Сигурно по-късно следобед ще дойде да ви види и госпожица Ридли, въпреки че според мен това по-вероятно ще стане утре...

— Тя тук ли е?

Лоугън се помъчи да седне, очите му бяха впити в икономката.

— Господин Скот, не бива да се вълнувате...

— Къде е? — изхриптя той, докато ставаше и ругаеше собствената си слабост.

— Госпожица Ридли спи през няколко врати отгук. Не зная дали да я будя, господине. Тя поиска да се грижи за вас през последните три

дни и три нощи — нито яде, нито пи. Накрая тази сутрин горкото пиленце припадна, като разбра, че треската ви е преминала.

Госпожа Бийчъм замълча, като видя лицето му.

— О, не бива да се безпокоите, господине — рече икономката бързо. — Тя не е болна. От изтощението е. Не съм сигурна дали няколко часа сън ще са ѝ достатъчни да се възстанови.

Устата на Лоугън изсъхна. Той посегна към чашата с вода на масичката до леглото и несигурно я поднесе към устните си.

— Защо не я накарахте да си почине? — остро попита той. — Нямахте нужда да се изтощава.

— Не можех да я спра. Настояваше тя да се грижи за вас...

— Донесете ми халат!

— Господине!

Госпожа Бийчъм се ококори, като разбра, че той се кани да стане от леглото.

— Господин Скот, не бива изобщо да... защото това е лудост...

— Позвънете на Денис — каза Лоугън, без да се замисли, че самият той иска да види Мади. — И изпратете за доктор Брук.

— Но, господине, казах ви, че той ще намине по-късно...

— Искам... — Лоугън млъкна, защото се задави от силна кашлица. Стиснал чашата с вода, той отпи още една глътка. — Искам да видя госпожица Ридли. Веднага!

Трябваше да се увери, че Мади е добре, че е само изтощена и че слабостта ѝ не се дължи на започващата болест.

Госпожа Бийчъм отиде към вратата.

— Ще изпратя за лекаря — каза тя покорно, — но няма да е хубаво да будим сега госпожица Ридли след всичко, което преживя. И преди да се опитате да станете от леглото, ще ви предложи да хапнете нещо. Ще наредя на прислужницата да ви донесе яйца и препечени филийки.

Когато икономката излезе, Лоугън се облегна на възглавниците, макар и да не го искаше. Беше нетърпелив като младеж. Крайниците му като че не бяха негови. Слабостта му го подлудяваше, понеже винаги е бил необикновено здрав и пъргав. Той се облегна назад, докато световъртежът му премина, като ругаеше на всяко вдишване.

Въпреки уверенията на доктор Брук, че Мадлин не се е заразила от треската, Лоугън не беше доволен.

— Приятелю мой — каза доктор Брук през смях, — не бива да изразходвате силите си, като се тревожите за госпожица Ридли. Уверявам ви, че тя е здрава, но е малко изморена. Утре сутринта ще я видите в обичайния ѝ вид. Сега не трябва да се хващате за работа, защото така възстановяването ви ще продължи два пъти повече. Оставете на легло поне две седмици и възвърнете силите си.

Той намигна и добави:

— Това включва и въздържане от любовни преживявания, макар че, признавам, и аз на ваше място бих се изкушил. Госпожица Ридли е прекрасно същество.

Лоугън се раздразни от бележката на лекаря, защото изпита ревност. Той се намръщи и нервно забарабани с пръсти по покривката, показвайки с това, че доктор Брук трябва да си върви.

— Много добре — промърмори лекарят. — Няма повече нужда от моите визити, освен ако ви повтори. Изпълнявайте съветите ми, Скот, и не се претоварвайте.

Лоугън изсумтя в знак на съгласие и не престана да барабани с пръсти, дори след като лекарят си тръгна. Протегна се до звънеца и повика Денис.

Камериерът се възпротиви на желанието му да стане, но го подкрепи, за да стигне до стаята на Мадлин. Лоугън се изненада колко усилия му струваше това. Когато най-сетне пристъпи прага, дробовете и сърцето му едва смогваха да задоволят нуждата на тялото му от кръв и кислород. Той пусна рамото на камериера и сам отиде до леглото.

— Върви си — нареди той грубо. — Ще те повикам, ако ми потрябва помощ.

— Да, мосю — отговори Денис, а в гласа му прозвуча съмнение. — Но мисля, че състоянието и на двамата ви не е подходящо за randevu...

— Хайде, Денис!

Вратата се затвори. Лоугън се взря в неподвижната фигура на леглото. Мадлин лежеше на една страна като дете, ръцете ѝ бяха свити, а гърдите — покрити със скромна бяла нощница, която стигаше до шията ѝ. Лоугън седна до нея, докосна една златисто-кестенява къдрица, разпиляла се по възглавницата. Тя се раздвижи и се обърна с

лице към възглавницата, а дишането ѝ си остана все така дълбоко и ритмично.

Лоугън видя, че ръцете ѝ са зачервени явно от грижите около него и се почувства неудобство. Не толкова, че я е видял в този вид — не се срамуваше от голотата и физическата близост. По-скоро усети, че тя е отнела някаква част от него, която той не можеше да си върне... Почувства се обвързан с нея. Беше раздвоен — една част от него не приемаше това чувство, а друга част му се радваше.

Питаше се какво ще прави с Мади. Едно беше сигурно — сега не можеше да я отпрати. Беше влязла в живота му и се беше настанила във всяко негово ъгълче. Затова той нямаше друг избор освен да я приеме. Защо да не изживее насадата, която тя му предлагаше? Беше млада, красива и безстрашна, притежаваше жизненост, от която той би трябвало да се възхищава. Погледът му се плъзна по формите на тялото ѝ, покрито от чаршафи и вълнени одеяла. С въздишка докосна гърдите ѝ, пръстите му погалиха меката плът, докато тя не изпълни шепата му. Палецът му изписа малко кръгче около зърното, докато то не набъбна. Мадлин промърмори нещо в съня си и нощницата ѝ се вдигна, когато тя леко сви коленете си. Лоугън се усмихна, галейки копирените ѝ коси, разпилени по възглавницата. За момент си позволи да мечтае за нещата, на които щеше да я научи, за удоволствията, които щяха да изживеят заедно, докато не усети топлата вълна на възбудата. Рано беше за подобни мисли. Имаше достатъчно време, докато и двамата възстановяха силите си. Тогава Лоугън щеше да задоволи всяка фантазия на Мадлин... пък и някои от своите.

СЕДМА ГЛАВА

Мадлин се събуди и остана неподвижна няколко минути, като си спомняше бавно всичко, което се бе случило. Понечи да стане от леглото и трепна от болката в мускулите. Най-много я боляха гърбът и раменете. Тя предпазливо се протегна и изохка, а от очите ѝ бликнаха сълзи.

На вратата се почука и една прислужница влезе с кофа въглища, за да запали огъня в камината.

— Госпожице Ридли — произнесе тя с облекчение, че Мадлин е будна. — Госпожа Бийчъм каза, че всички трябва да ви благодарим за грижите, които сте положили за господаря.

— Как е той?

— О, много е добре, госпожице! Спи почти непрекъснато. Когато е буден, звъни на всеки пет минути — иска храна, ликьор, книги и разни други неща, но госпожа Бийчъм каза нищо да не му даваме.

Мадлин се усмихна, защото знаеше, че Лоугън по природа не е от послушните болни. Тя веднага поиска да отиде при него, но ръцете ѝ попипаха сплъстената ѝ коса.

— Сега ще ви напълним ваната — усмихна се прислужницата. — Ще ви донеса и закуска. Госпожа Бийчъм нареди да получите всичко, от което се нуждаете.

Тя отвори шкафа и там Мадлин видя няколко рокли.

— Тези рокли пристигнаха снощи.

Новите рокли!... Госпожа Флорънс трябва да ги е изпратила от Съмърсет стрийт веднага, щом са пристигнали от ателието. Мадлин мислено ѝ благодари и отиде до шкафа. Извади жълтата копринена рокля, мръщейки се от болката в рамото. Прислужницата забеляза изражението ѝ и бързо схвана причината.

— Ей сегичка ще приготвя ваната, госпожице. Топлата вода сигурно ще успокои болката.

Две прислужници помогнаха на Мадлин да се изкъпе и да измие дългата си коса. Плакнаха я с вода, ухаеща на виолетки, докато не заблестя. После увиха тялото ѝ в топли хавлиени кърпи и изсушиха

косата и пред огъня, донесоха и на поднос шунка, суфле и плодове и изгладиха всяка гънка на роклята ѝ.

После сплетоха косите ѝ и ги прибраха на кок, а отстрани на лицето ѝ пуснаха по няколко свободни къдрици. Жълтата копринена рокля беше изработена семпло, но много отиваше на Мадлин. Придаваше ѝ вид на не съвсем млада девойка, но не и на опитна млада жена. Тя се радваше на шумоленето на коприната около краката си а също и на бухналите над маншетите ръкави. Прислужниците ахнаха от възхищение, а Мадлин усети как деколтето ѝ поруменява.

— Много е хубава — каза госпожа Бийчъм, влизайки в стаята с одобрителна усмивка — По-добре ли се чувствате, госпожице Ридли?

— Да, благодаря ви. А господин Скот...

— Пита за вас на всеки пет минути — отговори икономката. — Всъщност дойдох да ви кажа, че той иска веднага да ви види.

Мадлин се усмихна.

— Очевидно е дошъл на себе си.

— Така изглежда — съгласи се жената.

Мадлин последва госпожа Бийчъм в спалнята му. Когато приближиха, отвътре се чува виковете на човек, който се оплаква.

— ...Не искам повече бульон — говореше Лоугън на горкия прислужник, който му беше донесъл храна. — Искам месо, хляб, кафе. Как бих могъл да живея на пастет и бульон? И ако ми донесете нещо, в което има мляко, ще го...

Лоугън изведнъж млъкна, защото съзря Мадлин.

— Мади — произнесе той с дрезгав глас.

И той като нея се беше изкъпал наскоро. Косата му беше още влажна, лицето му блестеше, гладко избръснато. Беше облечен в бяла фланела, която се закопчаваше на врата, но Мадлин си спомняше какво има под фланелата — всеки сантиметър от гладката му кожа и твърдите му мускули се беше запечатал в ума ѝ. Сега, когато видя, че е жив и здрав и се разпорежда, Мадлин трудно можеше да си представи, че го е гледала и докосвала по съвсем интимен начин.

Госпожа Бийчъм и прислужникът дискретно си излязоха и ги оставиха сами.

— Не сте от послушните болни — каза Мадлин, приближавайки леглото.

— Ще полудея — отговори той. — Искам да научиш от Бенет какво става в театъра ми, по дяволите, и да ми донесеш някои книги...

— Вие трябва да си почивате — отговори Мадлин, като се наслаждаваше на неговата безпомощност, а също и на белезите на възстановящата се жизненост. — Сигурна съм, че лекарят ви е казал да не се напрягате.

— Напрягам се, когато седя тук и ме гледат като някой инвалид.

Мадлин се усмихна и се наведе, докато носовете им не се докоснаха. Тя се вгледа в очите му, а и нейните блестяха предизвикателно.

— Вие сте инвалид, господин Скот.

Погледът му се насочи към устата ѝ и времето сякаш спря.

— Не задълго — каза Лоугън нежно.

Между тях имаше нещо ново — усещане, че се познават интимно, което накара Мадлин да спре дъха си.

— Засега трябва да останете на легло.

Той погледна към деколтето ѝ, към извивката на гърдите, обвити в жълтата коприна. Когато погледът му се върна на лицето ѝ, в очите му играеха сини пламъчета.

— Хайде, накарай ме!

Мадлин бързо се отдръпна.

— Ще донеса книги и... и ще ви прочета доклада на господин Бенет.

— Като начало е добре — каза той. — Можеш да ми донесеш и някаква по-прилична храна.

— Това не мога да сторя. Доктор Брук не би го одобрил. Не бихте могли да скриете от него подобно нещо.

— Донеси ядене, Мади! — заповяда ѝ той, като я наблюдаваше как излиза от стаята. — И се връщай бързо! Никога не съм скусал толкова!

Мадлин остана в къщата две седмици с пълното съзнание, че ще си спомня за това време като за най-щастливия период в живота си. Тя всеки ден се канеше да си тръгва, но решаваше да остане още мъничко. Знаеше, че поведението ѝ е безотговорно, но не я интересуваше. Знаеше също, че връзката ѝ с Лоугън е ограничена по

време, и това я правеше още по-ценна. Мадлин не беше забравила обета си към бога да се върне у дома и да се омъжи за лорд Клифтън. Обетът беше даден с дълбока вяра и Господ беше изпълнил молбите ѝ. Сега оставаше тя да изпълни своето.

Макар и в болнична обстановка, Лоугън живееше два пъти по-интензивно от другите. Той принуди Мадлин и останалата прислуга да му позволят да работи по четири часа дневно и да ръководи делата си. От леглото или от стола си диктуваше писма до господин Бенет относно театъра и пращаше бележки до управителите и агентите на именията си. Между другото, водеше кореспонденция с аристократи, художници и други известни личности... Предлагаше им проекти, напомняше им за обещани помощи и дарения, приемаше или отказваше различни покани в обществото.

— Вие трябва да сте най-заелият човек в Англия — възкликна Мадлин след една доста дълга серия от писма. Тя остави писалката и разтри изтръпналите си от болка пръсти.

— За известно време бях — призна Лоугън, като склочи ръце зад главата си и се облегна назад. Беше облечен в халат от луксозна коприна на виненочервени и кафяви райета. До леглото му стоеше тясна френска масичка за ядене, на която беше струпал книгите и статиите, за да са му под ръка.

— Претрупаната програма ми помогна да не мисля за други неща.

— Какви неща? — попита Мадлин, без да се замисли.

Устните му се извиха в усмивка, която я притесни.

— Най-вече за липсата на личен живот. Не е лесно да постигнеш равновесие, особено когато си така ангажиран с професията си като мен.

— Вие лесно бихте си намерили партньорка — каза Мадлин, като погледна към бюрото. Тя подреждаше попивателната, хартията и сребърната мастилница точно по местата им. — Сигурна съм, че всяка жена би приела подобно предложение.

— Но аз не бих приел всяка жена.

— Разбира се...

Тя прегъна лист хартия, докато получи малко, но дебело квадратче.

— Вие искате да е жена е опит. Някоя зряла и с повече умения.

— Това исках преди — отговори Лоугън и изчака, докато тя го погледне. Очите му светеха като на разбойник и той добави: — Сега вече не съм сигурен дали е така.

Обезкуражена, Мадлин етана и се насочи към вратата.

— Ще обсъдя обяда е готвача.

— Можеш да го сториш по-късно.

— Бихте ли желали супа, пресни зеленчуци и парче шунка...

— Не искам да говоря за ядене. Искам да зная защо остана толкова дълго да се грижиш за мен.

Мадлин спря до вратата, за да запази разстоянието между тях.

— Нямахте кой друг да го стори.

— Имам толкова прислужници, които биха се справили доста добре.

Мадлин дълбоко си пое дъх.

— Съжалявам, ако сте предпочитали тях.

— Независимо от предпочитанията ми ти не беше задължена да се грижиш за мен.

Ръцете му направиха знак тя да се приближи.

— Искам да чуя от теб защо остана. Само Господ знае какво ти е струвало всичко това.

Мадлин прикри неудобството си с лека усмивка.

— Не зная как точно се случи. Отначало исках да ви съблазня, а вместо това вие за малко да си отидете в ръцете ми.

— Сиреч, останала си от съжаление? — попита той и я погледна втренчено. — Или все още храниш надежда, че ще ме съблазниш?

— Не — отговори тя веднага, цялата изчервена. — Не бих... Не го искам вече.

— Тогава да съм спокоен — високо отвърна Лоугън, макар че в гласа му се усещаше нотка на съжаление. Погледът му продължаваше да я приковава към мястото ѝ. — Изобщо не ми стана ясно защо така решително се стремеше да влезеш в леглото ми?

Мадлин сви рамене и хвърли отчаян поглед към вратата с желание по-скоро да излезе в коридора. Изобщо не можеше да мисли как да му отговори.

Нейното смущение не му убягна. Лоугън изпитателно я гледаше, докато тишината стана непоносима.

— Понякога — каза той бавно, — жените се мъчат да стигнат до мен по този начин, защото смятат, че една нощ с един добре известен актьор е нещо като... трофей. Завоевание, с което биха могли да се хвалят пред приятелките си.

— Да — отговори Мадлин, хващайки се за думата, макар че определението беше съвсем далеч от истината. — Точно затова исках да го направя.

Лоугън я погледна стъписано. Когато заговори, гласът му беше по-мек и по-нежен от всеки друг път.

— Мъничката ми... Не знаеш ли, че струваш много повече?

Тя наведе очи, неспособна да издържи на погледа му. Ако не си излезеше веднага, щеше да избухне в плач и да му се хвърли на врата.

— Но ние нямахме любовна връзка — каза тя е последни сили. — Няма от какво да се срамуваме. Това е най-важното.

Преди той да отговори, Мадлин излезе бързо, като притисна с ръце горящите си бузи. Тя знаеше, че вече е твърде късно да пламне нещо интимно между тях. Обичаше го много, за да го използва по този начин.

Единственото, което можеше да направи, беше да се върне към предишния си начин на живот и да приеме титлата на почитаемата Мадлин Матюс. „Почитаема“, повтори си тя засрамено и въздъхна. Провали всички, като се захвана с тази работа. Нещо по-лошо, тя вече искаше само едно: да остане с Лоугън завинаги и да живее като пропаднала жена. Беше сигурна, че на сестрите ѝ никога не са им хрумвали подобни мисли. Но те пък никога не са срещали мъж като Лоугън Скот.

Благодарение на магарешкия си инат Лоугън най-накрая успя да замени болничната храна с обичайната за него кухня. Нещо повече, той настоя Мадлин да вечеря с него в апартамента му. За пръв път той се почувства достатъчно добре. Вече не заспиваше, както правеше през изминалите две седмици. Мадлин неохотно се съгласи, като реши, че ще намери подходящ момент по време на вечерята да му каже, че на следващия ден смята да напусне къщата.

Тя облече синята си кашмирена рокля. Леката материя обгърна фигурата ѝ и придаде на кожата ѝ особен блясък. Косата ѝ беше прибрана на врата, с виещи се кичури около лицето.

В осем часа Мадлин влезе в спалнята на Лоугън. Той я чакаше до масата, сервирана със сребърни прибори и украсена със запалени свещи. Беше облечен в един от многото си луксозни халати и носеше бежов панталон. Приличаше на лъв, който почива в бърлогата си. Въздухът беше пропит с различни ухания: супа от праз и черен пипер, съомга, задушена с вино, пиле, приготвено с подправки, трюфели и шампанско.

Лоугън изучаващо я огледа на светлината на свещите, докато тя стоеше изправена насред стаята.

— Надявам се, че си гладна — каза той, като я настани галантно на стола.

Френските блюда, приготвени от личния готвач на Лоугън, бяха далеч по-различни от обикновената английска кухня, която Мадлин познаваше. Тя се опиваше от ароматите, следващи един след друг. Въпреки предупрежденията на Лоугън, Мадлин преяде още на второто блюдо и така се насити на вкусните ястия, че не беше в състояние да опита от салатите и десертите, които последваха.

— Бавно — съветваше я той и очите му блестяха, докато я гледаше как жадно пие френското вино. — Епикуреецът трябва да се наслаждава на всяка капка.

— Епикуреец ли? — повтори Мадлин с любопитство.

— Човек, който е посветил себе си изцяло на наслаждението — обясни Лоугън и напълни чашата й. — Човек, който приема удоволствието като начин на живот.

— Вие такъв ли сте? — попита девойката.

— Опитвам се да бъда.

— Но вие работите почти през цялото време.

— За мен и това е удоволствие.

Тя повдигна вежда.

— Идеята да посветиш целия си живот на удоволствието ми се вижда доста странна.

— А какъв би трябвало да е животът тогава?

— Дълг и пожертвователност в името на хората. И ако сме били добри, то удоволствието ще дойде по-късно, когато бъдем възнаградени в отвъдното.

— Аз ще взема възнаграждението си сега.

— Това е светотатство — отговори Мадлин намръщено.

— Епикурейците не се придържат към религията. Страданието, саможертвата, смиреннието... Нито една от тези добродетели не ми помогна да се издигна.

Тя замълча и се смути, неспособна да обори логиката на разсъжденията му.

— Мади — каза Лоугън нежно и избухна в несдържан смях, докато я гледаше. — Ти си дяволски млада.

— Вие ми се подигравате — обиди се тя.

— Не. Ти си едно приятно изключение сред тълпата дегенерати, с които общувам. Запазила си идеалите си.

— Вие също.

— Първо, никога не съм имал идеали, мила. Никога не съм вярвал в честността и добротата — у никого не съм ги срещал. Освен у теб.

Стомахът на Мадлин се сви от чувство за вина. Тя не постъпи честно спрямо него и всеки неин жест на доброта беше провокиран от низки мотиви до момента, в който осъзна, че е влюбена в него. Дори и тогава тя щеше да изпълни предначертания план, ако не се страхуваше, че той щеше да страда и да стане още по-голям циник, отколкото беше.

— Какво има? — попита Лоугън, като я гледаше изпитателно, и тя реши, че той много лесно ще разкрие тайната ѝ.

— Аз не съм добър човек, нито пък мил — каза тя тихо. — Бих постъпила лошо, ако допусна да си мислите така.

— Имам собствено мнение по въпроса — отвърна той с нежен поглед.

Поднесоха десерта — блюдо от круши във винен сос, покрити с английски крем. Между лъжичките, пълни с вкусната сладост, Мадлин изпи чашка ликьор. Замайна от алкохола, тя примигваше, докато се вглеждаше в Лоугън на светлината па свещите.

— Късно е — каза той. — Искаш ли да се оттеглиш?

Мадлин поклати глава. Тя беше изпълнена със съзнанието, че последна вечер са заедно.

— Какво искаш тогава? — в гласа на Лоугън се долавяше нещо предизвикателно. Той беше спокоен и красив, златистата светлина играеше в тъмните му коси, които изглеждаха като огнени езици.

— Може би ще ми рецитирате нещо — предложи Мадлин. И двамата обичаха литературата и философията, защото бяха беседвали

на най-различни теми като превъзходството на Кийтс над Шели, както и по теориите на Платон. Мадлин се зарадва, когато откри много ценни и уникални книги в библиотеката, повечето от които бяха купени на частни аукциони или бяха подарени от богати приятели.

Лоугън помогна на Мадлин да стане от стола и повика прислуга да прибере масата. Той я поведе към съседна стая, в която имаше възглавници с цвят на кехлибар, китайски порцелан, картини и бронзови корнизи по стените.

Седнала пред мраморната камина, Мадлин потръпна от приятната топлина на огъня. Лоугън седна на пода до нея, като се подпря на кадифена възглавница и започна тихо да рецитира част от „Хенри V“. Хипнотизирана, Мадлин едва чуваше думите.

Опитваше се да запомни всяка подробност на лицето му: сенките на ресниците, когато гледаше надолу към ръката си, финия овал на лицето му, формата на широката му уста. Лоугън рецитираше по-скоро по памет онези пасажи, в които Хенри ухажва Катрин, дъщерята на френския крал. Думите изразяваха горчивина, нежност, ирония. Внезапно Мадлин почувства, че не би могла да издържи още един момент да слуша настойчивите молби, от които сърцето ѝ се късаше. Сцената беше твърде интимна, думите — съвсем близки до нейните собствени копнения.

— Моля ви, достатъчно — каза тя, останала без дъх, когато Лоугън стигна до репликата : „Устните ти омагьосват, Кейт...“

Той остави книгата.

— Защо?

Мадлин поклати глава, ставайки от възглавниците, но Лоугън се протегна и я хвана. Привлече я до себе си, галейки тялото ѝ.

— Не си отивай — тихо каза той.

Мадлин изстена, когато той я притисна към себе си. Седяха един до друг и той беше толкова едър, раменете му се надвесиха над нея. Тя не можеше да види лицето му, но почувства допира на устните му, когато той пошепна в ухото ѝ.

— Остани при мен тази нощ, Мади.

Това бяха думите, които тя очакваше е толкова копнеж. Мадлин изведнъж се задави от сълзите си.

— Не мога — успя само да пророни.

— Ти ми беше казала, че си искала точно това от първия миг, в който се срещнахме.

— Така беше... Но не се случи онова, което очаквах да бъде.

— Ти си истинска загадка — каза Лоугън, бършейки сълзите в крайчетата на очите ѝ с пръсти. — Каж ми тогава какво искаш.

Той беше толкова мил, толкова нежен, че в един момент Мадлин се поколеба дали да не си признае всичко. Но ако Лоугън узнаеше истината, щеше да я намрази, защото го беше излъгала, защото беше кроила планове да го използва и да го превърне в част от глупавия си замисъл, без той да знае това. Тя нямаше друг изход, освен да го напусне и да се надява, че той никога нямаше да разбере какво се е опитвала да стори.

— Лоугън — каза Мадлин с глас, който потъваше в копринения му халат. — Не мога да остана повече при теб. Утре си отивам.

Той отдръпна главата ѝ от гърдите си и я погледна е проницателните си сини очи.

— Защо?

— Последните две седмици приличаха на сън. Тук бях много щастлива... с теб... Но трябва да се върна в своя свят. Време е да си отида у дома.

Ръката му бавно се спусна по гърба ѝ.

— Къде е домът ти, Мади?

— В един съвсем друг свят — каза тя, като си представяше далечната провинциална къща, където щеше да живее до края на дните си като съпруга на лорд Клифтън, щеше да ражда децата му и да се старае да му угоди.

— Има ли друг мъж? — попита Лоугън, сякаш четеше мислите ѝ.

Самодоволното лице на лорд Клифтън се появи в съзнанието ѝ и Мадлин затвори очи, от които закапаха сълзи.

— Да.

Лоугън не показва, че е изненадан от отговора, но Мадлин усети някакво силно чувство... Гняв?... Ревност?... То вреше под спокойната му външност.

— Каж ми кой е той. Аз ще се погрижа за останалото.

Тя се разтревожи от решителните нотки в гласа му.

— Не, не можеш...

— Мади, ти ще останеш тук!

Той измъкна фуркетите от косата ѝ и разпусна къдриците ѝ.

— Отдавна имам нужда от човек като теб. Сега те намерих и никой не е в състояние да те отнеме от мен!

— Аз не съм такава, за каквато ме мислиш — прошепна Мадлин, като триеше насълзените си очи. — Ние сме много различни.

Лоугън се усмихна горчиво в знак на съгласие.

— Съмнявам се дали отговаряме на нечия представа за съвършена двойка, но това не ме интересува. Бях забравил какво означава да желаеш някого така силно. След последния си опит се бях заклел да не го допускам никога повече.

— Когато си се влюбил в Оливия — каза тя.

Усмивката му изчезна и той я погледна въпросително.

— Как узна името ѝ?

— Споменавахте го в трескавото си бълнуване. Беше ядосан... говореше неща, които никога не бях... — Мадлин млъкна и се изчерви, като си спомни думите, които той беше изрекъл тогава.

— Да — каза Лоугън с горчивина в гласа. — Стана така, защото Оливия спа с Андрю, въпреки че беше сгодена за мен.

— С лорд Дрейк? Приятелят ви... Но защо е постъпила така?

— Оливия беше впечатлена от титлите и общественото му положение, които са много над онова, което аз някога бих постигнал. Сглупих, като си мислех, че я обичам... Тя беше красива и опитна, от онези жени, за които си мислех, че никога не ще притежавам.

Лоугън замълча, сякаш се пренесе някъде.

— Не зная какво си слушала за миналото ми. То никак не е хубаво.

Мадлин остана смълчана и любопитна, чакаше той да продължи.

— Баща ми беше арендатор в имението на граф Рочестър. Андрю е единственият му наследник. Израснах с Андрю, за известно време ми беше разрешено да уча заедно с него, докато не станах толкова непокорен, че Рочестър ме обвини в лошо влияние над сина му.

— Не мога да повярвам.

Лоугън тъжно се усмихна.

— Не знаеш какъв бях тогава. Дребен крадец, вандалин... Бях се прочул като селският побойник.

— Защо?

— Бунтарска възраст... Гняв! Бунтувах се срещу факта, че никога нямахме достатъчно храна, че живеехме в колиба... Най-много ме беше яд, че каквото и да направех, пътят ми в живота вече е определен.

— Да — каза Мади е разбиране. — И аз съм се чувствала така.

Лоугън я погледна изпитателно.

— Вярвам ти.

— Как стана актьор? — попита тя, чувствайки неудобство от проницателния му поглед.

— Когато бях на шестнайсет години, напуснах дома си и станах чирак при един търговец на вина в Лондон. Добре се справях с търговията и може би щях да продължа в този бранш, ако не бях посетил едно представление на Друри Лейн точно на осемнайсетия си рожден ден. Това промени всичко. Тръгнах с една пътуваща трупа, като играех малки ролички и учех занаята на сценичните работници. След две години се върнах в Лондон и създадох „Капитал“. По същото време се срещнах с Оливия. — Лоугън се усмихна горчиво. — Мислех си, че като се ожения за нея, ще наваксам всичко останало, от което някога бях лишен.

— Разбирам — каза Мадлин и сведе очи, за да не покаже, че изпитва ревност.

— Докато бях зает с подбора на трупата — продължи Лоугън, — направих грешка, като запознах Оливия с Андрю. Очевидно тя реши, че титлата на Андрю и наследството му са за предпочитане пред несигурното бъдеще, което ѝ предлагаш аз. Тя избра него, без да знае, че Андрю изобщо нямаше намерение да се жени.

— Как разбра, че те са... — Мадлин замълча ужасена и се мъчеше да подбере подходящата дума.

— Заварих ги заедно в леглото.

— Колко непочтено от тяхна страна — възкликна тя, като се изчерви от възмущение и презрение.

— И аз си помислих същото — каза Лоугън сухо.

— Не мога да разбера как си могъл да им простиш.

Той сви рамене.

— След време разбрах, че всъщност Андрю ми е направил услуга, като ми е показал що за жена е Оливия. Пък и не можех да

вина Оливия, че иска нещо повече от онова, което аз можех да ѝ предложа.

— Тя би трябвало да се гордее и да е благодарна, че е спечелила сърцето ти...

— Тя ме виждаше такъв, какъвто си бях — каза Лоугън спокойно. — Богатството ми беше спечелено, защото забавлявах хората... играех пред тях като дресирана маймуна, както се изразява Рочестър. Актьорът е слуга на всички, които плащат билетите си, за да го гледат — пройдохи, търговци, а също и благородници. Оливия проумя това и не ѝ хареса.

Лоугън свали ръката си, която галеше косите ѝ, и я протегна пред нея.

— Независимо, че на сцената често играя ролите на крале и принцове, аз винаги ще си остана Дженингс. Имам ръце и крака на работник. Сиреч, да тегля и да ора. Освен това и лицето ми...

— Не — каза бързо Мадлин, а пръстите ѝ докоснаха устата му, за да замълчи.

Лоугън хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ, преди да я пусне.

— Ти заслужаваш, човек, който да е по-добър от мен. Да е млад и идеалист. Някой, който да открива нещата от живота заедно с теб. Аз не съм добър и имам повече недостатъци, отколкото ми се ще да изброя. Обещавам ти единствено, че ще те желая до последния си дъх.

Тя разбра какво правеше Лоугън, като разкриваше пред нея душата си с безпощадна честност, която съкрушаваше сърцето ѝ. Той искаше да ѝ покаже кой е, та тя да не си създава илюзии за него. Но нищо не я интересуваше — нито миналото му, нито пък професията му. Той беше необикновен човек, заслужаваше да бъде обичан заради самия себе си. Малко хора са имали подобна възможност. Мадлин си помисли, че най-трудната постъпка в целия ѝ живот щеше да бъде да го напусне.

— Оливия е глупачка — изхълца тя. — Но не такава, каквато съм аз.

С нежни целувки Лоугън изтри сълзите от страните ѝ.

— Не ме интересува коя си и какво си сторила. Кажи ми само защо искаш да си отидеш. В друг мъж ли си влюбена?

— О, не — каза веднага Мадлин и потисна желанието си да се изсмее на подобна идея. — Не е така, а... Обещах на Господ-Бог, че ще

се върна у дома, ако оздравееш.

Тя усети как той се усмихва.

— Не мисля, че това е добро споразумение, мила. Освен това, не си се посъветвала с мен.

Той вдигна лице и усмивката му изчезна, когато я погледна. В очите му се четеше напрежение, желание, което се предаде и на нея. Беше очевидно, че тя не може да владее положението. Той я желяеше, искаше да я има и, за нейно съжаление, тя също го желяеше така, че нищо повече нямаше значение.

— Обичам те, Мади — устните му жадно я целунаха. — Ужасно се страхувам да изрека тези думи, винаги съм смятал любовта за слабост. И сега е така. Но когато съм с теб не мога да не ги кажа... и не мога да те пусна да си отидеш.

Лоугън взе главата ѝ в ръце и я целуна по устата — дълбоко с някаква груба нежност, която я опустоши.

— Позволи ми да те обичам — каза той е дрезгав глас. — Позволи ми да се грижа за теб.

Устата му се сля с нейната в сладко, първично желание и той продължаваше да я целува, докато всяка част от тялото ѝ усети горещата му страст.

Мадлин не можеше повече да се въздържа и отговаряше на целувките му, ръцете ѝ прегърнаха силния му гръб, а сърцето ѝ силно биеше от страх и безразсъдна любов.

— Не зная какво да правя — изстена тя.

— Няма нужда да правиш нещо. Остави на мен.

Мадлин силно се разтрепери и усети, че той откопчава роклята ѝ откъм гърба, докато тя не се свлече. Зърната на гърдите ѝ се бяха втвърдили и я боляха, още преди Лоугън да съблече елечето ѝ и да ги освободи от копринения им затвор.

Една предупредителна мисъл се стрелна в ума ѝ, но тя не ѝ обърна внимание, и предпочете да изживее момента, цялата нощ, без да се интересува какво ще стане след това.

— Целуни ме — каза тя тихо в желанието си да усети горещите му устни отново върху своите.

Вместо това той се наведе и целуна зърното на гърдата ѝ като го дразнеше и дърпаше с езика и зъбите си. Тя се надигна на пръсти, за да го достигне и целуне по-дълбоко, и той веднага ѝ отговори. Ръцете му

се плъзгаха по тялото ѝ, събличаха я, дърпаха връзки и кукички, отстраняваха всяко парче плат, което я покриваше, докато остана само по чорапи и долно бельо.

През целия си съзнателен живот Мадлин никога не беше заставала гола пред друг човек. Дори в училище, където ученичките бяха съветвани да се къпят по бельо.

— Недей! — чу се Мадлин да шепне, лицето и гореше, когато Лоугън развърза връзките на последната преграда пред тялото ѝ.

Лицето му беше изопнато от страст.

— Любима моя — каза той, докато тя се опитваше да се прикрие с ръце. — Ти видя цялото ми тяло... Сега е мой ред.

Мадлин изпита чувството, че е в небитието, когато му позволи да отдръпне ръцете ѝ. „Това не съм аз“, помисли си тя напълно стъписана. Стоеше гола сред купчина кадифени възглавници, а Лоугън я гледаше и я докосваше съвсем интимно. Върховете на пръстите му се плъзнаха по гърдите, корема и краката ѝ и тя усети по кожата си тръпката на удоволствието. Почувства, че той я изучава, като че ли иска да научи всички нейни тайни. Видя също как страстта зачервява лицето му.

— Красива си — пошепна той. — Много по-красива, отколкото си представях. Аз ще бъда първият и последният ти мъж, Мадлин... Завинаги!

Тя трепереше под него, неспособна да отговори. Ръката му се плъзна по стегнатия ѝ корем, пръстите му погалиха къдравия пух, търсейки нежното място между бедрата ѝ. Сърцето на Мадлин се блъскаше в гърдите ѝ, докато тя не усети пулсирането му във всяка част на тялото си. Усилието да остане спокойна я накара да потрепери като силно изпълната тетива.

— Да, точно така — промърмори Лоугън и се наведе да я целуне по устата. — Нека те докосвам... нека те любя...

Той я целуваше с изключителна нежност, а тя стенеше и извиваше нагоре изпълненото си с удоволствие тяло. Той я подготви за онова, което щеше да последва и с пръста си леко проникна в нея.

— Това ли искаш? — попита Лоугън нежно и после повтаряше въпроса, като внимателно проникваше в нея. Мадлин се дръпна със сподавен вик, преди усещането ѝ да стане прекалено силно. Тя се обърна настрана и го чу да се съблича — късаше финия плат, дишаше възбудено.

Когато остана гол, Лоугън я обърна към себе си.

— Докосни ме — каза той, като я целуваше, а ръцете му потънаха в дългите ѝ коси. Мадлин се поколеба. Тялото му се беше променило от възбудата — нямаше нищо общо с онова, което беше видяла по време на болестта. Ръката ѝ трепереше от вълнение, когато се протегна надолу — пръстите ѝ усетиха едновременно коприна, стомана и огън. Лоугън изстена и ръката му потърси нейната, за да я води, натиска и показва какво би го задоволило.

Той я целуна с нежна грубост, езикът му се въртеше и потъваше в устата ѝ. Мадлин потърси тялото му. Тя жадуваше допира на стегнатата му и мека кожа, на краката му с твърди косми, на мускулестия му гръб. Сведе лице на рамото му и вдъхна неговия аромат — свеж мъжествен, с дъх на канела.

— Обичаш ли ме? — чу Мадлин въпроса му и гласът ѝ секна, докато му отговори.

— Винаги ще те обичам.

Лоугън разтвори бедрата ѝ с тялото си и Мадлин усети твърдата му мъжественост да навлиза в нея. Той я прегърна силно и натисна напред. Мадлин почувства разкъсваща болка — сгърчи се, за да се предпази, тялото ѝ се изпъна.

— За Бога, Мади, стой спокойно... — прошепна Лоугън в ухото ѝ.

— Боли ме — изохка тя.

— Ще го направя по друг начин — каза той твърдо. — Чакай.

Устата му потърси гърдите ѝ, устните му галеха и смучеха твърдите ѝ зърна. Мадлин отново усети желание за истинска, изгаряща близост. Тя притисна главата му, за да го задържи до себе си, болката беше почти забравена, когато той започна нежно да прониква в нея — отначало с леки движения, а след това все по-дълбоко. Мадлин се притисна до Лоугън и прие бавното проникване. Всяко движение беше изключително нежно и овладяно.

— Мади — каза той, дишайки на пресекулки. — Ти си толкова стегната, толкова сладка... Никога не съм усещал...

Лоугън млъкна, веждите му се извиха сякаш от болка, лицето му се обля в пот.

Те бяха притиснали тела, Мадлин почувства желание да повдигне ханша си, за да го усети дълбоко вътре в себе си. Лоугън

вдигна краката ѝ и ѝ пошепна да ги увие около кръста му. Той продължаваше бавните движения, а тя усети тъмна пелена пред очите си и внезапно почувства върха на удоволствието. През тялото ѝ преминаха чувствени вълни, които я понесоха слаба и зашеметена.

Лоугън силно потрепера и се задържа в нея, после изръмжа през зъби. За момент прегръдката му стана непоносимо здрава, после той се отпусна, страстта му се успокои. Дишайки тежко, той обви с ръце стройното тяло на Мадлин и се обърна настрани.

Бурята отмина и настъпи покой, нарушаван само от пращенето на огъня в камината. Те останаха прегърнати. Лоугън погали косите на Мадлин и я целуна по челото. Никога не се беше чувствал така задоволен. Години наред все пазеше сърцето си — може би беше голям глупак да ѝ го отдаде толкова лесно. Но не го интересуваше. Мадлин беше по-различна... Тя беше невинна, любяща, честна. Опиянен от любов, той повдигна глава да я погледне. В очите ѝ блестяха сълзи, като че от някаква скрита тъга.

— Съжаляваш ли? — тихо я попита Лоугън, защото знаеше, че много жени изпитват съжаление, когато се разделят с невинността си. Погали я по бузата с върха на пръстите си, понеже искаше да ѝ даде онази увереност, от която тя имаше нужда.

— Не.

— Любима моя... Ти ще бъдеш щастлива с мен. Ще ти дам всичко, което искаш, което ти е необходимо...

— Искам само едно нещо — Мадлин сгуши глава на рамото му.

— Кажй го — настоя Лоугън, но тя не отговори.

После той вдигна голото ѝ тяло и я отнесе в спалнята, като я сложи в студените чаршафи. Тя потръпна и прехапа устни, когато той сложи влажна кърпа между бедрата ѝ. Беше разбрал, че е мокра и изпита чувство на съжаление и гордост. Била е девица... и никога нямаше да познае допира на друг мъж освен него.

— Искаш ли да се изкъпеш? — попита Лоугън, като я взе отново в ръце. — Или чаша вино?

— Искам си нощницата...

— Не тази вечер — Лоугън опря чело до нейното. — Искам да усещам кожата ти до своята.

Мадлин се поколеба, а после кимна. Когато легнаха един до друг, тя сложи глава на рамото му.

— Не исках това да се случи — въздъхна тя с ръка върху корема му. — Бях решила да си тръгна утре без изобщо...

Тя млъкна, а пръстите ѝ се свиха в малко юмруче.

— Всичко е наред — утеши я Лоугън. — Сега спи.

Той я гушна и тихо ѝ шепна, докато дишането ѝ не стана бавно и равномерно, а тялото ѝ се отпусна до неговото.

През нощта Мадлин се събуди като през мъгла, обзета от чувство на вина и беда. Тя се питаше как беше допуснала такава безотговорност... такава слабост. Леко се отдръпна от него, а той тихо измърмори. Едва го виждаше в тъмното, само очертанятията на главата и раменете му се издигаха над нея. Той нежно докосна гърдата ѝ и тялото ѝ веднага отговори предателски — зърното ѝ се втвърди. Мадлин усети дъха му до кожата си и устните му на връхчето... пъргавия допир на езика му.

— Ти притежаваш всичко, което един мъж би желал — промърмори Лоугън. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ. — И си моя!

Мадлин тихо изстена.

— Желая те, Мади — той разтвори бедрата ѝ: — Всичко бих сторил за теб.

Тя се опитваше да го помоли да не изрича такива думи, но докато я любеше всичките ѝ мисли се изпариха. Съществуваше само Лоугън... тялото му, което притежаваше нейното тяло, нежното му стенание, когато проникваше в нея.

— Обичам те — шепнеше Мадлин и го прегръщаше. Тя изпитваше отчаяно желание този момент да не свършва и утрото никога да не настъпи.

ОСМА ГЛАВА

Лоугън се събуди от дълбокия сън и примигна на слънчевата светлина, огряла стаята. Протегна се и откри, че е сам в леглото. Спокойната му усмивка се стопи и за миг се запита дали не е сънувал изминалата нощ. Не, на чаршафа имаше ръждиви петна... следи от кръвта на Мадлин. Заля го вълна на нежност и Лоугън почувства нужда да я прегърне, да ѝ каже с каква наслада го е дарила, колко я обича.

Стана от леглото, облече халата си и прокара пръсти през косата си.

— Мади? — извика Лоугън и прекоси апартамента. Роклята ѝ беше изчезнала от дневната. Дори и фуркетите бяха събрани от килима. Той се засмя учудено. Сигурно се е притеснила от факта, че са прекарвали заедно нощта, и не е искала да стане предмет на клюки сред слугите. Но нямаше нужда от подобна свенливост... още повече, че тя нямаше да работи като прислужница. Дори пръста си нямаше да помръдне — от сега нататък щеше да живее като кралица.

Лоугън влезе в нейната стая. Тя беше странно гола, сякаш девойката никога не беше живяла там. Той се намръщи, отиде до шкафа и го отвори. Няколкото ѝ рокли не бяха вътре, също обувките и шапката ѝ.

Обзеха го съмнения. Все още бос, Лоугън се насочи към стълбището. За свое облекчение съзря дребната фигурка на Мадлин в предверието. Тя се беше спряла и разговаряше с икономката. Госпожа Бийчъм изглеждаше очевидно притеснена и се опитваше да я задържи.

Мадлин беше облечена във вълнената си наметка и носеше чанта, в която вероятно бяха вещите ѝ. Тя го напускаше.

Лоугън безшумно слезе по стълбите и приближи. Обърканият поглед на госпожа Бийчъм се спря върху него. Усетила присъствието му, Мади се обърна.

— Добро утро — каза Лоугън и обгърна раменете ѝ. Той се вгледа в напрегнатото ѝ лице и забеляза бледите страни и тъмните кръгове под очите. Видът ѝ беше като на излязла от преизподнята.

Лоугън от опит знаеше, че нито една жена, прекарала любовна нощ с него, не бе имала подобен израз. Това почти го ласкаеше.

Без да проявява излишна скромност, той смяташе, че е добър любовник. Партньорките му досега винаги бяха показвали задоволството си на сутринта. Освен това Мади явно изпита наслада от любовенето с него — той добре познаваше белезите на върховно удоволствие при жените, за да се съмнява в това. Защо тогава тя имаше такъв измъчен вид?

Устните ѝ се разтвориха и тя понечи да каже нещо, но той я прекъсна и спокойно се обърна към икономката:

— Госпожо Бийчъм, бихте ли се погрижили за закуската?

— Да, господине.

Икономката разбра желанието му да останат насаме и веднага се оттегли.

— Няма да остана... — започна тъжно Мадлин, а Лоугън я накара да замълчи с една дълга целувка.

Отначало тя се възпротиви, тялото ѝ беше стегнато, устните плътно затворени. Лоугън продължи да я целува, докато тя не потръпна и не се подчини. Едва когато се увери, че отговаря на целувката му, Лоугън вдигна глава. Тя беше леко зачервена, но лицето ѝ все още изглеждаше напрегнато.

— Мади — каза той нежно и погали с палеца си брадичката ѝ. — Какво става, по дяволите?

— Казах ти, че ще си отида.

Лоугън дълго я гледа, докато тя не сведе очи.

— Искаше да си тръгнеш, без да ми кажеш дума? След всичко, което се случи снощи? — Гласът му стана по-груб. — Дявол го взел, всичко това ми омръзна!

Въпреки възраженията ѝ, той я хвана за китката и насила я набута в съседната стая. Затвори вратата зад себе си, прегърна я, а пръстите му се заровиха в косите ѝ.

— Мади — бързо заговори Лоугън. — Първия път никога не е лесно. Снощи трябваше да проявя повече нежност към теб...

— Не — каза тя с блеснали очи. — Ти... ти беше много нежен.

— Следващия път ще бъде по-хубаво. — Лоугън нежно докосна брадичката ѝ. — Ела горе е мен и ще ти покажа колко прекрасно може

да бъде всичко това. Ще те накарам да забравиш болката, която изпита...

— Пусни ме да си отида — прошепна тя тихо.

— Не преди да ми обясниш какво има.

Мади се опита да се освободи и да се отправи към вратата.

— Не издържам, когато ме гледаш така, защото зная, че скоро ще ме намразиш... така, както аз се мразя.

Лоугън се обърка и се опита да разбере думите ѝ.

— Да не би да те е срам, че ще бъдеш моя любовница?

Това беше единственото обяснение, което имаше смисъл. Ненавистта към самата себе си, изразена върху лицето ѝ, нещастните ѝ очи... тя сигурно смяташе за неморално да живее с мъж без венчило. Изпълнен е нежност, Лоугън се приближи и взе лицето ѝ в шепи.

— Любима моя, ще успокоиш ли съвестта си, ако се венчаем?

Мадлин се стъписа и го погледна с широко отворени очи.

— Ще го направиш ли за мен?

Лоугън леко се усмихна, сърцето му лудо заби. Не обичаше да рискува... самата дума „женитба“ го караше да настръхва... но той не беше страхливец. Дълго време беше търсил жената, която би могъл да обича. Не би се поколебал, каквото и да поискаше Мадлин.

— Господ да ми е на помощ! Казах ти, че ще направя, каквото поискаш!

Чертите ѝ се изкривиха в тъжна гримаса.

— Аз желая... — започна тя и спря, сякаш се беше задавила.

Преди един от двамата да продължи, на вратата се почука.

— Не обръщай внимание — промърмори Лоугън и се наведе към нея.

Но чуването продължи и се чу гласът на госпожа Бийчъм:

— Господин Скот...

Лоугън обърна глава и въпросително погледна към вратата. Икономката знаеше, че не бива да го безпокои в подобен момент.

— Какво има? — грубо попита той.

— Нещо... извънредно.

— Не ме безпокойте, освен ако къщата не се запали.

— Господине... — настоя госпожа Бийчъм, макар и с неудобство.

Лоугън пусна Мади и, ругаейки, отиде да отвори вратата.

— Искате ли да ми кажете нещо, госпожо Бийчъм?

Икономката се сви, като умишлено избягваше погледа на Мади.

— В предверието ви чака един господин.

— За днес нямам определени срещи.

— Да, господине, но той е много разтревожен.

— Не ме интересува, дори да получи удар на прага ми. Кажете му да дойде по-късно.

Госпожа Бийчъм изглеждаше очевидно притеснена.

— Господин Скот, посетителят се представи като лорд Матюс. Каза, че търси изчезналата си дъщеря. Смята, че я държите тук.

— Че аз я...

Макар да остана неподвижен, Лоугън улови изражението на Мадлин. Той видя лицето ѝ... тя беше ужасена... устните ѝ безмълвно казаха „не“.

Същата дума се стрелна в ума на Лоугън. Не, не още веднъж... Тъкмо беше намерил щастието и то отново му се изплъзваше. Той не осъзнаваше какво става и какво значение можеше да има това посещение. Знаеше само, че Мадлин криеше страшна тайна — тя изведнъж се изчерви. „Боже, не!“, мислеше си отчаяно Лоугън. „Дано да е грешка!“

Той си наложи равнодушен вид, но отвътре чувствата му бушуваха. Някаква разумно мислеца част на мозъка му преценяваше положението. Ако Мади е дъщеря на лорд Матюс... или както и да му е името... значи тя го е лъгала, при това през цялото време. Единственото, което можеше да установи сега, беше докъде е стигнала лъжата и защо е лъгала.

— Нека заповяда — каза тихо Лоугън.

Имаше странното чувство, че играе в треторазредна пиеса. Той беше негодникът на пиесата, Мадлин се явяваше в ролята на наивното момиче..., а лорд Матюс беше безутешният баща.

Матюс влезе в стаята, изпълнен със страх от онова, което би могъл да съзре. Видът му беше на човек, който влиза в почтен дом, за да открие, че този дом се ползва с лошо име. Беше малко над четиридесетте с невзрачно лице с къса брадичка и пълни страни, с тъмна коса, оредяваща на темето.

В първия момент Лоугън се поуспокои, като си помисли, че този човек вероятно няма роднинска връзка с Мади. Но когато погледите на

бащата и дъщерята се срещнаха, лицата им изразяваха взаимно обвинение. Вече нямаше съмнение коя е Мади.

— Мадлин, какво си направила? — промърмори Матюс.

Тя стоеше като статуя, само главата ѝ леко потръпваше, сякаш не искаше да повярва, че баща ѝ е тук.

— Аз... днес щях да се върна при вас.

— Трябваше да се върнеш преди един месец — отвърна Матюс. Той се помъчи да запази самообладание и се обърна към Лоугън. — Господин Скот, очевидно се налага да се изясним. Нямаме представа колко дълбоко съжалявам, че се запознаваме при подобни обстоятелства.

— Представям си донякъде — промърмори Лоугън.

— Аз съм лорд Матюс от Хемптън. Преди два дни разбрах, че дъщеря ми Мадлин отсъства от пансиона повече от месец. Аз... — той погледна към Мади — ... очаквах нещо подобно. Тя е най-малката от трите ми дъщери и най-непокорната. Макар че беше сгодена за лорд Клифтън, тя отказа да приеме решението ми, че за нея той е подходящ съпруг...

— Той е възрастен човек! — избухна Мадлин, а баща ѝ се обърна към нея с бясно изражение.

— След като отказа да приеме решението ми — повтори Матюс със строг тон, — Мадлин си измислила някакъв план, за което аз трябваше да се досетя. Една от съученичките ѝ, госпожица Елънър Синкълър, беше принудена, под заплаха да бъде изгонена от пансиона, да разкрие подробностите на този план.

— Какъв план? — попита тихо Лоугън.

Възмущение и укор се изписаха по лицето на Матюс, когато погледна дъщеря си.

— Може би Мадлин ще ни обясни.

Лоугън се насили да погледне момичето, което стоеше близо до него... Невинното момиче, което успя да помрачи отдавна лелеяните му надежди и мечти. Виновното ѝ лице беше силно зачервено, очите ѝ горяха от възмущение. Каквото и да беше сторила, сега тя съжаляваше. Или може би съжаляваше само, че е спала с него. Лоугън искаше да разбере истината, искаше да я накара да признае. Докато чакаше, погледът му беше прикован в нея. Най-сетне тя успя да проговори.

— Никога не съм искала да се омъжа за Клифтън. Противих се отчаяно на годежа — факт, който беше известен на всички, дори и на самия Клифтън. Докато бях в пансиона, осъзнах, че като изключим самоубийството, има само един начин да попреча на тази женитба. — Тя започна да заеква, но очите ѝ го молеха да я разбере. — З-затова реших да... с-се озлочестя.

Лоугън почувства неприятен спазъм в стомаха. Той чу студения и строг глас на лорд Матюс, който идваше сякаш отдалеч.

— Господин Скот, дъщеря ми явно е избрала вас за обект на своя план. Кажете ми... има ли някакъв шанс... успях ли, с Божията милост, да дойда навреме?

Лоугън чакаше отговора на Мадлин. „Кажи му, дявол те взел!“, ръмжеше вътрешно той, но тя мълчеше.

— Закъсняхте — каза той спокойно.

Червена мъгла обвини Лоугън, когато разбра истината.

Значи Мадлин си беше играла с него. Докато се измъчваше от любов и копнеж, тя го е въртяла на малкия си пръст и го е правела на глупак. Той почервеня от унижение, но това беше последното от всички чувства, които бушуваха в него. „Отново“, помисли си той с болка. Отново беше предаден от жена. Но този път беше много по-лошо от предишния.

Лоугън погледна Мадлин с омраза, защото тя изглеждаше толкова бледа и изоставена. Не беше нищо повече от една скъпа кобила за разплод, чието единствено предназначение беше да ражда породисти жребчета. Повече от това нямаше право да иска. За жени като нея бракът няма нищо общо с любовта, а представлява просто сделка с цел забогатяване и обществено положение. И в пристъп на бунт Мадлин Матюс го беше използвала, за да не изпълни дълга си.

— Защо мен? — попита я той с дрезгав глас.

Тя тръгна към него, простряла умолително тънката си ръка. Лоугън инстинктивно отстъпи. Господ да му е на помощ! Ако го докоснеше, той щеше да загуби почва под краката си.

Мадлин спря, защото разбра, че той иска да запази разстоянието между тях. Нищо в тази сцена не отговаряше на действителността — нито присъствието на баща ѝ, нито овладяното изражение на Лоугън, нито чувството ѝ, че го губи. Ако думите биха могли да поправят станалото... Ако Лоугън можеше да разбере, че онова, което беше

започнало като бунт на една ученичка, се е превърнало в любов... Тя би направила всичко, за да заличи болката, която, тя беше сигурна, изпитва той. Всичко, за да му спести страданието.

— Елънър ми показа една твоя снимка — каза Мадлин, загледана в любимото лице. — Помислих си, че си... елегантен.

Тя се изчерви, защото разбра каква обида изрича.

— Не, това не е правилната дума. Аз... Започнах да се влюбвам в теб още тогава и исках... — Мадлин млъкна и нетърпеливо поклати глава. Нямаше начин да оправдае действията си.

— Поласкан съм — каза Лоугън дрезгаво с явно неудоволствие.

— Ти не разбираш как беше!

Каквото и да кажеше Мадлин, той щеше да го приеме като обида, прибавена към страданието. „Обичам те!“, копнееше да извика тя, но нямаше право да му го каже. Пък и той щеше да я презре още повече заради подобни думи. Тя се обърна, а баща ѝ пристъпи към Лоугън.

— Господин Скот, не съм сигурен доколко носите отговорност, ако изобщо има такава, след като вие явно неволно сте влезли в ролята на глупака в цялата тази история. Човек би се надявал, че вие не бихте докоснали Мадлин, но от мъж като вас не бих очаквал нещо различно от прелъстяването на млади невинни момичета. — Матюс уморено притвори очи. — Предполагам, че е твърде много да моля за обезщетение.

— Какво обезщетение бихте поискали? — студено попита Лоугън.

— Бих искал Мадлин да може отново да се свърже с лорд Клифтън. Но тъй като това е невъзможно, ще трябва да се задоволя с вашето мълчание. Аз и семейството ми ще понесем това нещастие с цялата дискретност, която е нужна. Ще се погрижим за бъдещето на Мадлин, независимо какво ще бъде то. Ще ви помоля само да отречете слуховете, ако достигнат до вас.

— С радост — Лоугън не поглеждаше към Мади. За него тя повече не съществуваше.

— Лоугън, моля те — прошепна Мадлин. — Няма да понеса, ако всичко остане така.

— Госпожа Бийчъм ще ви покаже изхода — произнесе Лоугън равнодушно. — Довиждане, лорд Матюс.

Той излезе от стаята, без да знае накъде отива. Знаеше само, че трябва да излезе.

Скоро откри, че е в личния си апартамент, където се заключи в пълна самота. Имаше усещането, че плува под вода. Стоя дълго време наред стаята, без да се осмели да мисли. Но ехото от гласа на Мадлин отекваше в ума му :„Обичам те, Лоугън... обичам те...”

Тя беше по-добра актриса, отколкото очакваше. Говореше съвсем откровено. И той си позволи да ѝ повярва.

Очите го боляха. Когато гневът му започна да се излива навън, Лоугън усети как страните му изтръпват.

— Боже — промърмори той, обзет от омраза към себе си. Стенейки от отчаяние, грабна една ваза от династията Танг и я запокити без посока. Звукът от трошация се безценен порцелан отекна в него. Тъкмо този звук сякаш освободи демона на разрушението. Без да осъзнава действията си, свали една картина от стената, разкъса платното; сграбчи няколко от най-близките предмети — стъкло, дърво, порцелан — и ги строши, после коленичи с окървавени ръце.

Припряно чукане на вратата допълни страхотното пулсиране в мозъка му.

— Господин Скот! Моля ви, отговорете! Господин Скот... Вратата се отключи и Лоугън с разкривено от гняв лице се озова пред разтревожените госпожа Бийчъм и Денис.

— Вън! — дрезгаво изкрещя той.

Изненадани и уплашени от онова, което видяха, те се оттеглиха и го оставиха сам с любимите му произведения на изкуството, унищожени от самия него. Той отметна глава и се загледа в пода. Усети, че нещо в него умира... умираше топлотата и нежността, която беше пазил през целия си живот. Никога нямаше да бъде същият като преди. Никога нямаше да позволи някой отново да му причини страдание.

ВТОРА ЧАСТ

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Лоугън! — зарадвано извика Джулия. Беше понапълняла от бременността, но с активния си начин на живот скоро щеше да свали излишните килограми. От друга страна пък това подсилваше красотата ѝ, като ѝ придаваше едно нежно излъчване, което би предизвикало всеки мъж под деветдесетте.

Когато Джулия посрещна Лоугън във фамилната им къща в Лийдс, на лицето ѝ се изписа загриженост, която тя бързо прикри с усмивка.

Бяха изминали два месеца от раждането на малкия син на дука и дукесата, когато Лоугън се намери да ги посети в луксозния замък на дука Уоруикшир. Древната сграда с цвят на мед беше напълно преустроена и пригодена с всички удобства за живеене. Този замък представляваше идеално място за поддръждане на великолепни колекции от гоблени, картини и скулптури, които Лоугън обожаваше. И все пак най-скъпите съкровища на дука бяха съпругата му и двете му красиви деца — Виктория, златокосата четиригодишна дъщеря, и новороденият Кристъфър.

— Намери най-сетне време да видиш бебето — укори го Джулия и стисна ръцете му.

— Имах много работа в „Капитал“ — отговори Лоугън, след като я поздрави. Той се насочи към махагонова люлка, украсена с купища бродирани завески и завивки, и погледна малкия човек в нея. Кристъфър Уилям, маркиз Савидж и бъдещ дук на Лийдс, спеше, наляпал миниатюрния си палец. Чертите на личицето му наподобяваха почти до съвършенство лицето на баща му.

Джулия седна на кадифеното канапе и гордо се усмихна.

— Постъпи много мило, като изпрати подарък специално за Виктория заедно с многото подаръци за бебето. Мнозина изобщо не се сещат за първото дете в суетнята около новороденото.

Тя се наведе към пода, където дъщеря ѝ си играеше с подаръка от Лоугън — театър-играчка, напомнящ „Капитал“, с кадифени завески и авансцена с малки куклички, облечени като актьори.

— Скъпа, — обърна се Джулия към дъщеря си, — това е господин Скот. Помниш го, нали? Трябва да му благодариш за хубавия подарък, който ти направи.

Момиченцето остана на пода около полите на майка си, полускрито зад тежките копринени дипли и оттам гледаше Лоугън. Той не чувстваше слабост към децата, затова наблюдаваше детето с любезен интерес, без да направи опит да се приближи до него.

Виктория беше красиво момиченце с руси къдрици и големи сини очи, малките ѝ ръчички едва задържаха куклите.

— Благодаря ви за играчката — каза детето свенливо, като отвърна на Лоугън с усмивка.

В този миг дукът на Лийдс влезе в стаята. Както винаги, Лоугън беше поразен от разликата в държането на дука у дома и на публично място. В обществото Деймън представляваше една сдържана маска, докато у дома сред семейството си беше сърдечен и весел, лудуваше с дъщеря си така, както никой не би повярвал.

— Татко! — извика Виктория и се стрелна през стаята към него, а Деймън я вдигна нагоре с лек смях.

— Тихо, дяволче, ще събудиш бебето. След това ще трябва да излезем навън и за наказание да те изтъркалям в снега.

Детето захихика от радост и обви ръчички около врата на баща си.

— Ще ти пусна снежна топка в яката, татко.

— Сигурно ще го направиш — отговори Деймън на заплахите на дъщеря си.

Той се обърна към Лоугън с доста по-сдържана усмивка.

— Скот — поздрави учтиво дукът.

Двамата не се бяха сприятелили и вероятно нямаше да станат близки. Движеха се в едни и същи обществени кръгове, но заемаха различно положение. Джулия беше единственият мост между тях като съпруга на Деймън и колега на Лоугън.

Не беше тайна, че Деймън би се радвал, ако съпругата му не играе повече в театъра, но той се отнасяше с уважение към професионалните ѝ изяви, защото те ѝ носеха щастие. Лоугън пък уважаваше дука, защото знаеше, че само един изключителен мъж с неговото положение в обществото би позволил на съпругата си да

общува с хора от театралните среди, които бяха известни с лошата си репутация.

— Красиво дете — каза Лоугън, кимайки към спящия наследник.
— Поздравявам ви!

Преди Деймън да отговори на комплимента, Лоугън се обърна към Джулия.

— Кога се връщаш в „Капитал“?

— Когато съм в състояние — отговори Джулия, като се усмихна на неговата прибързаност.

Лоугън я погледна изпитателно.

— Изглеждаш доста добре.

— Независимо от състоянието на съпругата ми — намеси се Деймън, — бебето е още твърде малко, че да го остави и да се завърне в Лондон.

Виктория се намеси със сърдито изражение на любопитното си лице.

— Татко, той ще вземе ли мама със себе си?

— Разбира се, не, Тори — отговори Деймън и нежно погледна дребното ѝ личице. — Ела сега в конюшната да видим новото конче, докато мама обясни на господин Скот, че неговият театър не е центърът на Вселената.

— Не забравяйте палтото ѝ — извика след тях Джулия и ги изпрати със смях. После погледна Лоугън и го покани да седне близо до нея.

— Стари приятелю, — произнесе Джулия полушеговито, полусериозно. — Бях започнала да си мисля, че си забравил за съществуването ми.

— Казах ти, че бях зает. — Лоугън седна и протегна дългите си крака с поглед, забит във върховете на лъснатите обувки. — Не беше лесно да управлявам театъра без теб, макар че не обичам да го признавам.

Джулия се наведе да прибере разхвърляните миниатюрни кукли.

— Съжалявам, че не можах да те посетя, когато беше болен...

— Не бих искал да го правиш — бързо я увери Лоугън. — Имаше опасност за бебето.

— Както и да е, но ти май се оказа в грижовни ръце?

И двамата замълчаха, защото призрачната сянка на Мадлин легна между тях.

— Четох „Таймс“ — отбеляза Джулия. — Напоследък критиката не е благосклонна.

— Да вървят да се обесят! — извика Лоугън. — Салонът всяка вечер е пълен. Това има значение.

Вестниците публикуваха критики, че върви серия от не съвсем успешни изпълнения на Лоугън, всъщност безупречни, но без емоционален заряд. За съжаление, нямаше как дори самият той да не се съгласи с тези мнения. Умението, което винаги му беше признавано, а именно контактът с публиката, способността му да накара зрителите да гледат пиесата с неговите очи, липсваше.

Беше изчезнал дори и ревностният му интерес към работата на цялата трупа, заменен с едно сурово отношение, което настройваше хората срещу него. Актьорите от театър „Капитал“ бяха сдържани към режисурата му, към грубото му държане ... и, за Бога, към неговите сценични изяви.

— Не зная какво намекваш, когато изричаш така репликата? — Вчера Арлис Бари се беше осмелила да изрази недоволството си по време на репетиция. — Не зная как трябва да реагира героинята ми, след като не мога да кажа какво чувстваш ти в момента.

— Гледай си твоята роля — беше я срязал Лоугън, — аз ще си гледам моята.

— Но моята героиня...

— Нека героинята ти реагира, както си иска. Изобщо не ми пука!

Арлис беше продължила да играе спокойно, произнасяйки репликите без каквото и да е чувство, което го принуди да играе по същия начин. Той се изкушаваше да я поправи, но това щеше да предизвика истински бунт сред трупата.

Вероятно атмосферата в театъра щеше да се нормализира с връщането на Джулия. Тя умееше меко и дипломатично да се намесва, когато се налагаше. Може би нейното партньорство на сцената щеше да помогне на Лоугън отново да върне своята емоционалност, която той така ревностно пазеше само за изпълнения на сцената.

Отново постъпи дълго мълчание и накрая Джулия се осмели да засегне болната тема.

— Има ли новини от Мадлин?

— Лоугън я погледна изпитателно и не отговори.

— Арлис ми разказа онова, което тя и другите знаят — промърмори Джулия съчувствено. — За останалото се досетих сама.

Лоугън тъжно разказа възможно най-кратката версия на случилото се.

— Изглежда, че Мадлин е решила да осуети брака си с Клифтън, като се отърве от невинността си — заключи сухо той. — И аз съм бил определен да ѝ помогна да го стори.

Тюркоазените очи на Джулия потъмняха от ужас. Тя бавно остави настрана куклите.

— И вие двамата наистина...

Лоугън разпери ръце в подигравателен жест.

— Кой би устоял на подобен чар?

Джулия смръщи вежди.

— И ти не разбра какво крои Мади, докато не... О, Лоугън! — прошепна тя.

— Нищо лошо не се е случило — каза той, а гърбът му се изпъна, усещайки съчувствието ѝ. — Госпожица Матюс постигна целта си, а аз прекарах приятно, като ѝ помагах. Всички са доволни.

Джулия продължи да го гледа втренчено със синьозелените си питащи очи, а Лоугън стана и се заразхожда из стаята, сякаш се намираше в затворническа килия.

Повечето мъже биха се освободили лесно от подобна ситуация и вероятно биха се чувствали късметлии да получат в дар девствеността на едно красиво момиче, при това без всякакви задължения. Тогава защо съвестта го гризеше? Защо мисълта, че Мадлин го беше предала, беше така болезнена... още повече... че това се случи само ден, преди да го напусне?

Лоугън съумяваше да запълни времето си с работа и обществени ангажименти и тогава мисълта за Мади рядко се появяваше в ума му. Но през нощта той я сънуваше. Докато беше болен, тя така нежно се беше грижила за него, беше го хранила, къпала, охлаждала, беше му помогнала да понесе по-леко страданията си. Никога дотогава не беше имало нужда някой да се грижи за него... и точно това, повече от всичко друго, го накара да я обича.

Когато разбра, че Мади е правила всичко това единствено, за да постигне целта си, Лоугън направо полудя. Той се въртеше от гняв в

нощната тъмнина, докато чаршафите не се увиха като възжета около краката му. Сутрин се събуждаше изтощен и сърдит, мразеше себе си и всеки, който се изпречеше на пътя му.

— Не мисля, че в действията на Мади е имало лош умисъл — каза тихо Джулия. — Единствено безразсъдството на едно дете. Само невинна девойка като нея би се осмелила да има нещо общо с мъж като теб — тя просто не е осъзнавала какво прави.

Жестът му я накара да замълчи.

— Достатъчно за нея.

— Как можеш да говориш така, след като е очевидно, че ти все още не си се съвзел от случилото се?

— Не искам да говоря за нея.

— Лоугън, няма да намериш покой, ако по някакъв начин не простиш на момичето.

— Ако споменеш още веднъж името ѝ — каза той тихо, — с нашето партньорство е свършено.

Заплахата беше изречена крайно сериозно. Изведнъж Джулия прие позата на дукеса, ноздрите ѝ се разшириха от възмущение.

— Тонът ти не ми харесва.

— Извинете ме, ваша милост — произнесе Лоугън с преувеличена любезност, отвърщайки на хладния ѝ поглед.

След миг ядът на Джулия изчезна така, както се появи.

— Когато бях на нейната възраст, — каза тя, като избягваше да споменава името на Мадлин, — избягах от дома почти по същата причина. Исках да проваля плановете, които баща ми правеше за мен. Не мога да я виня за това, нито пък теб.

— Аз също. Виня я, че ме излъга и ме подведе.

— Какво ще стане с нея сега?

— Не ме интересува.

— Интересува те, разбира се, — отговори Джулия, наблюдавайки тъжното му лице. — Не можеш да работиш нормално, трупата е пред бунт, а критиците те разкъсват на парчета. Отслабнал си, което показва, че не се храниш, и видът ти е такъв, сякаш си махмурлия. Всичко това говори за нещо повече от наранена гордост. Сякаш животът ти се проваля.

Нямаше махмурлук. Щеше да е така, когато спре да пие, а това нямаше да е скоро. Лоугън студено се усмихна.

— Нищо не се проваля. Всеки актьор трябва да е готов за лоши рецензии в определен момент от кариерата си. Сега е мой ред. Освен това актьорите от „Капитал“ ще свикнат с факта, че повече няма да ги глезя. Отслабнал съм, защото тренирам повече фехтовка за една предстояща постановка. И нека изясня нещо — никога не съм обичал Мадлин! Пожелах я, обладах я и с нея съм приключил!

На вратата се почука, което беше посрещнато с облекчение и от двамата. Влезе прислужница и поднесе чай върху сребърен поднос. Тя се усмихна на Лоугън, когато мина покрай него.

— Не е необходимо да си откровен пред мен — каза тихо Джулия, като го гледаше изпитателно. — Бъди честен към себе си!

Една привечер на Съмърсет стрийт спря карета и Мадлин слезе от нея с разтуптяно сърце. Тя погледна към къщата на госпожа Флорънс с надежда и тревога.

— Да кажа ли на кочияша да свали багажа? — попита прислужницата ѝ.

Мадлин се поколеба, преди да отговори.

— Не зная дали ще отседнем тук, Норма. Моля, изчакай ме в каретата, докато се обадя на приятелката си.

— Да, госпожице.

Мадлин ѝ се усмихна с благодарност. Тя имаше възможност да посети госпожа Флорънс само благодарение на добрата и състрадателна прислужница. В този момент трябваше да е вече в дома на сестра си Джъстийн, за да остане там един месец, но Мадлин подправи писмото до сестра си и подкупи кочияша, та там щяха да ги чакат едва утре.

— Благодаря ти, Норма — каза тя тихо. — Не зная как ще ти се отплатя, че ще запазиш посещението ми при госпожа Флорънс в тайна. Разбирам какъв риск поемаш, като ми помагаш.

— Познавам ви от години, госпожице — отговори Норма. — Вие сте добро и мило момиче — най-добра сте от всички Матюс, бих казала. Цялата прислуга се натъжи, като ви видя толкова съкрушена. Ако един разговор с вашата приятелка ви подейства добре, рискът си заслужава.

Прислужницата се върна в каретата и се зави с дебелото одеяло.

Мадлин внимателно тръгна между буците лед към къщата на госпожа Флорънс. Два месеца бяха изминали, откакто я напусна, и сега не беше сигурна дали ще я приемат. Вярваше обаче, че госпожа Флорънс няма да ѝ обърне гръб — тя беше твърде благородна за подобна постъпка.

Все пак Мадлин се чувстваше неспокойна, когато почука на входната врата.

Скоро след като напусна Лондон, тя написа писмо до госпожа Флорънс, с което ѝ обясняваше ситуацията и ѝ се извиняваше за случилото се. Беше я помолила да не ѝ отговаря, тъй като родителите ѝ бяха забранили всякаква връзка с външния свят. Вероятно всички, които я познаваха, си бяха помислили, че Мадлин е изчезнала от този свят.

Родителите ѝ обмисляха различни варианти за бъдещето ѝ — от това да живее в чужбина до работа като компаньонка на възрастна роднина. Онова, което сигурно ги ядоса най-много, беше твърдото решение на Мадлин да предпочете която и да е от тези възможности пред женитба с лорд Клифтън.

Лорд и лейди Матюс бяха съкрушени от посещението на лорд Клифтън, който пожела официално да се развали годежа и да се върне пръстена, даден на Мадлин. Когато застана пред нея с презрително стиснати челюсти, тя не можа да скрие леката си усмивка. Само мисълта за Лоугън и мъката, която му беше причинила, ѝ попречиха да изпита чувство на триумф.

— Заложих пръстена, лорд Клифтън — каза Мадлин без следа от разкаяние.

Той я погледна като настъпена жаба.

— Вие сте заложили фамилния ми пръстен?! И сте използвали средствата за финансиране на дяволското си планче?

— Да, милорд.

Гневният му поглед се местеше от решителното лице на Мадлин към сконфузените лица на родителите ѝ.

— Е, — сърдито изръмжа той. — Изглежда, че нещо ме опази да не допусна голяма грешка. За жалост, не разбрах по-рано, че вие не сте подходяща да станете моя съпруга.

— Лорд Клифтън — изплака Агнес, майката на Мадлин. — Нямам думи да изразя дълбокото съжаление, което ние ...

— Не, аз съжалявам... всички вас. — Той погледна Мадлин презрително. — Сега не се знае какво ще стане с вас. Надявам се, че ви е известно какво щяхте да имате, ако не бяха измамата и глупостта ви.

— Зная много добре от какво се отказах — увери го Мадлин с лека ирония и горчива усмивка. Тя беше успяла да избяга от лорд Клифтън... Но цената за това беше твърде висока. Не само за нея, но и за Лоугън.

Беше ѝ жал за родителите ѝ. Нещастieto им беше очевидно. Майка ѝ изглеждаше особено отчаяна.

— Не мога да понеса мисълта какво ще кажат хората — беше заявила Агнес със строг глас, дърпайки конеца на бродерията си. Тънките ѝ пръсти се свиха в юмрук, който продължи да дърпа конеца. — Не мога да понеса нещастieto, което ни докара Мадлин. Явно тя трябва да замине в чужбина. В обществото ще кажем, че е пожелала да продължи образованието си на континента.

— Колко време трябва да остана там? — попита Мадлин със зачервени бузи. Не беше лесно да слушаш как собствената ти майка крои планове да се отърве от теб.

— Нямам представа — строго каза Агнес. — Хората помнят дълго и години ще са необходимими, за да се забрави скандалът. Глупаво момиче, как не разбра колко по-добре щеше да бъде, ако беше станала съпруга на лорд Клифтън.

— Казах ви, че не искам лорд Клифтън — спокойно рече Мадлин. — Вие не ми предложихте друг избор. Готова съм да понеса последствията от случилото се.

— Никак ли не съжаляваш? — беше я попитала Агнес сърдито. — Онова, което стори, е грешно и жестоко.

— Да, така е — прошепна Мадлин. — Никога няма да си простя, че накарах господин Скот да страда. Колкото до останалото...

— Ти не причини страдание на онзи развратен актьор, а на себе си! Опропасти целия си живот и ни посрами!

Мадлин беше замълчала след тези думи, защото разбираше, че нещо наистина не е както трябва... Не се измъчваше от факта, че беше направила нещастно цялото си семейство, а от мисълта, че е причинила болка на Лоугън. Споменът за лицето му — равнодушно и съдържано, я хвърляше в страшно терзание винаги, когато се сещаше за това.

Ако трябваше да изживее всичко отново, тя щеше да постъпи по-различно. Щеше да се довери на Лоугън, да му каже честно всичко и той вероятно щеше да се вслуша. Тя копнееше да се грижи за него, което беше доста смешно, като се има предвид, че точно тя му причини мъка. Ако можеше отново да го види, да се убеди, че е добре... Здравият разум обаче ѝ подсказваше, че подобни идеи са безполезни. Тя трябваше да го забрави и да спаси онова, което беше останало от собствения ѝ живот.

За жалост, това се оказваше неимоверно трудно.

Входната врата се отвори и на прага се появи Кати, прислужницата на госпожа Флорънс.

— Моля? — Очите ѝ се опулиха, когато позна Мади. — О, госпожице Мади!

— Здравей, Кати — каза колебливо Мади. — Зная, че часът не е подходящ за посещение, но идвам отдалеч. Дали госпожа Флорънс ще ме приеме?

— Ще изтичам да я попитам, госпожице Мади. Тя току-що привърши вечерята си.

Прекрачила прага, Мади вдъхна познатия предразполагащ аромат на ванилия, характерен за къщата. Лудото биене на сърцето ѝ се успокои, когато видя госпожа Флорънс да приближава. Посребрената ѝ коса беше прибрана, а лешниковите ѝ очи омекотяваха сбръчканото ѝ лице. С едната си ръка държеше махагонов бастун със сребърна дръжка. Тя потупваше с него по килима, докато вървеше към Мадлин.

— Мади — каза любезно госпожа Флорънс.

— Добре ли се чувствате, госпожо Флорънс? — попита загрижено девойката.

— Да, мила моя. Само отвреме-навреме студът схваща костите ми. — Тя протегна ръце и взе ръката на Мадлин, за да я стопли. — Пак ли си избягала, дете?

Мадлин почувства прилив на благодарност. Очевидно, че госпожа Флорънс беше единственото приятелско лице, което беше видяла през тези два месеца.

— Трябваше да ви видя. Нуждаех се от човек, с когото да споделя. Чувствах, че вие няма да ми обърнете гръб... или да ме осъдите, че искам да говоря с вас.

— Нямах ли баба, с която да си поговориш?

— Само една по майчина линия. — Мадлин помисли за строгата си, религиозна баба и потръпна. — Тя няма да ми помогне.

— Семейството ти ще се разтревожи ли, като разбере, че пак те няма, Мади?

Мадлин поклати глава.

— Казах на родителите си, че отивам при сестра си Джъстийн. Мисля, че те се зарадваха, когато разбраха, че няма да съм у дома за известно време. Причиних им доста тревоги и срам. — Тя млъкна за момент и продължи напрегнато. — И още повече в бъдеще, предполагам.

Госпожа Флорънс я гледаше, без да пропуска нито една подробност. Тя протегна ръка и нежно потупа Мадлин по рамото.

— Мисля, че разбирам защо си тук, мила моя. Имаш основание да дойдеш — дори повече, отколкото предполагаш. Влез в гостната, дете, а аз ще изпратя лакей да вземе багажа ти. Можеш да останеш, колкото искаш...

— Имам прислужница и кочияш.

— И тях ще настаним. — Госпожа Флорънс се обърна към прислужницата, която стоеше наблизо. — Кати, пригответи вечеря за гостенката и я донеси в гостната.

— Не съм гладна — възпротиви се Мадлин.

— Отслабнала си, Мади... А това не е хубаво за момиче в твоето положение.

Двете си размениха погледи на взаимно разбиране.

— Откъде разбрахте? — попита Мадлин.

— Как бих могла да не разбера? — отвърна тъжно госпожа Флорънс. — Нищо друго не би одухотворило така погледа ти. Както разбирам, близките ти не знаят.

— Не — произнесе Мадлин притеснено. — А и не смятам, че имам сили да им го кажа. Чувствам се... много самотна, госпожо Флорънс.

— Влез вътре, мила моя, ще си поговорим.

Лоугън беше изпратен с възторжени викове и ръкопляскания. Представлението беше добро, макар че той не игра така, както би

желал. Опита се да достигне дълбочината на чувствата, която се изискваше за ролята, но успя да го направи едва наполовина.

Смръщен, дори не погледна актьорите и сценичните работници, които се стремяха да привлекат вниманието му. Влезе в гримьорната, съблече влажната си риза и я запрати на пода. Когато се отправи към мивката, някакво отражение в огледалото привлече вниманието му. Той бързо се обърна и се стъписа, като видя една старица да седи в ъгъла. Тя го гледаше спокойно, като че ли всяка вечер седеше там. Макар да беше дребна, тя имаше особено присъствие и се държеше с царствено достойнство. Ръката ѝ с брилянтени пръстени лежеше върху сребърната дръжка на бастуна. Побелялата ѝ коса имаше едва доловим прасковен оттенък, показващ че някога е била огненочервена. В лешниковите ѝ очи се четеше явен интерес към него.

— Казаха ми, че мога да ви почакам тук — каза тя.

— Не приемам посетители в гримьорната си.

— Хубаво представление — допълни старицата, без да обръща внимание на думите му. — Добра постановка с добър темпоритъм.

Лоугън се усмихна иронично и се запита коя е тя.

— Напоследък май похвалите не са тъй чести.

— О, вие бяхте много добър Отело — увери го тя. — Друг актьор би нарекъл това представление върха на кариерата си. Преди няколко години имах възможността да ви гледам в същата пиеса, но в ролята на Яго. Предпочитам вашата интерпретация на тази роля... Великолепно! Имате изключителен талант, когато пожелаете. Често съм си мислила колко е жалко, че двамата се разминахме във времето. Моята кариера свършваше, когато вашата изгриваше.

Лоугън внимателно се вгледа в нея. Косата, познатото лице, отношението ѝ към театъра...

— Госпожа Флорънс? — попита той.

Тя кимна и бръчките по челото му се изгладиха. Не за първи път колега изявяваше желание да се срещне с него, макар никой да не е бил така настоятелен, както тази стара дама. Лоугън се наведе и целуна ръката ѝ.

— За мен е голяма чест да се запозная с вас, мадам.

— Вие, разбира се, знаете, че имаме обща приятелка — дукесата на Лийдс. Прекрасна жена, нали? В началото на кариерата си тя беше мое протеже.

— Да, зная — каза Лоугън и облече брокатен халат. После взе кутия крем и кърпа и започна да сваля грима, който го беше превърнал в Отело. — Госпожо Флорънс, свикнал съм след представление да оставам за малко сам. Бихте ли ме почакали в общата стая, ако обичате?

— Ще остана тук — каза тя твърдо. — Дойдох да говоря с вас по спешен личен въпрос. Не е нужно да проявявате излишно чувство на срам пред мен. Била съм в много мъжки гримьорни, в края на краищата.

Лоугън потисна смеха си. Тя беше само една старица, която едва ли се беше намъкнала в гримьорната, за да привлече вниманието му. Той се облегна на тоалетката.

— Много добре, мадам, — произнесе сухо той и продължи да сваля грима си. — Кажете си думичките. А аз ще се опитам да преодоля чувствами си на срам.

Госпожа Флорънс пренебрегна неговия сарказъм и заговори рязко.

— Господин Скот, навярно не знаете, че по време на кратката си работа в театър „Капитал“, госпожица Мадлин Матюс беше наела стая в моя дом.

Името, казано неочаквано, предизвика болка в гърдите на Лоугън. Той усети как лицето му се напрегна.

— Ако сте дошли да обсъждаме този въпрос, моля да напуснете.

— Госпожица Матюс пристигна при мен тази вечер от имението на родителите си в Глостъшир — продължи госпожа Флорънс. — Докато ние разговаряме тук, тя спи в моя дом. Бих искала да добавя, че тя не знае за решението ми да ви посетя...

— Стига! — Лоугън хвърли кърпата и се отправи към вратата. — Когато се върна, искам гримьорната ми да е празна.

— Мислите, че вие сте единственият, който страда? — попита меко госпожа Флорънс. — Вие сте един надменен млад кучи син!

— А вие сте една нахална стара кучка! — отговори Лоугън спокойно. — Лека нощ, мадам.

Госпожа Флорънс беше по-скоро развеселена, отколкото обидена.

— Имам информация, която е много важна за вас, господин Скот. Ако откажете да ме изслушате сега, след време ще съжалявате.

Лоугън спря до вратата и я погледна насмешливо.

— Ще се възползвам от това.

Госпожа Флорънс скръсти ръце върху дръжката на бастуна и го погледна с мигащи очи.

— Мадлин очаква детето от вас. Това нищо ли не означава?

Тя го наблюдаваше изпитателно. Тишината щеше да избухне от напрежението, предизвикано от думите ѝ.

Лоугън вторачи очи в стената. Сърцето му неестествено заби. Сигурно е лъжа, която Мадлин пак е скроила, за да го държи в ръцете си.

Той тръсна глава.

— Не! Нищо не означава!

— Разбирам. — Старата жена го измери с пронизващ поглед. — Знаете какво ще се случи с Мади. В семейство, каквото е нейното, единствената възможност е да роди детето тайно и да го даде на чужди хора. Другата е да напусне родителите си и да се опита сама да издържа себе си и детето, доколкото може. Допускам, че и двете възможности ви удовлетворяват.

Лоугън си наложи да свие рамене.

— Нека постъпи, както пожелае.

— И ще откажете да поемете всякаква отговорност за Мади и детето?

— Да.

Лицето ѝ изразяваше презрение.

— Изглежда, че не сте по-различен от баща си.

Лоугън беше потресен и избухна гневно.

— Откъде, по дяволите, познавате Пол Дженингс?

Ръката на госпожа Флорънс се повдигна и тя повика Лоугън с пръст.

— Елате тук, Скот, искам да ви покажа нещо.

— Вървете по дяволите!

Госпожа Флорънс поклати глава при тази проява на грубост и инат и отвори плетената си чанта, от която извади малка, лакирана в зелено кутия.

— Това е дар... част от вашето минало. Уверявам ви! Няма защо да ви лъжа. Елате и погледнете! Не сте ли поне любопитен?

— Вие нямате нищо общо с проклетото ми минало.

— Имам, и при това много общо — отговори госпожа Флорънс. — Семейство Дженингс не са истинските ви родители, да знаете. Бяхте осиновен, защото майка ви почина при раждането, а баща ви отказа да ви признае за свой син.

Лоугън я погледна, сякаш беше луда.

— Не ме гледайте така — произнесе госпожа Флорънс с лека усмивка. — Аз съм с всичкия си.

Той бавно се доближи до нея, защото усети вътрешно безпокойство.

— Покажете ми проклетите ви дрънкулки.

Старицата внимателно извади две миниатюри в позлатени рамки и сложи едната на дланта си. Миниатюрата изобразяваше малко момиченце на възраст почти колкото Виктория — дъщерята на Джулия. То беше сладко дете с розова шапчица над дългите червени къдрици. Лоугън погледна малката картина и я върна, без да продума.

— Не виждате ли? — попита старицата и му подаде другата. — Може би това ще освежи паметта ви.

Лоугън се вгледа в портрета на хубава млада жена с едри, но пропорционални черти. Косата ѝ беше тъмнокестенява, събрана високо на тила. Изразът на лицето ѝ беше доверчив и закачлив, а сините очи сякаш се бяха вперили в неговите. Когато разгледа миниатюрния портрет, той осъзна, че това е женската версия на собственото му лице.

— Искате да призная, че има прилика — промърмори Лоугън. — Много добре, така е.

— Това е майка ти — каза нежно госпожа Флорънс, вземайки миниатюрата. — Името ѝ е Елизабет...

— Майка ми беше... е... Мери Дженингс.

— Тогава ми кажи кого от тъй наречените ти родители обичаш. Кажи кой от близките ти най-много прилича на теб. Никой, обзалагам се. Мило момче, ти никога не си бил от това семейство, никога не си бил част от него. Ти си незаконният син на дъщеря ми... моят внук! Може би не искаш да възприемеш тази истина, но в сърцето си трябва да я признаеш.

Лоугън реагира с презрителен смях.

— За това ще ми трябват много повече доказателства от тези две миниатюри, мадам.

— Питай ме, каквото искаш — спокойно каза госпожа Флорънс.

Той скръсти ръце на гърдите си и се облегна на вратата.

— Добре. Кажи ми защо досега не съм те виждал... бабо?

— Дълго време аз изобщо не знаех за твоето съществуване. Баща ти каза, че си починал заедно с майка ти. Той тайно те е дал на семейство Дженингс да те отгледа. Двамата с баща ти взаимно се презирахме и той искаше да е сигурен, че аз няма да имам влияние над теб. Вероятно се страхуваше, че ако ме опознаеш, ще поискаш да дойдеш в театъра, което се опитваше да предотврати на всяка цена. Майка ти беше актриса, знаеш.

Госпожа Флорънс замълча и леко се усмихна.

— Не мога да ти опиша радостта си от твоя успех, момчето ми. По някакъв начин това е едно съвършено възмездие. Въпреки че баща ти стори всичко възможно да го възпре, ти намери пътя си към театъра... и стана един от най-големите актьори на своето време.

Лоугън отпусна ръце и закрачи из гримьорната. Макар че все още не вярваше на думите ѝ, той усети внезапна нужда да пие. Отиде до дървения шкаф в ъгъла и дълго рови из него, докато не намери бутилка бренди.

— Прекрасна идея — възкликна зад него старицата. — Глътка бренди ще стопли старите ми кости.

Лоугън сви устни и потърси чиста чаша. Сипа бренди и го подаде на старицата, а сам той отпи от бутилката. Течността стопли гърлото и гърдите му.

— Продължавай! — каза той сърдито. — Нека чуя и края на интересния ти разказ. Как дойде до заключението, че точно аз съм загубеното копеле на дъщеря ти?

Госпожа Флорънс студено го погледна заради грубия му език и спокойно продължи.

— Нищо не подозирах, докато не те видях на сцената, когато беше на около двацет години. Бях стъписана от поразителната прилика с дъщеря ми. Когато поразпитах за произхода ти, подозренията ми станаха още по-силни. Отидох при баща ти и го обвиних, че крие твоето съществуване от мен. Той призна всичко. Оттогава не се е интересувал дали съм научила нещо за теб или не. Ти вече беше направил избора си да станеш актьор и той нищо не можеше да стори, за да те спре.

— Защо не ми го каза тогава?

— Тогава ти нямаше нужда от мен — отговори госпожа Флорънс. — Имаше си семейство и не се съмняваше, че си техен син. Не виждах смисъл да те подлагам на страдания, и по-специално да спъвам по някакъв начин актьорската ти кариера.

Госпожа Флорънс му се усмихна над ръба на чашата си и изпи още една глътка.

— През цялото време следях отблизо дейността ти чрез Джулия. Вълнувах се за теб, гордеех се с успехите ти и хранех надежда за бъдещето ти, както всяка баба.

— Разказала ли си това на Джулия?

— Не — отговори госпожа Флорънс веднага. — Не беше нужно тя да го знае. Мисля, че единствените хора, които знаят точно произхода ти, сме аз, семейство Дженингс и баща ти, естествено.

Лоугън саркастично се усмихна.

— Нямам търпение да узная кой може да е той?

— Не знаеш ли? — нежно попита госпожа Флорънс. — Мислих, че досега си се досетил. Ти много приличаш на него.

Гласът ѝ запази нежната нотка въпреки враждебността на Лоугън.

— Граф Рочестър, мило момче Затова ти прекара детството си в неговото имение и живя в сянката на богатия му дом. Ако не ми вярваш, иди при Рочестър и го попитай!

Лоугън се обърна с гръб към госпожа Флорънс и се облегна на тоалетката. Той сякаш с усилие остави бутилката бренди на масичката и подпря ръце на нея. Рочестър — негов баща... Идеята му беше противна.

Не можеше да е вярно. Ако беше така, с Андрю бяха братя по баща. Дори и Рочестър не би могъл да е толкова жесток, че да гледа как двамата му синове растат рамо до рамо, без да им каже, че са роднини. Единият беше отгледан в богатство, лукс и привилегии, а другият — в глад и насилие.

— Не може да бъде! — Лоугън не усещаше, че говори на глас, докато госпожа Флорънс не му отговори.

— Това е истината, скъпо момче. Съжалявам, че разруших илюзиите ти. Дано поне семейство Дженингс са били добри родители. В края на краищата, Рочестър се погрижи да живееш близо до него.

Лоугън усети горчив вкус в устата, почти се задави. Изведнъж му се дощя да разкаже какъв е бил животът му, какъв страх изпитваше от Пол Дженингс и какви страдания му причиняваше той. Да й разкаже за безразличието на тъй наречената си майка. А Рочестър е знаел всичко това! Лоугън мълчеше и с усилие стискаше зъби. За жалост, личеше си, че не беше способен да скрие чувствата си.

— Е — каза госпожа Флорънс, загледана в него. — Виждам, че не си прекарал приятно времето си там. Грешката донякъде е и моя. Не биваше да вярвам на Рочестър — трябваше да изискам доказателство за смъртта на внука си. Но тогава скърбях дълбоко по Елизабет, за да търся други доказателства.

На Лоугън му се зави свят. Той потърси стол и седна. Чу, че на вратата се чука, а после гласът на прислужника, който идваше да прибере театралния костюм.

— Зает съм — отговори той. — Ела по-късно.

— Господин Скот, отвън ви чакат почитатели, които искат да ви видят.

— Ще убия всеки, който прекрачи прага! Оставете ме на мира!

— Да, господин Скот.

Прислужникът си отиде и в гримьорната отново настъпи тишина.

— Джулия беше права — каза най-сетне госпожа Флорънс и изпи брeндитo си. — Веднъж тя ми каза, че ти не си щастлив човек. Това беше една от причините, поради които насърчих Мадлин да те съблазни.

Тя срещна слисания му, обвиняващ поглед, без да й мигне окото.

— Да, знаех за плана й, макар да не бях разбрала истинските причини. Искях ти да я имаш. Мислех си, че може да се влюбиш в нея... Бях сигурна, че никой мъж, дори и най-сдържания, не може да й устои. Мислех си, че момиче като Мадлин ще ти донесе щастие.

— Проклета да си, че се намеси в живота ми — извика яростно Лоугън.

Госпожа Флорънс май не се впечатляваше от гнева му.

— Запази страстта си за сцената — посъветва го тя. — Може би съм допуснала грешка, но гневът и зъбенето ти нищо няма да променят.

Лоугън успя някак си да се овладее.

— Но защо сега? — процеди през зъби той. — Ако нещо от онова, което каза, е вярно... Но аз не вярвам на нито една дума... Защо едва сега идваш при мен?

Тя му се усмихна повече от предизвикателно.

— Историята често се повтаря. Ирония на съдбата е, според мен, това, че ти си склонен да се държиш точно като баща си и да осъдиш детето си на същия живот, който си живял ти — без близък човек, който да го защитава и да се грижи за него. Помислих си, че съм длъжна да разкрия истината за миналото ти и да ти дам възможност да постъпиш честно спрямо Мади.

— А ако не го сторя? — попита Лоугън подигравателно, а лицето му се зачерви. — Нямах много голям избор.

— Ако ти не се погрижиш за Мади, ще го сторя аз. Разполагам със средства, за да осигуря добър живот за нея и детето. Това бебе ще е моето правнуче и ще направя всичко, което е по силите ми, за да му помогна.

Лоугън поклати глава, докато гледаше старата жена. Тя беше крехка и мъничка, но притежаваше страхотна воля.

— Ти си една дърта твърдоглава кокошка! — каза той ядосано. — Вече почти вярвам, че сме роднини.

Очевидно госпожа Флорънс четеше мислите му. Тя пак се усмихна.

— Когато ме опознаеш по-добре, момчето ми, изобщо няма да се съмняваш.

Тя стана от стола, като се подпря на бастуна, и Лоугън механично се спусна да ѝ помогне.

— Сега се прибирам у дома. Ще дойдеш ли с мен, Скот?... Или благоразумно ще обърнеш гръб на бъркотията, която се създаде с твоя помощ?

Лоугън се отдръпна намръщено. Естествено, почтено щеше да е, ако се ожени за Мадлин и узакони бебето. Но беше оскърбително.... Не, жестоко... насила да го карат да го стори. Освен това, той не беше особено почтен мъж.

Погледна със съжаление към бутилката, изкушен да се напие до безсъзнание.

— Ще оплешивееш, ако не престанеш да опъваш така косата си — каза госпожа Флорънс със закачлива нотка в гласа си.

Лоугън разбра, че отново се е върнал към навика си да приглажда косата си отпред, когато е объркан. Промърмори някаква ругатня и се отказа.

— Гордостта ти е засегната, защото Мадри те излъга — каза госпожа Флорънс. — Сигурна съм, че ще е необходимо доста време, докато се успокоят накърнените ти чувства. Но ако би могъл да превъзмогнеш собствените си проблеми, ще осъзнаеш, че насреща ти е едно уплашено момиче, което има нужда от подкрепата ти...

— Зная какви са задълженията ми — каза той кратко. — Не зная само как ще си наложа да я погледна отново.

Госпожа Флорънс се намуси и нетърпеливо почука с бастуна си по пода, а той отиде до тоалетката и надигна бутилката. Нямаше търпение да накаже Мадлин, да я унизи така, както тя го беше унизила... и все пак възможността да я доближи го караше да трепери от очакване.

— Ще дойдеш ли с мен? — попита госпожа Флорънс.

Лоугън остави бутилката и кимна.

— Ще й направиш ли предложение?

— Не зная, докато не поговоря с нея — измърмори той, обличайки чиста риза. — Сега бих искал да се преоблека... без публика.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато влизаха в къщата на госпожа Флорънс, часовникът удари полунощ.

— Къде е тя? — попита Лоугън.

— Трябва да си почине — каза старата жена. — Ще наредя на прислужницата да ти приготви друга стая, докато настъпи утрото...

— Къде е тя? — повтори той намръщено, готов да претърси къщата стая по стая, докато открие Мадлин.

Госпожа Флорънс въздъхна.

— Гор е. Стаята в края на коридора. Но те предупреждавам, че ако я стреснеш...

— С нея ще правя, каквото си поискам — отговори Лоугън студено. — Надявам се да не ме безпокоите.

Госпожа Флорънс не се засегна, направи театрален жест с очи и му посочи пътя.

Лоугън тръгна из къщата, препълнена с театрални спомени от едно време. Той се изкачи по стълбата и намери стаята на Мадлин. Затаи дъх в очакване, преди да натисне дръжката на вратата и усети как кръвта пулсира във вените му. Силата на реакцията му го разтревожи... изкушаваше се да се обърне и да си отиде... но изглеждаше, че няма сили да го стори. Ръката му стискаше полирания метал, докато не го затопли.

След дълги колебания Лоугън влезе в стаята. Единственият шум, който направи, беше превъртането на ключа в ключалката. Той видя очертанията на тялото на Мадлин върху леглото, разпиляната ѝ по възглавницата коса. Гърдите ѝ се повдигаха равномерно. Внезапно си припомни какво чувстваше, когато усещаше дъха ѝ до себе си, когато притискаше голото ѝ тяло до своето...

Лоугън седна на стол до леглото, неспособен да отдели погледа си от Мадлин. След двумесечното вцепенение тялото му отново усети живителен прилив. Помисли си пак дали да я прегърне, да съблече нощницата ѝ и да проникне в нежната ѝ плът, още преди да се е събудила.

Остана да седи и да наблюдава съня ѝ часове наред. И най-лекото ѝ движение го очароваше — дори начина, по който свиваше пръсти и обръщаше главата си на възглавницата. В живота си беше имал много жени... но никоя не му беше въздействала така, както тя.

Той се радваше, че състоянието ѝ налага спешна женитба. Да я има за себе си — това си заслужаваше подигравките, които щяха да се изсипят върху него, когато из цял Лондон се понесеше мълвата, че е бил „хванат“. Нямаше съмнение, че щеше да стане обект на много карикатури, които щяха да го изобразяват като покорен бик с халка на носа, воден от бременна пастирка... Не, подигравките биха могли да бъдат и по-жестоки. Хората обичаха да се присмиват на известните личности, а той беше леснодостъпна мишена.

Помисли си какво биха казали приятелите му, особено Андрю, и изсумтя недоволно. Това безмилостно копеле щеше добре да се позабавлява за негова сметка. Преди Лоугън да се замисли за Андрю, Рочестър и въпроса за бащинството, дребната фигурка в леглото се размърда. Утрото беше настъпило.

Макар че той мълчеше, Мадлин бързо почувства, че в стаята има още някой. Дишането ѝ се промени, тя се търколи към него и сладко измърка. Мъркането ѝ отекна в него и го развълнува, въпреки чувството на обида. Лоугън беше сметнал любовта си към нея за временна лудост... но изглежда, че тя все още му въздействаше, както преди. Той копнееше за нея не само физически, но и емоционално, което беше по-лошо. Заради нея беше загубил своята самостоятелност, която го беше пазила досега. Вече никога нямаше да бъде надменен и да показва превъзходството си над другите. Мадлин му беше показала, че и той като всички е човек, при това уязвим. Искаше му се да я накаже за това, и то по безброй начини.

Кехлибарените очи на девойката се отвориха и тя объркано го погледна. Лоугън изчака, докато се убеди, че го позна, и едва тогава я притисна на леглото.

Тя затаи дъх, когато почувства, че той издърпа завивките и остави тялото ѝ почти открито, защото нощницата ѝ се беше вдигнала високо над коленете. Погледът му се плъзна по треперещото ѝ тяло. Зърната ѝ се втвърдиха от докосването му и студения въздух в стаята. Зави ѝ се свят и тя се запита дали не сънува. Как се е озовал тук? Сигурно госпожа Флорънс му беше казала.

Погледът на Лоугън се насочи към гърдите ѝ, следейки движенията им, докато дишаше. Голямата му ръка погали нежната плът, а пръстите му леко подразниха връхчето ѝ през тънката материя, което я накара да потисне стенанието си. Пръстите му силно стиснаха гърдата ѝ и тя почти изпита болка. Загубила дар слово, Мадлин гледаше присвитите му сини очи.

После Лоугън я погали по корема.

— Красива си, както преди — каза той с дълбокия си звучен глас, който тя добре помнеше. — Надявам се, че това е някаква компенсация за обвързването ми с теб за вечни времена.

Пръстите му потънаха в нежния пух между бедрата ѝ и Мадлин хвана ръката му с трепереща ръка.

— Моля те — изстена тя. — Не тук.

Лоугън отдръпна ръката си.

— Днес ще бъдеш прегледана от доктор Брук — произнесе спокойно той. — Ако той потвърди бременността ти, ще те заведе при родителите ти и ще ги уведомя за плановете ни да се венчаем. Аз ще взема специално разрешение и ще подготвя всичко. Това трябва да стане преди Нова година.

Мадлин примигна от смущение. Лоугън искаше да се ожени за нея в някакви си две седмици. Но това не беше нормално... по изражението му личеше, че тази идея не му е приятна.

— Няма нужда от всичко това — възрази Мадлин. — Нямам намерение да те хващам в капана на една женитба.

— Нима? — попита Лоугън спокойно. — Тогава защо си в Лондон?

— Аз... Исках да си поговоря с госпожа Флорънс.

— И изобщо не ти е минало през ум, че тя би могла да дойде при мен — произнесе Лоугън скептично.

— Не, не ми мина през ум. Тя не биваше да казва на никого.

Устните му се изкривиха иронично и той се отдръпна.

Седна на края на леглото и я наблюдаваше как се прикрива със завивките.

— Бих предпочел друг да получи наследството от преспиването с теб — саркастично отбеляза Лоугън. — Но след като си избрала мен за тази чест и, понеже сме се наикиснали, нямам друг избор, освен да се

оженим. Така ще бъда сигурен, че ако се роди дете, за него ще се положат най-добри грижи.

— Мога и сама да се справя. Не бива да се притесняваш за мен или за бебето...

— Очевидно не разбираш, мила моя. Пет пари не давам какво ще стане с теб, искам си детето. Няма да го оставя в ръцете на твоето семейство, дори и ако трябва да мина през ада.

— Не искам да се жениш за мен — каза Мадлин твърдо. — Не бих могла да живея с човек, който ме мрази.

— Няма да живеем заедно. Разполагам с няколко къщи. След раждането би могла да си избереш една от тях. Освен това, аз ще прекарвам повечето време в театъра, както обикновено.

— Отговорът е „не“ — повтори Мадлин. — Не е нужно да се ожениш за някого, когото не обичаш, само за да осигуриш едно дете. Аз ще се погрижа добре за него и няма да оспоря правото ти да го виждаш, когато...

— Не те питам за нищо, Мади — каза Лоугън делово. — Просто ти съобщавам какво ще стане. Ще упражня всичките си права над теб и детето... защото ще те притежавам телом и духом.

— Нищо няма да промени решението ми — отговори Мадлин, защото знаеше, че презрението му щеше да съсипе живота ѝ. — Не можеш насила да ме направиш своя съпруга.

Тя изстена, защото Лоугън я блъсна на леглото и я притисна с бедро така, че не можеше да помръдне.

— Не мога ли? — попита той, надвесен над нея. Мадлин усети неговата възбуда, когато пръстите му до болка стиснаха раменете ѝ. — Нямаш представа какво мога, мила моя. Ще получа онова, което искам, независимо колко ще ми струва. А ти би могла да улесниш положението, като престанеш да се противиш.

Мадлин се ядоса и се опита да се освободи, но той я притисна още по-силно със здравите си мускули. С всяко движение на тялото си тя усещаше все повече неговата мъжественост и най-сетне се отпусна.

— Би трябвало да знаеш също, че ще платиш за бедата, която ми причини — каза Лоугън. — Ще ми отдаваш тялото си, когато поискам. И не очаквай да бъде като преди. Няма да ти е толкова приятно.

Мадлин мълчеше и си представяше всякакви страхотии. Тя щеше да намери начин да изчезне преди сватбата.

Лоугън почти четеше мислите ѝ, на устните му се появи лека усмивка.

— Изобщо не си помисляй да избягаш от мен. Защото ще те намеря и, когато това стане, ще съжالياваш, че си се родила.

Мадлин сведе клепачи, за да скрие погледа си. Беше ѝ много трудно да осъзнае бъдещето на един брак, в който тя щеше да бъде обект на подигравки.

— Всички ще разберат, че си бил принуден да се ожениш — каза тя с надежда да го разубеди.

— Да, не се съмнявам, че ще клюкарстват до гроб.

Той и за това щеше да я накаже, мислеше си тя. Фактът, че един мъж, който осъзнава напълно своята известност, се съгласява да изглежда като глупак, като се ожени за нея, говореше за неговата решителност.

Лоугън стискаше раменете ѝ до болка. Тя вдигна ръце да го отблъсне, дланите ѝ се опряха на гърдите му.

— Много си тежък — каза тя, извивайки се под тялото му. — Моля те... пусни ме.

Лоугън изохка, защото движението на ханша ѝ го подлуди. Той се търколи на една страна с намерение да я пусне, но ръцете му някак си обгърнаха стройното ѝ тяло и го доближиха до неговото. Едното му бедро се оказа между нейните и тя усети на корема си пулсиращата му мъжественост. Гърдата ѝ беше до устата му и той почти усещаше нежната тежест върху бузата си, кадифената ѝ кожа докосна езика му.

Обля го вълна на удоволствие. Сега... сега... сърцето му биеше до пръсване в желанието да я обладае. Дъхът на тялото ѝ го подлудяваше като омайващ еликсир. Искеше му се да я гали навсякъде. Ръката му докосна твърдата ѝ гърда, пръстите нежно притискаха гъвкавата ѝ плът.

Лоугън чуваше, че Мадлин възразява, усети лекото движение на тялото ѝ и изведнъж осъзна, че не може да устои. Той целуна и леко стисна със зъби зърното ѝ през нощницата, после жадно го засмука, потънал в нежната плът. Пръстите му се плъзнаха от гърдата към ребрата ѝ. Мадлин се огъна и леко извика, като се мъчеше отначало да го отблъсне после пръстите ѝ потънаха в косите му. Те жадно се впиха един в друг в стремежа си да задоволят страстта си.

Ръката му се спусна надолу по тялото ѝ и стигна до корема, после застина, защото това беше мястото, където Мадлин носеше неговото дете. Тази мисъл го върна към действителността. Лоугън се отдръпна и стана от леглото.

— Обличай се — каза той с равнодушно изражение и се отправи към вратата. — Ще изпратя за доктор Брук.

— Лоугън... — Тя беше изрекла името му и той се напрегна. — Трябва да ти кажа... Съжалявам за онова, което сторих.

— В бъдеще ще съжаляваш още повече — меко каза той. — Бъди сигурна.

Колкото и да беше странно, Мадлин се почувства унижена не от прегледа на доктор Брук, а защото Лоугън присъстваше на него. Той стоеше в ъгъла на стаята и наблюдаваше безразлично процедурата, като че очакваше твърдението ѝ за бременност да е лъжа. Тя впери очи в тавана, загледана в някакви гръцки рисунки, без да ги вижда. Някъде дълбоко в себе си се надяваше да е сгрешила, че е бременна. Но чувството за живота вътре в нея беше истинско и тя знаеше какво щеше да бъде заключението на доктор Брук.

Само се питаше дали Лоугън би бил добър баща или омразата му към нея би се пренесла върху детето. Не... тя не можеше да си представи, че той би държал едно невинно същество отговорно за нещо, което то не беше извършило. Може би времето щеше да смекчи отношението му... това оставаше единствената ѝ надежда.

Лекарят се отдръпна от леглото и я погледна с тъжен, обезсърчаващ поглед, който я накара да потъне в отчаяние.

— Госпожице Ридли, от прегледа и вашите думи относно месечния ви цикъл заключавам, че бебето трябва да се очаква някъде в края на юни.

Мадлин бавно спусна роклята си. Тя не се потруди да го поправи за името си, защото не желаше да му обяснява истинското положение. За нейно облекчение Лоугън също се въздържа да спомене истинското ѝ име.

— Вероятно бащинството ще ви се отрази добре — доктор Брук се обърна към Лоугън. — Ще мислите за нещо друго освен онзи благословен театър.

— Няма съмнение — промърмори равнодушно Лоугън.

— Ако желаете аз да остана личен лекар на госпожица Ридли, ще трябва да ѝ дам няколко съвета...

— Разбира се — Лоугън излезе от стаята, почувствал внезапно, че се задушавя. Той не се зарадва, когато узна, че Мадлин е бременна. Всъщност цялата ситуация изглеждаше нереална. Все пак беше странно, че гневът, който носеше в себе си седмици наред, тази сутрин беше изчезнал. Почувства облекчение и не желаше да разсъждава защо е така. Разтривайки врата си, Лоугън слезе долу да обмисли своя план. През следващите две седмици трябваше да се свърши много работа.

Госпожа Флорънс чакаше в подножието на стълбището и го гледаше въпросително.

— Правилно ли се оказа подозрението на Мадлин? — Тя прочете отговора в очите му, преди той да го изрече. — Ах, това е прекрасна новина!

Усмихна се и лицето ѝ се проясни.

— Но защо си така начумерен?

— Ще ми се да те бях изритал от гримьорната си онази вечер, вместо да те слушам.

Госпожа Флорънс сухо се изсмя.

— Мисля, че и Мади не е доволна от моята намеса. Утешавам се с мисълта, че един ден и двамата ще ми благодарите.

— На твое място не бих разчитал на това... бабо. — Лоугън иронично подчерта последната дума.

Тя поглади побелялата си глава и го погледна с искрящи очи.

— Вярваш ли на онова, което ти разказах?

— Нито на една дума, докато не отида в имението на Рочестър.

— Какъв подозрителен мъж си бил! — отбеляза госпожа Флорънс. — Ясно, че това си е черта на Рочестър. Аз самата винаги съм била по-доверчива.

Лоугън изобщо не докосна Мадлин по време на едnodневното им пътуване до Глостършир. Те седяха един срещу друг, разменяха по някоя дума, но повече мълчаха. Норма, прислужничката на Мадлин, пътуваше в друга карета, за да ги остави насаме.

— Как вървят работите в театъра? — попита Мадлин.

Лоугън ѝ хвърли подозрителен поглед, приемайки въпроса като подигравка.

— Не си ли чела „Таймс“? — попита той присмехулно.

— Не. Бях изолирана от външния свят, докато родителите ми разсъждаваха какво да правят с мен. — Веждата ѝ се изви в знак на загриженост. — Нима сезонът не върви добре?

— Не — каза Лоугън. — Критиците са наострили перата си.

— Но защо...

— Грешката е моя — промърмори той.

— Не разбирам — възкликна смутено Мадлин. — По време на репетициите ти беше чудесен и аз мислех...

Гласът ѝ замря, защото тя се сети, че въпросните две пиеси имаха премиери, след като напусна Лондон. Мадлин си спомни странния му, празен поглед в онази сутрин, когато си замина, и сърцето ѝ се изпълни със съжаление. Така тя му беше причинила още едно страдание.

— Ти беше много болен, както и много от членовете на трупата — прошепна тя. — Сигурна съм, че след време ти и театърът ще успеете да...

— Няма за какво да ми изказваш тъпите си съжаления — пресече я Лоугън.

— Разбира се. Аз... Извинявам се.

По лицето му се плъзна ирония.

— Не бих желал да накърнявам суетата ти, мила, но моите професионални затруднения нямат нищо общо с теб. След заминаването ти аз много лесно те забравих, докато твоята покровителка госпожа Флорънс не посети снощи гримьорната ми.

— Бих искала и аз да кажа същото. Но аз мислех за теб денем и нощем. Никога няма да си простя държането си. Ако знаеше как... — Мадлин внезапно замълча, като се мъчеше да спре потока от думи.

Лоугън стисна зъби. Тя беше толкова уязвима, че нямаше желание да я унижава. Това го вбесяваше, караше го да се чувства засрамен и не знаеше как да преодолее тези чувства.

Той видя, че Мадлин притвори очи и се облегна назад с въздишка. Изведнъж забеляза, че кожата ѝ изглежда бледа на фона на кадифената тапицерия.

— Какво ти е? — рязко попита Лоугън.

Мадлин поклати леко глава и отговори със стиснати устни, без да отваря очи:

— Добре съм. Само че понякога се чувствам малко... неразположена.

Каретата се разтресе от неравния път и тя отново стисна устни.

Лоугън я изгледа недоверчиво, като се питаше дали тя не се опитва да предизвика съчувствие. Не, беше твърде бледа, за да имитира болест. И изведнъж се сети за неразположението на Джулия през първите три-четири месеца на бременността, поради което тя често отсъстваше.

— Да кажа ли на кочияша да спре? — попита той.

— Не, добре съм... наистина.

Но Мадлин не изглеждаше добре. Погледът ѝ беше втренчен и тя конвулсивно преглъщаше.

Лоугън се намръщи и забарабани с пръсти по бедрото си. Сутринта беше твърде зает и не проследи дали Мадлин беше закусила. Доколкото знаеше, тя не беше яла цял ден.

— Скоро ще пристигнем в Оксфорд. Ще спрем в някоя гостилница и ще вечеряме.

Мадлин поклати глава, преди той да завърши изречението.

— Благодаря ти, но само мисълта за храна... — тя закри уста с ръка и дълбоко си пое въздух.

— Скоро ще спрем — каза Лоугън и взе кристалната кана за вода от махагоновия шкаф. Намокри кърпа и я подаде на Мадлин. Тя прошепна някаква благодарност и притисна кърпата върху лицето си.

Лоугън си спомни за кошницата, която госпожа Флорънс им беше дала за из път и се пресегна да я вземе. Намери вътре плодове, парче сирене, няколко филийки хляб и пудинг, увит във влажна кърпа.

— Вземи — подаде ѝ парче хляб. — Хапни си.

Тя едва отвърна лице.

— Нищо не мога да преглътна. Лоугън седна до нея и вдигна хляба.

— Само един залък, по дяволите! Не искам да повърнеш в каретата ми.

— Няма да изцапам скъпоценната ти карета — отговори Мадлин, като смъкна кърпата и го погледна над нея.

За миг Лоугън щеше да прихне от нейния инат. Отново намокри кърпата, сгъна я и я сложи на челото ѝ.

— Един залък — подкани я той с нежен глас, като държеше филията хляб до устните ѝ.

Мадлин изохка, отхапа малко и се опита да дъвче, но устата ѝ като че ли беше пълна с пясък. Накрая тя преглътна едва-едва. На Лоугън му се стори, че лицето ѝ възвръща цвета си.

— Още един залък — каза той с нетърпящ възражение тон. Тя бавно дъвчеше, почувства се добре, после се отпусна и дълбоко въздъхна.

— Сега съм по-добре. Благодаря ти.

Лоугън осъзна, че я беше прегърнал и здраво я беше притиснал до себе си. Главата ѝ почти стигаше до подмишницата му, гърдата ѝ се притискаше до неговите. Позата беше толкова естествена, толкова удобна, че до този момент той изобщо не я беше забелязал. Мадлин го погледва с очи като разтопен кехлибар. Той си припомни как се беше грижила за него по време на болестта му. Независимо от онова, което му причини, тя го беше излекувала от треската и го беше върнала към живота. Беше му дала надежда и щастие.

А после изведнъж му отне всичко.

Почувствал горчивината на спомена, той грубо се отдръпна.

— В бъдеще се грижи по-добре за себе си — посъветва я Лоугън и се върна на мястото си. — Нямам намерение да се превръщам в болногледачка.

Мадлин се разтрепери, когато каретата излезе на главния път към бащиното ѝ имение. То беше разположено сред хълмовете на Глостършир, а наоколо се простираха богати поля, разделени от малки рекички. Земята на семейство Матюс беше далеч по-красива от къщата им, сгушена сред няколко по-малки постройките. Къщичките с по една-две стаи бяха изградени, за да приютят прислугата за къщата и кухнята.

Лоугън погледна през прозореца на каретата имението, без да изкаже мнението си. Наближиха сградата.

— Родителите ми няма да приемат идеята за нашия брак — каза Мадлин, оправяйки полите си. Тя беше облечена в семпла рокля, подходяща за девойка на нейната възраст. На Лоугън му се стори, че

бельото вече е твърде тясно за бюста ѝ. Той се учуди как родителите ѝ не бяха забелязали бременността ѝ.

— Мисля, че ще се радват да те омъжат, след като разберат за състоянието ти — каза той.

Мадлин не го погледна.

— Родителите ми не приемат хора, свързани с театъра. Според мен, те по-скоро ще умрат вместо да омъжат дъщеря си за актьор.

— Ето защо си избрала мен — промърмори Лоугън и я погледна с присвити очи. — Ти не само се отърва от девствеността си, но и избра мъж, когото родителите ти считат за крайно неподходящ.

— Нямах намерение изобщо да разберат с кого съм спала — каза Мадлин. — Това трябваше да остане в тайна.

Лоугън се намръщи и преглътна думите, като си каза, че сега не е време за спорове. Той имаше една цел и тя беше да уведоми семейство Матюс какво щеше да стане в следващите две седмици.

Каретата спря пред къщата. Лоугън взе наметалото на Мадлин и ѝ помогна да се облече. След като загърна добре шията ѝ с меката вълнена дреха, той повдигна брадичката ѝ и се вгледа в големите ѝ очи.

— Искам от теб едно нещо — тихо каза той. — Никой не трябва да узнае, че ние не желаем този брак. Всеки, който ни види, включително и родителите ти, трябва да повярва, че и двамата го искаме. Един твой нещастен поглед, един намек, че си била принудена, и аз лично ще прекърша вратлето ти. Ясно ли се изразих?

— Аз не съм актриса — отговори тя твърдо. — Не зная дали бих могла да ги убедя. Ако искаш да вляза в дома на родителите си и да се преструвам на щастлива...

— Точно това очаквам.

На вратата на каретата леко се почука. Лакеят беше готов да им помогне да слязат, но Лоугън не му обърна внимание.

— Изглеждаш много зле — каза той, вглеждайки се в бледото, напрегнато лице на Мадлин. — Усмихни се! Опитай се да се отпуснеш!

Докато Лоугън наблюдаваше опънатите ѝ черти, през ума му мина мисълта, че тя щеше да му принадлежи цял живот. Кръвта им щеше да се смеси във вените на детето им. Никой не биваше да разбере истината за връзката между двамата — това беше най-важното нещо за детето, както и за самия Лоугън. Гордостта му изискваше

Мадлин да изглежда и да се държи като влюбена жена, която приема предложението му с радост.

Той взе лицето ѝ в ръце и я целуна. Вложи в тази целувка цялото си умение на любовник, докато не почувства, че потъва в нея и че тя в своята безпомощност отговаря на целувката.

Когато вдигна глава, Мадлин се беше задъхала, а лицето ѝ пламтеше. Той се отдръпна назад и я погледна преценяващо.

— Така е по-добре.

Помогна ѝ да слезе от каретата и я поведе по настланата с камъни извита пътека, която водеше към входната врата. Лакеят вече беше избързал напред, почукал на боядисаните в бяло крила и обявил пристигането им. Вратата се отвори и отвътре ги лъхна струя топъл въздух.

Лоугън беше прегърнал Мадлин внимателно и това трябваше да потресе семейство Матюс. Мадлин му беше благодарна за жеста, макар да знаеше, че е само показен. Тя се питаше как ще реагират родителите ѝ на новината. Лоугън Скот не притежаваше най-важните качества — да е аристократ по кръв и да има семейно наследство. Нещо повече, те ясно бяха дали да се разбере, че мъж с професия не би бил подходящ за съпруг на нито една от дъщерите им, пък бил той лекар или адвокат. Актьор изобщо се изключваше.

Двамата ѝ родители се появиха в антрето с ужасени лица. Аристократичното лице на майка ѝ беше бледо, устата ѝ трепереше от гняв.

— Мадлин, ти трябваше да си при Джъстийн!

— Има промяна в плановете — отговори Лоугън и пристъпи с лек поклон. — За мен е чест да се запозная с вас, лейди Матюс.

Мадлин изтръпна, когато майка ѝ презрително погледна Лоугън, после отстъпи назад и отказа да го поздрави.

— Господин Скот, — каза лорд Матюс и ги гледаше, като не вярваше на очите си. — Може би ще ме последвате в приемната, където ще се опитате да ми обясните ситуацията.

— Да, милорд.

Лорд Матюс се обърна към дъщеря си със забранителен жест.

— Ти — не! Можеш да отидеш в стаята си, по-късно ще се разправам с теб.

Мадлин понечи да възрази, но Лоугън бързо я прекъсна:

— Мадлин ще остане с нас, милорд. Присъствието ѝ е необходимо, тъй като ще се обсъжда нейното бъдеще.

— Скот, веднъж вече ви казах, че аз ще се погрижа за бъдещето на дъщеря си. Вие сте достатъчно безочлив, щом идвате тук и се намесвате в една ситуация, която повече не ви засяга.

— Боя се, че положението не е така просто, милорд.

Лоугън все още беше прегърнал Мадлин и двамата последваха лорд и лейди Матюс в малка приемна, обзаведена с обикновена английска мебел от солиден махагон и златиста тапицерия. Единствената картина в стаята беше някакъв безличен английски пейзаж.

Лейди Матюс седна и покани с жест останалите да сторят същото.

— Мадлин, ти може би ще седнеш ей там — каза тя строго и посочи един стол отделно от общите места за сядане.

Лоугън усети, че Мадлин е напрегната. Той хвана студената ѝ ръка и я привлече да седне до него на малко канапе. После погледна лейди Матюс с мълчаливо предизвикателство. Ноздрите ѝ се разшириха и тя му отвърна с леден поглед.

Според някои, лейди Матюс би могла да бъде считана за красива, но тя беше напълно лишена от топлота, от усмивка, която да омекоти очите и устните ѝ. На челото ѝ личаха две леки, но видими бръчки, които ѝ придаваха решителен вид. Лоугън разбра, че щом лейди Матюс вземеше някакво решение, нищо не би могло да го промени.

Не беше чудно, че Мадлин беше избягала от училище напук на тяхната воля. Не беше чудно, че е измислила такъв жалък план, за да предотврати брака, който те бяха уговорили. Лоугън си представяше що за човек е лорд Клифтън. Стар, беше споменала Мадлин, и много, много уважаван.

— Господин Скот, — каза лорд Матюс и несъзнателно поглади плешивото си теме и посивяващите си коси, — бихте ли ми изяснили... как стана така, че пристигнахте тук заедно с дъщеря ми? Бих попитал самата Мадлин, но се съмнявам тя да каже истината.

Лоугън нарочно погали с палеца си Мадлин по зачервената буза. Той забеляза със задоволство гневната реакция на лейди Матюс.

— Мадлин дойде при мен да ме уведоми за един много важен факт. Почувствала се е задължена да го сподели първо с мен.

— И какъв е този факт? — попита лорд Матюс с леко приглушен глас.

Лоугън прибра една къдрица от слепоочието на Мадлин.

— Тя... ние... очакваме дете, сър. Според лекаря то ще се роди през юни. — Той замълча, за да се наслади на тяхното стъписване в продължи със спокоен тон: — Естествено, моята чест изисква да постъпя спрямо Мадлин и детето, както се полага. Затова дойдох за вашата благословия.

— Вашата чест?! — избухна лейди Матюс, изричайки отчетливо всяка сричка. Лоугън си помисли, че ако тя държеше нож в ръката си, щеше с удоволствие да го пониже. — След всичко, което сторихте на дъщеря ни, вие имате наглостта да ни говорите за своята чест?!

— Той не беше виновен — намеси се нетърпеливо Мадлин. Тя щеше да продължи, но Лоугън я хвана за врата и лекичко я стисна, за да замълчи.

После задържа погледа си на лорд Матюс. Атмосферата беше крайно враждебна.

— Милорд... Вярвам, че това положение може да се уреди в интерес на всички нас. Давам ви думата си, че дъщеря ви ще бъде задоволена с всичко. С ваше позволение, ще се разпоредя за незабавна венчавка...

— Вие не сте подходяща партия за нея — избухна отново лейди Матюс. — Години наред аз съм я възпитавала да стане съпруга на човек като лорд Клифтън и няма да позволя един театрален актьор да съсипе живота ѝ. Уви, нейното падение сега показва, че тя не е нищо повече от една...

— Агнес... — прекъсна я лорд Матюс. Съпругата му млъкна и вбесено погледна Лоугън.

Лорд Матюс се обърна към него.

— Господин Скот, благодаря ви за желанието да изпълните своя дълг. Все пак, аз трябва сериозно да обмисля въпроса. Въпреки злочестото състояние на Мадлин, ние трябва да се съобразим с интереса на цялото ни семейство. Ако дъщеря ми се омъжи за вас, ние ще бъдем подложени на непоносимо презрение. Сигурен съм, че човек като вас не би могъл да разбере въздействието, което всичко това ще окаже на семейство Матюс, а нашата репутация е най-важното нещо в

живота ни. Вярвам, че ще е по-добре въпросът да се реши тихомълком и без вашата намеса.

Надменна усмивка се появи на устните на Лоугън, когато разбра какво имаше предвид Матюс. Те по-скоро биха дали детето при чужди хора и биха изпратили дъщеря си в изгнание, отколкото да ѝ позволят да встъпи в брак с човек с неговото положение в обществото. Лоугън пък щеше да преброди ада, преди да им позволи да разполагат с Мадлин и детето.

— Обмислете всичко, както сметете за нужно — каза тон меко. — Но ви уверявам, лорд Матюс, че детето ще си има име... моето име! Той стана от канапето, показвайки, че разговорът е приключил.

— Вече е късно! — каза Лоугън рязко. — Сега тръгвам и ще се върна след няколко дни, за да ви уведомя за действията, които съм предприел. Мадлин ще бъде моя съпруга след четиринайсет дни.

Лорд и лейди Матюс скочиха и започнаха да възразяват и заплашват. Лоугън ги прекъсна спокойно, но любезните му обноски бяха изчезнали.

— Предупреждавам ви да не притеснявате Мадлин, докато ме няма. Искам тя да си почине добре до завръщането ми. — Той погледна вдигнатото към него лице и продължи. — Пиши ми, ако имаш затруднения.

— Да... Лоугън.

Мадлин едва успя да се усмихне.

— Много добре — каза той.

— Господин Скот, — намеси се лорд Матюс със зачервено лице. — Ще ви помоля кракът ви да не стъпва в имението ми.

— Много добре — отговори Лоугън. — Това ще стане, след като се върна да взема Мадлин.

— Нима смятате да ми се противите? — избухна Матюс. — Бих могъл да ви съсия, ако поискам, Скот. Имам много силни и влиятелни приятели...

— Аз също. — Те се изправиха един срещу друг и тогава Лоугън заговори с тих, почти успокояващ глас. — Не ставайте глупак, Матюс. От този брак вие ще имате повече печалба, отколкото загуба. Мисля, че ще имате доста изгода от факта, че съм ви зет, въпреки произхода ми.

— И каква ще е тя? — попита лейди Матюс надменно. — Билети за театър по желание?!

Лоугън саркастично се засмя и се загледа в бащата на Мадлин.

— Вярвам, че желаете най-доброто за дъщеря си, милорд.

Лорд Матюс кимна покорно и се обърна да успокои възраженията на съпругата си.

Лоугън се сбогува мълчаливо и делово излезе от стаята. Мадлин го последва, като го догони с няколко крачки.

— Лоугън... Къде отиваш?

Той спря и нетърпеливо я погледна.

— Да посетя семейството си.

— Ще им кажеш ли за мен?

— Между другото.

Лоугън не беше обсъдил с Мадлин твърденията на госпожа Флорънс за неговия баща. Нямаше смисъл да ѝ казва нещо, преди то да е потвърдено... Именно това той смяташе да стори още тази вечер.

Мадлин прехапа нервно устни.

— Ти... ще се върнеш ли?

Лоугън се усмихна иронично.

— Съвсем скоро — обеща той и си тръгна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше десет и половина вечерта, когато на връщане в Лондон Лоугън най-после пристигна в Бъкингамшир. Той беше сигурен, че Рочестър още не си е легнал. Графът спеше не повече от няколко часа. Той приличаше на стар паяк, който плете мрежите си късно през нощта с надеждата да хване някоя нещастна жертва на сутринта.

Рочестър умееше да открива уязвимите места на хората и да ги използва. Той например беше убедил една вдовица да му продаде къщата и имота си на цена, по-ниска от истинската, друг път беше принудил един свой роднина на смъртното му легло да подпише ново завещание, в което Рочестър е главният наследник, естествено. Андрю беше разказал тези случаи, както и много други, на Лоугън и двамата се бяха присмивали на алчността на стареца.

Каретата премина през селото, разположено до имението на Рочестър, и покрай двора на църквата, изпълнен с надгробни паметници и плочи, напомнящи славното минало на рода Дрейк. Мисълта, че е техен потомък... Боже, че е син на Рочестър... потресе Лоугън. Той винаги беше мразил графа — пресметлив, алчен негодник. Не можеше същата кръв да тече и в неговите вени. Беше по-отвратително, отколкото да е син на Пол Дженингс. Дженингс беше само един грубиян. А Рочестър беше далеч по-пресметлив, използваше хората за постигане на личните си цели, а после, когато не му трябваша, ги пренебрегваше.

Каретата премина покрай голяма къща, заобиколена с каменна ограда. Това беше домът, който Лоугън беше построил за семейство Дженингс преди няколко години. Мери, Пол и трите им деца тук живееха добре. Пол все така беше арендатор в имението на Рочестър. Но сега имаше възможност да наеме работници, затова посрещаше всяко утро в пияно състояние. Лоугън беше поел изцяло издръжката на семейство Дженингс при условие, че те няма да го посещават в Лондон. Все пак той считаше тази цена за малка в замяна на спокойствието си.

Стигнаха до голямата къща на имението, чиито познати очертания едва се долавяха в тъмнината. Голямата зала, построена още преди три поколения, беше от камък с арки от резбована дъбова ламперия. Както при предишните ѝ собственици, така и сега от Рочестър Хол лъхаше едно сурово достойнство — всичко излъчваше непристъпност и негостоприемство. Дори прозорците бяха малки и тесни, сякаш да предпазват от всякакво натрапване.

Лоугън от детинство познаваше повечето от прислужниците в Рочестър Хол и влезе, без да се представя. Той дори не им позволи да уведомят господаря за пристигането му. Насочи се към библиотеката, където графът съсредоточено разглеждаше албум с художествени гравюри.

— Скот — каза Рочестър с присвити очи, — не очаквах да ме посетиш по това време.

Лоугън се поколеба и спря до вратата като прикован. Външно двамата не си приличаха, освен в осанката и телосложението. Все пак имаше нещо в линията на долната челюст на стареца, като че ли дялана с тесла, в острата линия на носа и решителните очертания на веждите... Боже мили, нима собствените му черти бяха по-различни?

Лоугън не обърна внимание на пулсирането в главата си и влезе в библиотеката.

— Май напоследък съм все неочакван гост — отговори той и се приближи до албума с гравюрите. Той забеляза една илюстрация върху фина чиния, изработена от английския гравьор и портретист Уилям Фейторн, и я докосна.

Рочестър изръмжа и дръпна книгата.

— Нима си дошъл да хленчиш, защото аз купих колекцията Харис въпреки големия ти залог?

— Никога не съм хленчил, милорд.

— Но го направи в онази смехотворна постановка на „Ричард Втори“, която имах нещастие да посетя преди няколко години. Надявам се повече да не видя подобно представление.

— Изпълних ролята така, както е написана от автора — спокойно отговори Лоугън.

— Съмнявам се дали Шекспир е имал подобни намерения, когато е хванал перото — забеляза Рочестър.

— Добре го познавате, нали? — попита Лоугън, а старецът се намръщи.

— Нагъл кучи син! Казвай за какво си дошъл и поемай по пътя си.

Лоугън дълго го гледа, за да преодолее желанието да си тръгне веднага без всякакви думи.

— Е? — Рочестър вдигна вежди въпросително.

Младият мъж се облегна на масата и отмести книгата с гравюрите, да си направи място.

— Искам да ви попитам нещо. Кажете ми, милорд... познавали ли сте се някога с госпожа Нел Флорънс?

Рочестър не реагира на името, освен че стисна лупата в златна рамка.

— Нел Флорънс? — повтори той бавно. — Името ми е непознато.

— Някога е била актриса на Друри Лейн.

— Трябва ли да имам нещо общо с подобна тривиална информация?

Той гледаше Лоугън, без да мига, като че ли нямаше какво да крие. Очите му бяха като на риба.

Нещо в душата на Лоугън се прекърши, защото той усети, че госпожа Флорънс му беше казала истината. Почувства болезнена празнина в гърдите и дълбоко си пое дъх.

— Вие сте един стар лъжец — каза той дрезгаво. — Години наред сте се упражнявали в това, нали?

— Може би ще се наложи да ми обясниш какво те накара да избухнеш така. Някоя клюка, която ти е казала госпожа Флорънс, а?

Лоугън склочи ръце, за да не почне да троши наред всичко в библиотеката. Знаеше, че е почервенял от гняв, и си мечтаеше да добие същото равнодушно изражение като Рочестър. Какво беше станало със самообладанието на Лоугън през последните месеци? Той винаги беше успявал да запази чувствата си само за сцената. А сега те извираха от всяка част на неговото същество.

— Как можеш да живееш със спокойна съвест, по дяволите? — попита Лоугън с разтреперан глас. — Как можа да дадеш собствения си син на грубиян като Дженингс?

Рочестър остави лупата настрана особено внимателно. Кожата му посивя.

— Да не си полудял, Скот? Нямам представа за какво говориш.

— Нека поосвежа паметта ти — каза яростно Лоугън. — Преди трийсет години ти си дал незаконния си син на Пол и Мери Дженингс, за да го отгледат като свое дете. Работата е там, че те не са способни да гледат кучетата си, камо ли едно дете. В следващите шестнайсет години безброй пъти бях пребиван до кръв от моя „баща“. През цялото време ти си знаел какво е ставало и не си направил нищо.

Рочестър най-сетне отклони поглед и се престори, че разглежда лупата, докато обмисляше отговора си. В следващия момент Лоугън осъзна, че е хванал стареца за ризата и почти го е вдигнал от стола му, докато очите им не се срещнаха.

— Длъжен си да ми кажеш истината, проклет да си! — процеди той. — Да признаеш, че съм твой син!

Лицето на Рочестър застина.

— Пусни ме!

Двамата останаха неподвижни задълго, после Лоугън отпусна ръце. Рочестър седна пак на стола и оправя ризата си.

— Много добре — каза той. — Ще го призная... Ти си копелето, което наследих от дъщерята на Нел Флорънс. Можех да сторя нещо лошо от това да те дам на семейство Дженингс. Можех да те изпратя в сиропиталище и да те забравя завинаги. Нещо повече, не съм стоял безучастен, когато този простак Дженингс те пребиваше. Когато побоищата зачестиха, аз го заплаших, че ще загуби земята и издръжката, която му плащах...

— Трябва ли да ти благодаря? — Лоугън изтри ръце в палтото си, понеже се бяха изпотили.

— Без съмнение ти мислиш, че си заслужил да получиш много повече от мен — каза старецът ледено. — Наистина, по едно време имах някои планове за теб, но ти се насочи към театъра. Щях да сторя за теб много повече, ако беше избрал друга професия.

— Сега разбирам защо винаги си мразел театъра — промърмори Лоугън. — Напомнял ти е за майка ми.

Гняв проблесна в очите на Рочестър.

— При мен Елизабет живя много по-добре, отколкото преди това. И още щеше да е жива, ако не беше ти. Беше твърде едър за нея... Тя

почина, защото ти беше много голямо бебе, ненаситно зверче!

Обвинението отекна в стаята като изстрел. Лоугън едва не залитна.

— Боже! — изстена болезнено той.

Макар че Рочестър се държеше твърдо, както преди, сега тонът му беше поомекнал.

— Но вината не беше твоя — забеляза той.

Все още опрян на ръба на масата, Лоугън насочи празния си поглед към стареца.

— Казвал ли си за мен на Андрю? — чу той въпроса си.

Рочестър поклати глава.

— Не виждах смисъла. Като имам предвид последните му удоволствия, мисля, че ще бъде много засегнат, като разбере. Не съм го виждал трезвен от месеци. И сега това може да го довърши.

— Не обвинявам Андрю, че пие. Когато госпожа Флорънс ми каза, че ти си моят баща, аз също посегнах към бутилката.

— Нел... тази дърта котка! — каза Рочестър и потърка брадата си. — Винаги съм знаел, че ще ми докара някоя беда. Но защо точно сега реши да ти го каже?

Лоугън нямаше намерение да му разказва за Мадлин, нито пък за спешната си женитба. Щеше да остави Рочестър да го научи от други хора.

— Не зная.

— Е... какво ще предприемеш? Смяташ ли да се свържеш с Андрю и да му кажеш, че имате един и същи баща?

Лоугън поклати глава.

— Доколкото зависи от мен, не бих го оповестил.

Рочестър се изненада.

— Надявам се да ти е ясно, че дори и да те призная за свой син, няма да имаш законно право на наследство, поради незаконната връзка...

— Не желая да имам нищо общо с теб... нито дори един шилинг.

— Щом искаш да бъде така...

— Ти си поискал да бъде така в деня, когато съм се родил, — каза Лоугън горчиво. — С радост ще уважа желанието ти. Имаш само един син. Бог да го пази от вниманието на баща му.

— С Андрю съм се държал както трябва — отвърна старецът. — Ти направи от него пияницата и разсипника, какъвто е сега.

— Аз?! — Лоугън го погледна слисано.

— Не мисли, че не зная колко пъти си давал на Андрю пари. В своите криворазбрани опити да му помогнеш, ти влоши положението. Той ще пие и ще играе комар дотогава, докато има кой да изплаща дълговете му.

— Нима предпочиташ да го осакатят онези, на които дължи пари? Ще пратят някого да потроши костите му... и ще има късмет, ако е само това.

— Андрю трябва да приеме последствията на своите постъпки. В противен случай, когато умра, ще се озове в затвора за длъжници. Ще ти бъда благодарен, ако не се намесваш повече в живота му.

— С радост.

Лоугън беше леко зашеметен, но се отдръпна от масата и се отправи към вратата.

— Скот — каза тихо старецът.

Лоугън спря, без да се обръща. Той почака, докато чу гласа на Рочестър като ехо.

— Винаги съм се учудвал защо избра сцената. Можеше да успееш във всяко поприще... ти приличаш на мен в много отношения.

— Прав си — каза Лоугън с глас, изпълнен с омраза към самия себе си. Той се обърна към баща си. За свой ужас разбра, че у него има нещо повече от външната прилика с Рочестър. И двамата бяха съдържани и умееха да влияят, и двамата бяха по-склонни да влагат пари и време в изкуство и сделки, вместо да се погрижат за някого.

— С течение на времето сигурно ще се превърна в същия безмилостен мръсник, какъвто си ти. А към театъра се насочих, защото нямах друг избор. Той беше в кръвта ми.

— Като майка си — Рочестър го погледна изпитателно. — Признавам, че ти твърде много ми напомняше за Елизабет, което не ми беше приятно. Мога само да гадая какво е струвало на Нел да те гледа.

Лоугън не отговори, защото почувства как душата му се раздира от болка.

Мадлин седеше на края на леглото сред купища грижливо сгънати дрехи и гледаше денковете и кутиите, наредени до стената на стаята ѝ. Повечето нейни вещи бяха вече опаковани и изпратени в дома на Лоугън в Лондон преди церемонията. Сватбата щеше да се състои след седмица в гостната на лондонското му имение. Въпреки настояванията на семейство Матюс, че ще е редно церемонията да се извърши в параклиса на тяхното имение, Лоугън беше отказал. Мадлин знаеше, че той държи да контролира всяка подробност на венчавката и че не позволява никаква намеса.

— Мадлин!

По-голямата ѝ сестра Джъстин се изправи на вратата с блеснали от възмущение очи. Тя беше дошла да помогне около приготовленията за сватбата. Алтия пък беше изпратила сърдечните си поздравления, но за съжаление не можеше да присъства на церемонията, защото беше със съпруга си в Шотландия, където всеки момент очакваше да роди първото си дете.

— Той е тук! — извика Джъстин. — Каретата му идва по пътя.

Мадлин усети възел от нерви в стомаха си. Въпреки че Лоугън водеше кореспонденция с родителите ѝ през миналата седмица, те не ѝ разрешиха да прочете писмата. Тя не можеше да яде и да спи от тревога дали той няма да откаже женитбата с нея.

— Трябва да довършиш вечерята си — беше казала майка ѝ предишната вечер. — Ако отслабнеш, твоят годеник сигурно ще обвини за това нас... а ако го стори, ще го изпратят там, където му е мястото.

Мадлин отиде до огледалото и се огледа, после поглади полите си и оправи блузата. Макар че беше отслабнала, гърдите ѝ бяха наедрили и дрехата ѝ изглеждаше тясна.

— Оправи си косата — посъветва я Джъстин нетърпеливо. — Много си разрошена.

Мадлин извади фуркетите от косата си, изчетка я и я зави механично на кок. Джъстин дойде до огледалото, нежно оправи своите руси букли, като пусна няколко къдрици над челото, наслюнчи пръста си и ги приглади. Възхитена от образа си в огледалото, тя доволно се засмя.

Още като дете Джъстин правеше впечатление с красотата си и забележителните си маниери. Беше от онези малки момичета, които

никога не се държат лошо, не чупят играчките си, нито пък газят в калта. Когато я представиха в обществото, тя беше ухажвана от най-подходящите за женитба мъже в Лондон и дори от един френски благородник. Беше избрала лорд Багуърт, богат виконт. Джъстин беше и винаги щеше да остане гордостта на лейди и лорд Матюс... докато Мадлин беше черната овца в семейството.

Докато сестра ѝ я подканяше да бърза, тя забодде последния фуркет в косата си и ощипа бузите си, за да се зачервят. Когато двете слязоха долу, Лоугън беше вече в приемната, където Агнес го беше приела с едва доловима любезност.

Той стоеше прав, когато младите жени влязоха в стаята. Изглеждаше необикновено едър за размерите на приемната, с широки рамене под изрядно ушитото черно сако, строен и стегнат в сива брокатена жилетка и черен панталон. Косата му беше скоро подстригана и тъмните му къдри блестяха с махагонов оттенък.

— Господин Скот — каза Мадлин, като се поколеба дали да се приближи.

Лоугън разреши веднага проблема ѝ, като отиде до нея и взе ръката ѝ. Вместо да я целуне, той я обърна и притисна устни към дланта ѝ, което придаде на жеста му нежност и интимност. Всичко това беше направено заради майка ѝ и сестра ѝ, естествено. Но независимо от това Мадлин усети как сърцето ѝ трепва от топлината на устните му.

Лоугън се изправи и я огледа до последната подробност. Веждите му се смръщиха.

— Не си се хранила добре — промърмори той така, че да бъде чуто.

— Ти също — отговори Мадлин. Не ѝ убягна, че тялото му като че беше станало още по-стройно.

Лоугън се засмя иронично на думите ѝ и се обърна, за да бъде представен на Джъстин, която стоеше наблизо. Мадлин го представи на по-голямата си сестра според етикета и зачака да види изпълнения с възхищение поглед, който трябваше да се появи на лицето му. Мъжете реагираха така винаги, когато се запознаваха с нея. Странно, но безумната красота на Джъстин не направи голямо впечатление на Лоугън.

— За мен е удоволствие — промърмори той безразлично.

В очите на Джъстин блесна искрица недоволство.

— Добре дошли в семейството ни, господин Скот. Надявам се, че ще се отнасяте добре към по-малката ми сестра.

— Така мисля, лейди Багуърт. — Лоугън изгледа Джъстин с иронично повдигната лява вежда. Очевидно момичето очакваше той да бъде зашеметен. Тя беше привлекателна, но Мадлин всъщност беше по-красивата от двете — чертите ѝ бяха по-нежни, очите ѝ излъчваха топлина и интелигентност, която липсваше на сестра ѝ.

Вниманието му се насочи към майката на Мадлин, Агнес, седнала в другия край на стаята.

— Лейди Матюс, боя се, че няма да се задържам. Надявам се, ще разрешите да остана няколко минути насаме с Мадлин.

Агнес беше смаяна от неговата молба.

— Би трябвало да знаете, господин Скот, че не е прието да разговаряте без присъствието на придружител.

— В нашата ситуация това едва ли се налага, нали? — попита той тихо, при което Мадлин се изчерви, а Джъстин се закикоти.

Агнес се смръщи на безсрамните му думи.

— Господин Скот, докато сте в моя дом, настоявам да се придържате към приличието... дори и да не го намирате за наложително. Можете да поговорите с Мадлин, но Джъстин ще остане като придружителка.

Тя спокойно излезе от стаята, като даде знак на по-голямата си дъщеря.

Тримата мълчаха. Джъстин ги погледна с престорена строгост и се оттегли в другата част на стаята. Тя застана до прозореца и с интерес се загледа в пейзажа навън, а Лоугън бутна Мадлин в ъгъла.

— Извинявай — каза притеснено Мадлин, за да оправдае студенината на майка си, но Лоугън притисна пръсти до устните ѝ. Мадлин замълча, онемяла от близостта му. Той ухаеше на нещо познато — миризмата на лен, вълна и кожа на млад мъж, примесена с тютюн.

— Как се чувстваш? — попита той, като огледа строгата ѝ, затворена рокля и лицето ѝ.

Мадлин леко се изчерви.

— Много добре, благодаря.

— Още ли ти става лошо сутрин?

— Да.

— Ще продължи още месец-два. Дотогава гледай да хапваш по нещо.

— Откъде знаеш толкова подробно ти за тези работи? — осмели се да прошепне тя.

Лоугън се засмя дръзко.

— Моята заместничка често отсъстваше поради същото неразположение.

— Значи ти си нямал... — попита Мадлин, неспособна да прикрие безпокойството си.

— Не — каза Лоугън и изведнъж гласът му стана нежен. — Ти си първата жена, от която ще имам дете.

Той бръкна в джоба си и извади малък предмет.

— Дай ми ръката си.

Тя усети как той поставя на безименния пръст на лявата ѝ ръка хладен и тежък пръстен и погледна надолу. Беше жълт диамант с тегло най-малко пет карата, заобиколен с ред кръгли бели диаманти, чийто блясък преливаше като огън. Смаяна от красотата на пръстена, Мадлин погледна Лоугън с разширени от изумление очи.

— Божичко! — чу се възклицанието на Джъстин от другия край на стаята. — Голям е като яйце!

— Благодаря ти — каза Мадлин на Лоугън трогната. — Никога не съм виждала по-прекрасно нещо.

Той безразлично сви рамене.

— Ако искаш, ще го сменим за нещо друго.

— О, не... възхитителен е!

Тя се взря в искрящия диамант, като търсеше подходящите думи, за да му благодари, но не ги откриваше.

Джъстин не можа да потисне любопитството си и побърза към тях.

— Нека да го видя, Мадлин! Божичко, какъв великолепен камък! Може ли да го изпробвам?

Преди да доизкаже молбата си, тя вече беше измъкнала пръстена от ръката на Мадлин и го разглеждаше с възхищение.

— Превъзходен! Какъв ефектен цвят!

Джъстин им хвърли лек поглед.

— Според мен такъв подарък заслужава нещо повече от едно „благодаря“. Мадлин, не е ли редно да целунеш господин Скот? Мама я няма, пък и аз... нищо няма да ѝ кажа.

Мадлин погледна Лоугън и стоеше като вцепенена, неспособна да разгадае изражението на лицето му.

— Господин Скот е много сдържан... — каза тя, но Лоугън я прекъсна с дяволита усмивка.

— Не чак толкова сдържан, мила!

Той повдигна лицето ѝ и устните му се притиснаха до нейните. Тя потръпна при лекия допир на устата му и от начина, по който я целуна, като че е нещо крехко. „Това е само за показ“, припомни си тя, да увери Джъстин, че са влюбени... но все пак усети приятната вълна, която мина по тялото ѝ. Коленете ѝ омекнаха и Мадлин се опря на Лоугън, замаяна от удоволствието от целувката му.

Той завърши целувката с леко движение на устните и се отдръпна да я погледне.

— Е, — чу се закачливият глас на Джъстин. — Вие май сте доста очарован от малката ми сестра, господин Скот. Да се чуди човек какво е намерил мъж с вашата изтънченост в момиче като нея.

Лоугън сви уста иронично. Беше ясно, че Джъстин изпитваше лека ревност.

— Мадлин има качества, които винаги съм искал съпругата ми да притежава — отговори той спокойно.

— Тя е своенравна — засмя се Джъстин. — Дано само вие имате повече късмет в обуздаването ѝ от родителите ми.

— Джъстин — каза Мадлин, гледайки сестра си с присвити очи. — Няма нужда да говориш за мен като за непослушното домашно животно.

Лоугън внезапно се засмя, в очите му блесна искра на одобрение и той поведе Мадлин към канапето.

— После ще се заяждате — промърмори той. — Не разполагам с много време, а има някои подробности за сватбата, които искам да обсъдим.

— Няма ли да останеш за вечеря? — попита Мадлин.

Лоугън поклати глава.

— Нямам желание да измъчвам някои... поне себе си... в опити да водя разговор на трапезата на семейство Матюс.

— Това е твърде умно — забеляза Джъстин с леко учудване. — Едва ли е тайна фактът, че мама не ви одобрява. За жалост, все пак... Чувствам, че вие бихте били най-забавният гост по време на вечеря, господин Скот.

— Това ще каже сестра ви — отговори Лоугън и погледна Мадлин така, че тя си спомни последната им вечеря... и страстната нощ, която я последва. Беше ясно, че той се забавлява от нейното неудобство.

За щастие разговорът премина към делнични неща, но Мадлин не успя да се съсредоточи върху темата за сватбата. След една седмица тя ставаше съпруга на Лоугън и те щяха да споделят леглото, ако той поискаше това. Беше я предупредил, че няма да е така приятно, както преди. Мадлин предполагаше, че Лоугън имаше предвид това, че няма да го е грижа за нейното удоволствие. Или може би понякога щеше да ѝ причинява болка, макар че тя не можеше да допусне подобно нещо. Лоугън не беше жесток човек, въпреки нрава си.

Агнес влезе, за да вземе участие в обсъждането на подробностите около сватбата. Тя имаше незначителни забележки към плана на Лоугън, докато не дойде ред до роклята на Мадлин. За нищо на света, увери го тя, нямаше да позволи на Мадлин да се облече в бяло.

— Това ще бъде върхът на лицемерието — каза твърдо Агнес. — Мадлин няма право на това.

Лоугън я погледна, без да мигне.

— Мадлин беше невинна, когато я срещнах. Тя ще бъде изцяло облечена в бяло.

— Мадлин не може да се облече в цвета на чистотата, когато давате обет пред Бога. Това би било богохулство! Не бих се изненадала, ако някоя светкавица пробие покрива!

Лоугън сви устни иронично.

— Макар да не минавам за религиозен, смятам, че Господ си има други грижи вместо да се занимава с цвета на роклята на Мади.

— Мади! — повтори Агнес, поклащайки глава в знак на възмущение при споменаването на галеното име на Мадлин. — Ще ви бъда много благодарна, ако не наричате дъщеря ми с име, което е подходящо за някоя кръчмарка...

— Мамо — прекъсна я Джъстин и сложи ръка върху рамото на майка си. Агнес се отдръпна, смръщена като градоносен облак.

Мадлин се овладя и леко докосна ръката на Лоугън.

— Моля те — каза тя с нежен глас. — Мама е права... Не бива да се обличам в бяло.

Макар да стана ясно, че Лоугън е склонен да спори, той свъси вежди и не отговори. Настъпи тишина.

— Благодаря ти — каза Мадлин с облекчение.

— Пет пари не давам, ако щеш да се появиш гола на сватбата — мърмореше той. — Искам само всичко да свърши, за да се отдам на работата си.

Като чу думите му, Агнес отново се напрегна и му хвърли свиреп поглед, но Джъстин я успокои.

Мадлин сведе очи. Тя разбираше нетърпението на Лоугън, защото знаеше, че театърът винаги ще бъде на първо място в живота му. Нито един човек не би могъл да го откъсне от любимия му театър.

След като се разбраха за сватбената рокля, разговорът замря и Лоугън си тръгна. След неговото заминаване вълненията на Мадлин поутихнаха. Леко потисната, тя се върна заедно с Джъстин в стаята, за да продължи опаковането на вещите си.

— Какъв необикновен мъж! — възкликна Джъстин, когато вратата зад тях се затвори. — Какво присъствие... и тези сини очи! Но все пак намирам, че най-забележителното нещо у него е гласът му. Мисля, че с този глас може да съблазни всяка жена... дори ако ѝ рецитира математически уравнения!

Мадлин слушаше думите на възхищение на сестра си и почувства гордост. Досега Джъстин се беше отнасяла към нея с едно смесено чувство на обич и снизхождение. Днес за първи път тя долови нотка на завист в гласа на сестра си.

— Какво дяволче излезе от теб — каза Джъстин. — Нито Алтия, нито аз бихме повярвали и да го чуехме със собствените си уши, че си избягала от училище и си имала любовен роман с Лоугън Скот. Мисля, че е чудесно. Разбира се, жалко е, че се омъжваш за човек, който не е подходящ за теб.

Мадлин се сепна.

— Не смятам, че той не е подходящ за мен.

— Браво! Продължаваш в същия дух, като че ли не знаеш, че потеклото му е от по-низш ранг. — Джъстин се наведе напред; в очите ѝ се четеше жив интерес. — Скот има много мъжествен вид. Предполагам, че е много опитен. Мадлин, разкажи ми как е, а?

— Не мога — възрази Мадлин, стъписана от въпроса. — Това е нещо интимно.

— Но аз съм ти сестра... С мен можеш да споделиш всичко. Ти сега ми разкажи за господин Скот, а пък аз ще ти разкажа всичко, което поискаш да узнаеш за лорд Багуърт.

Мадлин си представи niskия, кръглолик съпруг на Джъстин и се засмя.

— Джъстин... Прости ми, но едва ли си заслужава.

— Добре. — По-голямата ѝ сестра се отдръпна и си придаде обиден вид. — Лорд Багуърт може да не е така изискан като господин Скот, но той има връзки в обществото, които са далеч по-големи от връзките на съпруга ти.

— Сигурна съм, че имаш право — отговори Мадлин и потисна смеха си.

Тя не очакваше подобна реакция от сестра си. Джъстин беше изглеждала винаги толкова доволна, дори самодоволна, че се е омъжила за мъж с титла и голямо имение в провинцията, с хубава къща в Лондон и множество прислуга да се грижи за нея. Но Лоугън Скот имаше по-голямо богатство, а отгоре на всичкото беше много елегантен, което призна самата Джъстин. Мадлин не даваше пет пари дали във вените му тече поне капка синя кръв. Лоугън беше най-очарователният и изискан мъж, когото беше срещала, и тя не би могла да претендира за по-достоеен съпруг. Всъщност, Мадлин се надяваше и тя да бъде достойна за него.

Седмица по-късно те се венчаха в гостната на Лоугън, украсена с много картини и цветя. Подът блестеше като огледало. Мадлин почти не беше на себе си, докато стоеше зад семейството си: родителите ѝ, сестра ѝ Джъстин и лорд Багуърт.

Единствените гости, поканени от Лоугън за церемонията, бяха дукът и дукесата на Лийдс и, колкото и да е странно, госпожа Флорънс. Мадлин беше озадачена защо той беше пожелал старицата да

присъства на сватбата му, понеже те се бяха запознали съвсем наскоро. Двамата проявяваха един към друг любезно внимание, но Мадлин чувстваше, че между тях съществува някаква тайна, за която никой не биваше да знае. Може би по-късно тя щеше да разбере каква точно е връзката между тях и защо изглеждаше, че двамата знаеха нещо повече за ситуацията от всички останали.

На въпросите на свещеника Лоугън отговаряше едносрично. Лицето му беше напрегнато, но сдържано — лице на актьор, който отлично владее чувствата си. Мадлин беше убедена, че гордостта на Лоугън се противеше на ситуацията като цяло. Той никога не беше си представял, че един ден ще се ожени за жената, която беше отблъсквал с всичките си сили... но тя го беше принудила да стигне дотук. Вярно е, че беше изявила желание сама да се погрижи за детето си... но все пак, дълбоко в душата си тя знаеше, че Лоугън не би отрекъл съществуването на детето, след като вече знае за него. Очите ѝ се напълниха със сълзи на съжаление и срам.

Когато свещеникът ги призова да се обичат и почитат и произнесе обета, който ги свързва за вечни времена, Лоугън погледна към Мадлин и видя сълзите ѝ. Той стисна зъби. Обявиха ги за съпруг и съпруга, Лоугън я целуна хладно по устата, с което церемонията завърши.

След това гостите бяха поканени на богат обяд във великолепната трапезария — ротонда с мраморен под и позлатени коринтски колони. На тавана беше изографисана сцена от „Бурята“, а стените бяха богато украсени с италианска мазилка.

Мадлин седеше в единия край на дългата маса и през свещниците от кристал и злато едва виждаше съпруга си отсреща. Очевидно беше, че нейните роднини бяха удивени от лукса и красотата на обстановката. Атмосферата значително се поразведри, когато напълниха кристалните чаши със скъпи френски вина и поднесоха блюда от френската кухня.

Съпругът на Джъстин, лорд Багуърт, изрази задоволството си от подбора на вината.

— Бих казал, Скот, че за човек, който не изпълнява роли в дома си, вие съвършено играете ролята на домакин.

Преди Лоугън да отговори, майката на Мадлин подбра момента да вдигне глава от украсената си със злато чиния и сприхаво рече:

— Човек трябва само да се надява, че господин Скот ще играе ролята на грижовен съпруг със същото умение.

Ако беше изказана в шеговит тон, забележката можеше да бъде приета като приятелска, но неприязънта на Агнес не можеше да се скрие.

Мадлин се напрегна в очакване на отговора на Лоугън. За нейно успокоение той отговори спокойно:

— Вярвам, че вие няма да имате оплаквания в този смисъл, лейди Матюс, нито пък моята съпруга.

— Не, разбира се — каза Мадлин. Тъй като беше мълчала почти през целия ден, при забележката ѝ всички обърнаха изненадано глави към нея. Тя продължи с многозначителен тон. — Убедена съм, че майка ми искаше да ни увери, че големите ѝ очаквания напълно ще се оправдаят, господин Скот.

— Зная какво имаше предвид — увери я Лоугън и сините му очи за пръв път през този ден светнаха шеговито.

Поднесоха сирене, вино и плодове, а после мъжете продължиха с чаша порто и пури, докато жените се оттеглиха на чай и разговори. Дукесата на Лийдс използва възможността да поговори лично с Мадлин, докато седяха, леко отдалечени от другите. Те се виждаха за първи път, откакто Мадлин беше напуснала „Капитал“.

— Честито, Мади — поздрави я Джулия. — Надявам се двамата да намерите щастието в брака си.

Мадлин тъжно се усмихна.

— Като си спомня как започна всичко, не съм си представяла, че може да завърши така.

Джулия кимна разбиращо.

— Не си първата, чийто брак започва със затруднения, нито ще си последната. Вярвам, че Лоугън ще почувства щастието да има съпруга и дете по начин, който той изобщо не подозира.

— Той никога няма да ми прости онова, което извърших — въздъхна Мадлин. — И аз не го осъждам за това.

— Глупости. Ти трябва да осъзнаеш, че Лоугън още те обича, Мади. Но се бои да ти повярва отново. Вярвам, че ще проявиш търпение. Няма да е лесно. Твърде е упорит, не е от идеалните хора. — Тя продължи с ободряващ и окуражаващ тон. — Не зная дали вече ти е

казал, но той ме помоли да ти помогна да организираш бал, който да се проведе след около месец.

— Но защо?

— За да те покаже на цял Лондон, естествено.

Мадлин се слиса, лицето ѝ побледня.

— Но всички ще ме гледат и ще си шепнат...

— Няма значение какво говорят — окуражи я Джулия. — От години съм обект на клюки и слухове, вярвай ми, а сега и с теб ще бъде същото, щом си се омъжила за известен човек като Лоугън. С времето ще свикнеш.

Госпожа Флорънс приближи до тях и седна, отклонявайки предложението на Джулия да ѝ помогне. Тя изглеждаше царствено в тъмносинята си рокля, гарнирана с дантела, и няколко реда перли на шията и китките. Трите размениха по няколко думи за обяда и великолепието в къщата на Лоугън.

— Актьорите са ужасно безпомощни, когато става дума за финансови въпроси — отбеляза госпожа Флорънс и огледа луксозната обстановка с необяснима гордост. — Изглежда, че твоят съпруг прави изключение, Мади. Ти си много щастлива жена.

— Щастлива съм в много отношения — отговори Мадлин с измъчена усмивка, която не заблуди другите две жени.

— Да, така е — каза нежно госпожа Флорънс и очите ѝ проблеснаха весело. — С времето ще ти стане по-леко, дете. Повярвай ми!

Мадлин си пое дълбоко дъх и се поотпусна. Беше странно, че с тези две жени тя се чувстваше по-добре, отколкото с майка си и сестрите си. Тя импулсивно докосна ръката на госпожа Флорънс.

— Благодаря ви, че дойдохте на сватбата ми, мадам. Вашето присъствие ми помогна да преживея този ден по-спокойно.

— Трябва да кажа, че за нищо на света не бих пропуснала сватбата ти с господин Скот. Ти отвори пред мен много врати, дете, врати, за които и не подозираш, че съществуват.

Госпожа Флорънс изглеждаше доволна от изненадата, изписана на лицата на двете по-млади жени.

— Какви врати? — попита Джулия и се засмя, като заплаши с пръст приятелката си. — Имаш вид на котка, която е открила гърне със сметана. Трябва да разбере причината.

— Някой ден, може би — отговори тихо госпожа Флорънс. Тя не каза нищо повече, изпи само чаша чай и продължи да оглежда салона с видимо удоволствие.

Мадлин не си спомняше кога са си тръгнали гостите. Разбра това едва, когато вече нямаше никого освен прислужниците, които бързо почистиха всички следи от сватбеното тържество, и Лоугън, който беше съвсем безразличен към присъствието ѝ в дома му. Той седна до масата и лениво допуши пурата си, протегнал крака. Мадлин пък се отпусна на един стол близо до него, все още облечена в сватбената си бледорозова рокля, украсена на шията и талията с рози в по-тъмен оттенък.

Ако не беше с толкова опънати нерви, тя с удоволствие би седяла така, вдъхвайки аромата на пурата му. В къщата сега беше съвсем тихо и изпитанието да водиш леки разговори вече беше свършило. Все пак предстоеше друго изпитание и Лоугън щеше да реши кога и дали то щеше да се случи.

Погледът му се плъзна по нея с подчертан интерес — така, като би разглеждал някоя картина или скулптура. Мадлин беше сигурна, че уверенията на Джулия, че Лоугън все още я обича, са напълно неверни. Никой мъж ни би гледал любимата жена като някоя вещ, която би могъл да вземе и да остави, когато си поиска. Тя измисли поне сто различни начина за започване на разговор, но ги отхвърли до един. Много странно, че преди тишината, царяща между тях, носеше спокойствие, а сега и двамата бяха напрегнати.

— Стаята ти е приготвена — каза най-сетне Лоугън и загаси пурата си в бронзова чиния. — Ще наредя на някой от прислугата да ти я покаже.

— Тогава ние няма да сме...

— Не. Ще имаме отделни стаи. Както знаеш, обикновено се прибирам и излизам в необичайни часове. Няма да нарушавам почивката ти, затова ще спим в отделни легла.

„А аз няма да нарушавам личния ти живот“, помисли си Мадлин, но се въздържа да го каже.

— Много мило — промърмори тя и стана.

Като любезен домакин Лоугън също стана.

— Естествено, запазвам си правото да те навещавам от време на време — каза той.

Мадлин кимна, като едва се сдържаше.

— А тази вечер? — попита тя с леко треперещ глас.

Сините му очи бяха безразлични, само се присвиха от тънката струйка дим.

— Ела в стаята ми, когато се приготвиш за сън.

— Много добре — преглътна с усилие Мадлин.

Лоугън седна, щом тя стигна до прага. Мадлин усещаше огледа му дори, когато излезе, защото този поглед сякаш изгаряше гърба ѝ.

В личния апартамент на Лоугън имаше втора спалня. Сега бяха съборили една от стените и тя беше удвоила размера си. Стените бяха покрити с брокат в бяло и златисто и по тях бяха окачени картини с маслени бои в позлатени рамки. Едната изобразяваше деца, които си играят, а другите — жени и деца в домашна обстановка.

Мадлин се разходи из стаята, доволна от женствената обстановка, и огледа всяка промяна, включително златния часовник върху полицата на камината, дантелата по бялата копринена покривка и кутия за шев, инкрустирана със седеф.

Макар да не беше позвънила за прислужница, едно момиче дойде да ѝ помогне да съблече сватбената си рокля. Мадлин седна пред тоалетната масичка, облечена в нощница с якичка около врата, и се замисли, докато прислужницата четкаше дългите ѝ златисто-кафяви къдри.

Тя каза нещо и Мадлин я погледна със смутена усмивка.

— Какво? — попита тя. — Боя се, че се разсеях.

— Попитах дали ще се нуждаете от нещо друго, госпожо Скот.

— Госпожо Скот... — повтори Мадлин с усмивка. — Ти си първата, която ме нарича така.

Прислужницата също се усмихна, поклони ѝ се и излезе.

Мадлин се вгледа в пепелявото си лице и механично ощипа и потупа бузите си, за да се позачервят. Нямаше никаква причина да се страхува от Лоугън. Той нямаше да я нарани. Не за друго, а защото в утробата си носеше неговото дете. От друга страна, можеше да направи живота ѝ доста неприятен. Сега ѝ беше съпруг и тя зависеше изцяло от милостта му. Никой нямаше да се намеси в нейна защита, ако той проявеше някаква жестокост.

Мадлин стана и провери всички копчета, които закопчаваха отпред бялата ѝ ленена нощница. Тя вдигна решително брадичка и излезе от стаята.

Стаята на Лоугън се намираше само през няколко врати. Беше осветена от огъня в камината. Той се беше облегал на рамката на леглото, вдигнал ръце на тила си. Беше гол и под завивките ясно се очертаваше всяка част на възбуденото му тяло. Светлината на огъня хвърляше върху лицето му отблясъци като от разтопен метал. Мадлин приближи до леглото и спря на няколко крачки от него, защото чу дълбокия му глас.

— Свали си нощницата!

Тя го погледна смутено.

— Хайде! — промърмори той, а очите му святкаха като на дебнещ звяр.

Мадлин разбра какво иска и се опита да се подчини, но пръстите не я слушаха. Лоугън чакаше с неестествено търпение и мълчаливо я наблюдаваше. Мадлин разкопчаваше дългия ред от копчета. Когато свърши, тя измъкна ръцете си от ръкавите и остави нощницата да се свлече на пода. Отдолу беше облечена само с тънката си риза. Кожата ѝ гореше, защото осъзна, че светлината на огъня прозира през ризата и осветява всяка част от тялото ѝ.

— Всичко! — каза непреклонно Лоугън.

Тя се взря в твърдото му лице и вдигна ръце да откопчее ризата си отзад на врата. Обзе я чувство, че е собственост, че е вещ за показ. Ако Лоугън искаше да я унизи, той беше постигнал целта си. Тя сграбчи ризата, започна да я съблича през глава но се поколеба. Не можеше!

— Веднага! — чу тя внезапно суровия му глас.

Затаила дъх, Мадлин се подчини с решително движение, вдигна нощницата и я запокити на пода. Студеният въздух обгърна цялото ѝ тяло, тя настръхна и зърната на гърдите ѝ се втвърдиха. Мадлин стоеше с изсъхнало гърло и ръце, отпуснати от двете ѝ страни, а той втренчено я гледаше.

— Аз... студено ми е — отчаяно прошепна тя и ѝ се прииска нещо, каквото и да е, да се загърне.

— Виждам — отвърна Лоугън, а погледът му опипваше гърдите ѝ. Свали ръцете си, отметна завивките и с жест ѝ показа да легне до

него.

Мадлин не се сдържа да не покрие с ръце тялото си, докато отиваше към него. С едната ръка прикри гърдите си, а с другата — скута си.

Жестът ѝ като че развесели Лоугън, дишането му стана по-дълбоко, когато тя стигна до леглото.

— Няма нужда от свенливост, мила моя. Нито една тайна не ще ти остане, когато дойде утрото.

Зъбите ѝ тракаха, докато пропълзя по леглото и легна на мекия чаршаф. Всеки мускул на тялото ѝ беше стегнат. Топлата ръка на Лоугън се плъзна по ханша ѝ, докосването му я накара да потрепери. Противно на страховете ѝ, той беше много нежен, почти безразличен, когато я обърна към себе си. Погали очертанията на тялото ѝ, сякаш беше скулптор, пръстите му се движеха леко и нежно.

Начинът, по който я докосваше, беше съвсем различен и Мадлин разбра, че нетърпеливият любовник, когото тя беше познала първия път, сега беше заменен от някакъв пресметлив странник. Той я люби в чисто физическия смисъл на думата, чувствата му бяха заключени някъде дълбоко в него. Ако и тя можеше да реагира така... Но Мадлин не можеше да сдържи удоволствието, което изпита, когато той целуна гърдата ѝ и в същото време ръката му се плъзна между бедрата ѝ. Пръстите му галеха мекия пух и леко проникнаха в нея.

Мадлин се извиваше под него, гърдите търсеха устата му, докато възбудата ѝ растеше все повече. На устните ѝ трептяха думи и тя с много усилия се въздържа да не ги изрече... Обичам те... обичам те... Той обаче не желаше любовта ѝ.

Точно когато екстазът я обзе, Лоугън се отдръпна. Изпълнена с болка, Мадлин изстена в знак на протест и се спусна към него, за да почувства как той я отблъсна. Тя видя главата и раменете му над себе си и за момент си помисли, че той иска да я остави така — засрамена и трепереща от страст.

— Моля те — каза тя с глас, който сякаш не беше неин.

— Тихо.

Лоугън докосна устните ѝ с пръсти, които носеха интимния ѝ аромат.

Мадлин прехапа устни и остана неподвижна и задъхана. Тя се сви, когато почувства горещата му уста под гърдите си и после върху

корема си. Неспойно погали косата му, пръстите ѝ потънаха в тъмните му къдрици. Лоугън отмести ръката ѝ и продължи да изучава кътчетата на тялото ѝ с устни, зъби и език... докато откри чувствителното място между бедрата ѝ... нежната гънка, която беше навътре.

— Не... — изстена Мадлин и изтръпна от ужас, когато той стигна до чувствителното място. Тя не можеше да си представи, че той би могъл да направи подобно нещо. — Не...

Лоугън я хвана и я прикова на място, здраво стиснал китките ѝ.

— Никога не ми казвай тази дума — каза той с метален глас. — Нито в леглото, нито извън него.

Думите му я поразиха. Мадлин разбра, че го е засегнала, и сега той ѝ отгмъщаваше, налагаше ѝ своята воля.

— Не бива — опитваше се да каже тя, китките ѝ се напрегнаха да се освободят. — Не искам така.

Лоугън подигравателно се изсмя и отново наведе глава. Сълзи на ярост и срам напълниха очите на Мадлин, тя усети устата му там, където никога не беше си представяла, че може да бъде. Макар че се опитваше да събере бедрата си, тялото ѝ предателски се подчиняваше, разтваряше се за него. Устните му бяха горещи, изгаряха я, проникването на езика му я караше да стене от сподавено удоволствие. Тя престана да бъде Мадлин, превърна се в необузвано същество, което се извиваше буйно и страстно, докато не я заля необятната вълна на кулминацията, за да я остави после безволева и слаба.

Преди да отmine екстазът, Лоугън отново я прегърна. Тя усети как той прониква в нея и се опита да се възпротиви на силата му, като отблъскваше гърдите му. Но с няколко мощни движения той я облада, докато тя не се покори и не го прие. Започна с бавен ритъм, който усили, за да я изпрати отново в дълбините на страстта.

Мадлин свря лицето си между врата и рамото му и почувства, че чрез този акт той я беше направил своя като никога досега. Преди Лоугън беше партньор, учител, любим приятел. Сега той беше нейният господар, владетелят на тялото и душата ѝ.

Тя отново усети върховно удоволствие, като че в нея гореше огън и изстена. Лоугън направи последно движение дълбоко навътре. Едрото му тяло потръпна облекчено. Потта по кожата сякаш ги съедини в здрава прегръдка. Тази прегръдка окуражи Мадлин, защото

усети как Лоугън леко трепна, тя почувства дъха му по кожата си, биенето на сърцето му. Колкото и да се мъчеше, той не можеше да остане безразличен до нея. Лоугън се отпусна и тя с радост пое неговата тежест върху себе си. После той се отдръпна с въздишка.

Мадлин копнееше да я целуне, да я погали, или поне да задържи ръката ѝ за момент, но той не я докосна. В стаята изведнъж пак стана студено. Мадлин се протегна към завивката и покри раменете си. Смутено се питаше дали той иска тя да си отиде.

— Да си вървя ли? — попита тя.

Лоугън дълго мълча.

— Не. Може да те пожелае още веднъж.

Тя стисна зъби при надменната му заповед, но се облегна на възглавниците. „Бъди търпелива“, беше я посъветвала Джулия... Е, може би си заслужаваше труда. Мадлин щеше да изкупи грешката си в миналото — дължеше му го. Обърна се и погледна към Лоугън. Той лежеше със затворени очи, но тя разбра, че му беше нужно доста време, за да заспи, а какви мисли витаеха в главата му... за това можеше само да гадае.

Бяха изминали вече десет години, откакто Лоугън основа театър „Капитал“. С много любов той беше възстановил старите сгради, беше събрал актьорска трупа, музиканти, художници, дърводелци, шивачи, сценични работници, реквизитори и други подобни. Да ги обучава за него беше истинско удоволствие. Освен това той никога не беше закъснявал за репетициите. До тази сутрин.

Обикновено се събуждаше лесно, но тази сутрин, когато видя до себе си спящата Мадлин, не можа да се въздържи. В просъница я привлече към себе си и отново я люби, а тя в полудрямка мъркаше и се извиваше като спящо котенце. Едва след всичко това той разбра колко е закъснял.

Лоугън ядосано изруга, облече се със светкавична бързина и препусна с каретата към театъра. Въпреки това пристигна там четиридесет и пет минути след уречения час. Влезе през задния вход и се втурна към общата стая. Актьорите сигурно щяха да се възмуцават от закъснението му. Имаха право да се оплакват. Той никога не проявяваше снизхождение и ги глобяваше за подобно нарушение.

В стаята нямаше никого освен помощника Джеф.

— Господин Скот — извика той. — Питаме се дали изобщо ще дойдете днес...

— Къде са другите? — прекъсна го Лоугън и се намръщи.

— На сцената, господине. Дукесата започна репетицията, като видя, че ви няма.

Лоугън кимна и се насочи към задната част на сцената. Когато приближи, чу гласове и мърморене. Той изправи рамене, излезе на сцената и спря. Срещу себе си видя целия състав, нареден в полукръг с чаши в ръце. Чу се звук от отваряне на бутилки, всички му се усмихваха.

— Честито! — извика някой, а друг шеговито го обвини: — Закъснявате!

После избухна общ смях, чуваха се наздравици, когато в чашите наляха шампанско. Без да иска, Лоугън също се засмя.

— Кое чествате — закъснението или сватбата ми? — попита той.

Джулия излезе пред всички, прекрасното ѝ лице грееше от радост.

— Да речем, че и двете събития очаквахме от дълго време. Внимавайте, господин Скот, защото може да си помислим, че и вие сте човек.

— Вярвам, че сме еднородни по въпроса — отговори Лоугън. — Искам всички да са наясно, че аз също ще платя глоба за закъснението си.

— О, няма защо — каза шеговито Арлис Бари. — Парите за шампанското са от касата във вашия кабинет.

Всички отново се засмяха, а Лоугън поклати глава с усмивка.

— За театър „Капитал“! — извика някой весело. — Банда крадливи пияници!

В общата веселба Лоугън вдигна чаша.

— За госпожа Скот! — каза той и всички с желание вдигнаха наздравицата.

— Наздраве! Наздраве!

— Бог да благослови госпожа Скот!

— Дано милостта Божия е с нея! — добави някой и всички пиха.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дали от шампанското, дали от хубавата новина за сватбата му или от доброто настроение на Лоугън, атмосферата на театър „Капитал“ се подобри неимоверно много. Лоугън не можеше да си припомни откога репетиция не беше вървяла така гладко. Актьорите внимаваха, а сценичните работници изпълняваха отговорно работата си. Колкото до него... сякаш отново почувства някаква живителна сила.

Мисълта, че Мадлин го чака в дома им, че той ще може свободно да я докосва, да я гледа, да я люби, когато пожелае, го изпълваше с радост, която трудно прикриваше. Не че беше готов да признае и с намек, че я обича или че ѝ прощава... Той едва ли можеше да стори подобно нещо. Но напълно осъзнаваше, че нейното присъствие му е нужно, за да съществува. Миналата нощ и тази сутрин бяха доказателство за това. Само за едно денонощие той беше успял да стане предишния Лоугън Скот, способен с лекота да управлява театър „Капитал“.

— Отлично — беше му казала Джулия по време на репетицията. Тя, която никога не беше хвалила способностите му, защото твърдеше, че не е нужно да повдига повече самочувствието му. Репетираха нова пиеса със заглавие „Розата“ — историята на един старец, който отново преживява спомените на своя бурен живот.

— Ти почти ме разплака с монолога си, в който си припомняш младостта — беше му казала тя.

— Ролята е много добре написана — отговори Лоугън, докато двамата отиваха към кабинетите си.

— Но и ти я изпълняваш блестящо — усмихна се леко Джулия и тюркоазените ѝ очи светнаха. — Изглежда си възвърнал предишната си форма. Причината е в Мади, нали?

Лоугън не можа да оспори думите ѝ, макар че се раздражни от нейната досетливост. Само изсумтя в отговор. Джулия продължи, като явно се забавляваше.

— Сигурно се сърдиш на Мадлин, защото ти показва, че не си неуязвим.

— Никога не съм твърдял това — отговори той спокойно. — И ако съм обиден на съпругата си, причината е съвсем друга.

— Така ли? — Джулия го погледна насмешливо. Тя влезе в кабинета си, но после подаде русата си главица през вратата. — Ще ми е много забавно да те видя след няколко месеца, Лоугън. Ще е интересно да разбере коя част от твоето същество ще спечели битката — онази половина, която иска да е щастлива, или другата, която иска да избяга от всеки, който се осмели да те обича.

— Напразно погубвате таланта си като актриса, ваша милост — отвърна ѝ през рамо Лоугън, без да спира. — С вашето въображение е по-добре да станете писателка.

Нейният смях го следваше чак до края на коридора. Щом влезе в кабинета си, Лоугън видя позната тъмнокоса глава да се подава над облегалката на стола му. Андрю, лорд Дрейк, си пиеше питието на бюрото му.

— Джими! — извика той с широка усмивка. — Ама че младоженец! Да се мръщи така!

— Какво искаш? — попита Лоугън, след като стисна ръката му.

Андрю се усмихна и посочи един сандък до бюрото. В него имаше дузина бутилки коняк, всяка с чаша. — Донесох ти подарък, Джими. Да си призная, бях много засегнат, че не ме покани на сватбата си, но в името на дългогодишното ни приятелство реших да ти простя.

Лоугън взе една от бутилките и я разгледа с възхищение. Беше изключителен трийсет и две годишен френски коняк.

— Благодаря ти, Андрю.

— Реших да го опитам, докато те чаках — каза Андрю. — Божествен еликсир. Искаш ли чаша?

— Ще взема от общата стая.

— Не се притеснявай — донесох и за теб. Не мога да пия такъв коняк от каква да е чаша.

— Трябваше да те поканим на сватбата — произнесе тихо Лоугън и седна на бюрото, докато Андрю му сипваше питието. — Но всичко стана много набързо.

— Така чух и аз — Андрю го погледна с лукава усмивка, сините му очи искряха. — Носи се слух, че булката е трудна. — Той погледна

Лоугън с престорен ужас. — Нима е вярно? Нима семейство Скот ще бъде благословено с някой малък Лоугън?

Лоугън вдъхна аромата на коняка и кимна, очаквайки още подигравки.

— Браво! — каза Андрю рязко, което учуди Лоугън. — Тя е хубава слугиня, да не кажа, че хваща окото... пък и тя едва ли би могъл да хванеш нещо повече от дъщеря на виконт.

— Няма ли да кажеш нещо, че съм „хванат“? — попята Лоугън. — Бях сигурен, че имаш какво да споменеш и за това.

Той пиеше коняка бавно, за да усети вкуса му.

Андрю се усмихна.

— Ти не си „хванат“, Джими. Познавам те отдавна. Не би се оженил за нея, ако не я желаше.

Андрю беше прав... Единствената причина, поради която Лоугън се ожени за Мадлин беше, че той я желаше, имаше нужда от нея. Бременността ѝ беше удобно извинение. Беше странно, че Андрю така лесно разбра истината.

— Ние нямаме тайни един от друг, нали? — попита Лоугън, втренчил очи в мъжа до него. Той осъзна, че двамата наистина са братя. Сега разбра и защо останаха приятели толкова години. Те подсъзнателно бяха усещали че са от една кръв.

— Никакви — весело се съгласи Андрю.

Дали да му каже... „Андрю, аз съм твой брат“... Изкушението беше толкова силно, че Лоугън прехапа устни, за да не проговори. Той изпи една голяма глътка. Не можеше да се предвиди каква ще бъде реакцията на Андрю, като разбере истината. Можеше да се зарадва на новината, но Лоугън се съмняваше в това. По-скоро щеше да стане подозрителен, скептичен, лош. Щеше да се настрои срещу баща си, а също и срещу Лоугън, с което щеше да прекъсне всяка възможност да му влияят. Лоугън не искаше да види брата си по баща съсипан, което щеше да се изрази в денонощен комар и пиене.

— Защо ме гледаш така? — попита Андрю и въпросително изви вежди. — Също като баща ми... като учен, който се кани да направи дисекция на някое животинче.

— Извинявай — чертите на Лоугън се отпуснаха. — Мислех си току-що, че ми се виждаш малко притеснен, Андрю. Да не си прекарал твърде много време на игралните маси напоследък?

— Една нощ на много — призна си Андрю и пресилен смях. — Но ще ти се изповядам по-късно. Сега дойдох само да ти честитя.

— Ако си загазил...

— Винаги съм загазил — Андрю вдигна ботушите си на бюрото, без да го е грижа, че окаля книгите. — Но поне животът ми не е скучен. Каж ми, Джими... Как се чувстваш като женен мъж?

— Женен само от един ден — сухо отговори Лоугън. — Рано е да се правят заключения.

Андрю се намуси.

— Не мога да си представя да ми сервират една и съща вечеря до края на живота ми. Но, разбира се, човек може да се измъкне понякога за малко разнообразие, стига да е дискретен.

— Предполагам — промърмори Лоугън, допивайки коняка. Мадлин едва ли щеше да възрази, ако си имаше любовница. Но той нямаше желание да я обижда по този начин. Беше истина, че никоя жена досега не го беше възбуждала като нея, въпреки че можеше да опровергава това.

Изглежда, че Андрю отгатна мислите му, защото избухна в скептичен смях.

— Боже мили... Само не ми казвай, че си влюбен в нея!

— Не — каза бързо Лоугън и очите му потъмняха.

— Спокоен съм. Любовта е отрова, Джими. Спомни си какво стана миналия път, когато се влюби.

— Как бих могъл да забравя? — попита Лоугън с глас, изпълнен с внезапна злоба, и така се втрени в Андрю, че онзи промърмори нещо неразбрано и допи коняка си.

— Ще си тръгвам, Джими. Желая ти щастие и всичко останало. Между другото чух, че скоро ще даваш бал в нейна чест. Ако е вярно, ще чакам покана.

Андрю набързо се сбогува и излезе от кабинета, а стъпките му прокъртяха в коридора.

— Няма смисъл Лоугън да дава такъв голям прием... заради мен. — Мадлин отчаяно гледеше мострите на ръчно рисуваните покани и се опитваше да си представи как шестстотинте гости щяха да се изсипят в къщата.

— Не е само заради теб, скъпа — отговори Джулия сухо, докато пишеше списъка с гостите. — Той иска да задоволи и собствената си гордост. След като уреди сватбата ви по най-дискретен начин, сега иска да покаже, че е много радостен от това разрешение на нещата. Струва ми се, че този спектакъл ще запуши устата на клюкарите — особено на онези, които искат да получат покани.

Леко намръщена, Джулия задраска няколко имена и добави други, като се стараеше да постигне най-доброто присъствие.

— Но защо да е тук? — попита Мадлин. — На Лоугън няма да му е приятно много хора да обикалят из къщата, да зяпат колекциите му и да надничат във всяко ъгълче...

— Така е, разбира се. Но той знае, че като устрои бал в тайнствената си къща, ще докара хората до безумие. Всеки, който държи на себе си, ще се натиска да получи покана, а онези, които подозират, че няма да бъдат поканени, вече планират отсъствието си от Лондон в деня на бала.

— Той ще изгуби уединението си — каза Мадлин, неспособна да сподели ентусиазма на Джулия.

— Убедена съм, че когато се е оженил за теб, Лоугън е знаел, че жертва голяма част от уединението си. Вероятно не би очаквал девойка на твоята възраст да споделя с радост затворения му начин на живот. Ти ще искаш да танцуваш, да ходиш на опера, да пътуваш, да посещаваш клубове, да ходиш на гости... — Джулия млькна и се вгледа в списъка, който лежеше на скута ѝ. — Хм. Ще трябва да добавя някои гости от чужбина...

Докато дукесата уточняваше списъка, Мадлин се облегна на стола с тихо стенание. Беше започнала да разбира какво иска Лоугън от нея, а то щеше да изисква много неща. Тя не само трябваше да държи главата си високо вдигната, когато хората щяха да се опитват да разберат дали играе или не... но трябваше да се движи из тълпата самонадеяно и самоуверено — все неща, които се очакваха от съпругата на Лоугън Скот. Ако се провалеше, то щеше да се отрази зле на Лоугън, а също и на нея. Но защо я подлагаше на подобен изпит, при това така скоро след сватбата?

— Не зная дали ще се справя — каза тя на глас и стисна пръсти в скута си.

Тюркоазените очи на Джулия светнаха с приятелско чувство.

— Мади... Той очаква само едно — да опиташ.

Мадлин кимна. Тя щеше да направи всичко, за което Лоугън я помолеше, защото го обичаше. Той никога не биваше да съжалява, че се е оженил за нея. Без значение колко време щеше да е нужно, тя щеше да го накара да признае, че е избрал най-подходящата жена, с която да изживее дните си.

— Ще направя нещо повече от опит — каза Мадлин. — Ще успея да се представя добре.

— Bravo! — извика Джулия с възхищение и се засмя. — Ти си жилаво момиче, нали?

— Надявам се.

Докато двете жени работеха и разговаряха, на поднос им поднесоха чай и вкусни сандвичи, но Мадлин не можа да преглътне и залък. Гаденето все още ѝ създаваше грижи. Лоугън се дразнеше от липсата на апетит и я заплашваше, че ще повика лекар, ако скоро не се оправи.

— На твоя място не бих се тревожила — окуражаваше я Джулия. — Скоро апетитът ти ще се възстанови. Ще възвърнеш теглото си и още ще напълнееш.

Мадлин сложи ръка на все още плоския си корем.

— Засега всичко е в бъдещето. Сега като че ли изобщо нямам бебе.

— Почакай, когато започне да се движи и да рита — каза с усмивка Джулия. — Тогава вече няма да се съмняваш.

Следобедът измина и Джулия си тръгна с обещанието утре да я заведе у тях на гости. Мадлин трябваше да се запознае с няколко млади омъжени жени.

— Не всичките ми приятелки са от театъра — каза дяволито Джулия. — Като се омъжих за дука, от време-навреме трябваше да се срещам и с хора от друго общество.

Когато дукесата си тръгна, Мадлин си помисли, че тя беше една необикновена жена. За уважението, което изпитваше към Лоугън, говореше фактът, че дукесата отделяше от времето, за да обърне внимание на съпругата му. Мадлин се отпусна на едно канапе и прекара часовете до идването на Лоугън в четене и ръкоделие. Той внесе в къщата полъха на зимния ден, косата му беше разчорлена, а бузите му — почервенели от студ.

— Мади — усмихна се той и застана до канапето. Мадлин обърна глава да го погледне и усети, че потъва в бездънната синева на очите му.

— Яде ли? — попита Лоугън.

Мадлин поклати глава.

— Чаках те.

Той протегна ръка и ѝ помогна да стане, дланта му беше топла и твърда.

— Как мина следобедът с Джулия?

— Мисля, че напредваме. Доста грижи има около организирането на такова голямо събитие.

Той сви рамене безразлично.

— Въпросът е само да подбереш и наемеш подходящи хора.

Докато вървяха към трапезарията, на Мадлин ѝ се доця да се облегне на ръката му, но после се отказа. Засега Лоугън не поощряваше никакви нейни жестове и ѝ се струваше, че той може би ще я отблъсне, ако се опита да направи нещо подобно.

В няколко дни след сватбата тяхната връзка беше учтива и донякъде напрегната. Обсъждаха неутрални теми и внимателно подбираха думите си. Нямаше интимни погледи, нито случайни целувки и ласки. Само през нощта напрежението се стопяваше, Лоугън идваше в леглото ѝ и я любеше, докато тя не започваше да стене от удоволствие. Всяка сутрин той отиваше в театъра още докато тя спеше.

— Добре ли мина репетицията? — попита Мадлин, когато той я настани на стола.

Лоугън я развесели с разказа си за последната вражда между Арлис и друга актриса, която се отнесла с нея високомерно, и за недоволството на няколко актьори във връзка с едно споразумение, което той беше сключил с конкурентен театър.

— Напоследък „Дейли“ се лиши от двама от главните си изпълнители, затова реших да им пратя няколко актьори за постановката „Както ви се харесва“. В замяна на това аз пък ще използвам двама-трима от техните изпълнители за второстепенни роли в „Розата“. За съжаление моите актьори възразиха. Те се считат за твърде добри, за да играят на сцената на „Дейли“.

— Не ги обвинявам — изказа мнението си Мадлин, докато с крайчеца на окоето си следеше как двама лакеи внасят сребърни чинии

и подноси. — Ако бях актриса, аз също бих предпочела да играя на сцената на „Капитал“.

— Въпреки всичко те ще постъпят, както им наредя.

— Но защо да сключваш споразумение, от което „Дейли“ ще има повече изгода, отколкото „Капитал“?

— Полезно е за професията ни. Няма да допусна моята способност за конкуренция да навреди на лондонския театър като цяло... на който и да е от театрите, не само на моя.

— Разсъждаваш като държавник — каза Мадлин и се усмихна.

— Мога да си го позволя.

Лакеите сръчно подредиха чиниите пред тях и им поднесоха тънки парченца пилешко месо, полети със сос от сметана и шери, зеленчуци, смесени с късчета хляб с масло, подредени красиво, а също и сладки, пълнени с трюфели и яйца.

Мадлин гледаше френските специалитети и носещите се аромати прогониха апетита ѝ. Тя се почувства зле, отвърна поглед от чинията и посегна към чашата с вода. Лоугън я наблюдаваше свъсено.

— Ще ядеш — каза той.

— Не съм гладна.

Мадлин преглътна, за да потисне надигащата се буца в гърлото, докато миризмата на богата вечеря изпълваше ноздрите ѝ. Тя отмести чинията, затвори очи и дълбоко си пое дъх през устата.

— По дяволите — чу тя Лоугън да мърмори. — Не се храниш достатъчно, за да поддържаш себе си, камо ли да изхраниш бебето.

— Опитвам се — отговори тя със затворени очи. — Но през цялото време ми е лошо.

Лоугън извика един лакей и му нареди да донесе още ядене: пилешко месо без подправка и варени картофи с мляко.

— И това не искам — каза упорита Мадлин. — Тази вечер нищо не мога да хапна. Утре сигурно ще съм по-добре.

Двамата се спогледаха.

— Ще хапнеш нещо, ако ще да ти го натъпча в гърлото — каза строго Лоугън. — В това състояние ти си отговорна за детето.

Обвиняващият му тон я опари.

— Стигнах до „това състояние“ с нечия помощ — възрази Мадлин, явно ядосана. — Грешката беше твоя, колкото и моя!

Тя подпря с ръце главата си, дишаше тежко и се молеше гаденето да се уталожии.

Настъпи кратко мълчание.

— Права си — каза Лоугън рязко. — Не помислих за възможните последици от онова, което сторихме тогава. Бях твърде нетърпелив да спя с теб. — Чувстваше се доста неудобно и добави: — Освен това, никога не съм се тревожел за подобно нещо. Жените, които аз... познавах преди, вземаха предпазни мерки.

Мадлин го погледна през пръстите си. Така ли й се струваше или той вече се разкайваше?

— Предпазни мерки? — повтори тя. — Не зная за какво говориш.

Лоугън се усмихна.

— Ще говорим за това по-късно. Когато се роди бебето.

Той премести стола си до нейния и я прегърна. Намокри една кърпа със студена вода и я сложи върху челото й.

— Помниш ли онази попара, с която ме хранеше, когато бях болен? — тихо каза той. — Тогава ми обеща, че някой ден ще мога да ти отмъстя.

Тя издаде някакъв звук — смес от смях и стенание.

— Трябваше да те оставя сам.

— Ти спаси живота ми — каза Лоугън. — Няма значение защо си го направила. Грижеше се за мен въпреки лошия ми характер, бълнуването и вонята на болничната стая. — Мократа кърпа се плъзна по бузата й, после по шията. — Сега мога само да ти върна услугата.

Буцата в гърлото на Мадлин се стопи, тя се почувства по-добре. Отвори очи и видя лицето на Лоугън почти до своето. Начинът, по който я гледаше, накара сърцето й лудо да затупти. Това не беше влюбеният поглед, който познаваше отпреди... но поне студенината беше изчезнала.

— Можеш да получиш всичко, което поискаш — промърмори той. — Само ми кажи.

— Всичко ли? — Мадлин се усмихна закачливо. — Рискуваш с това предложение.

Погледът му задържа нейния.

— Никога не говоря празни приказки.

Тя се загледа в него с питащи очи, докато не се появи лакеят с поръчаното ядене и го постави пред тях.

— Благодаря, Джордж — каза Лоугън и взе вилицата. — Това е засега.

Все още я беше прегърнал. Той взе парченце картоф и го поднесе към устните ѝ.

— Мислиш ли, че можеш да преглътнеш една хапчица, мила?

Мадлин покорно отвори уста и пое картофа, потискайки свиването на стомаха си. Картофът беше приятен и се разтроши в устата ѝ. Тя бавно го сдъвка, като се опитваше да преодолее гаденето.

— Още една — придума я Лоугън.

Той беше неочаквано търпелив, разсейваше я с шеговит разговор, като подкрепяше гърба ѝ със силната си ръка. За едър мъж като него беше много нежен. Всяка хапка влизаше в гърлото по-леко от предишната, докато Мадлин изяде половината от съдържанието на чинията. Накрая тя поклати глава с въздишка.

— Не мога повече.

Той отдръпна ръката си.

— Сигурна ли си?

Мадлин кимна.

— Сега ти трябва да се нахраниш. Вечерята ти изстива.

Тя пи вода, докато Лоугън изпразваше собствената си чиния. Мадлин беше очарована от движенията на ръцете му, от начина, по който дългите му пръсти отчупваха парченца от твърдата коричка, или държаха кристалната чаша. Когато разбра, че тя го наблюдава, между тях сякаш увисна някакъв неизречен въпрос. Изразът на лицето му беше сдържан... изглежда, че той се чувстваше неудобно, сякаш искаше нещо, което не можеше да има.

Лоугън отказа десерта с рязък жест и помогна на Мадлин да стане от масата. Последните няколко вечери те прекарваха по час-два в личната си приемна, четяха книги и разговаряха пред огъня. Но тази вечер Лоугън като че не желаше компанията ѝ.

— Вероятно ще се видим утре сутринта — каза той и леко докосна брадичката ѝ с показалеца си. — Имам малко работа в библиотеката.

Веждите ѝ се свъсиха и тя тихо, но така че да я чуе, пророни:

— Няма ли... да дойдеш при мен след това?

Лицето му остана безразлично.

— Не. Тази вечер няма да те безпокоя.

Лоугън понечи да се обърне, но Мадлин леко докосна китката му и той спря. Ясните ѝ кехлибарени очи срещнаха неговите.

— Нямам нищо против — каза тя.

Това беше допустимата форма на покана, която тя можеше да си позволи.

Настъпи ужасно, тежко мълчание. Лоугън беше притеснен от изкушението, защото знаеше много добре какво му предлага тя. Точно това и той самият много желаше. Доця му се да се засмее от безсилие пред начина, по който Мадлин отказваше да се защитава. В това се криеше нейната особена сила — можеше да понесе всеки укор и да не се обиди. Той почти ѝ завиждаше, защото не притежаваше подобна сила.

Лоугън се наведе и я целуна по челото — устните му усетиха копринената ѝ кожа, гъвкавото ѝ тяло в ръцете му... но след целувката той се отдръпна.

— Лека нощ — каза с дрезгав глас.

Мадлин кимна с пресилена усмивка и отиде в стаята си. Тя щеше да го остави на спокойствие колкото беше нужно. Щеше да прояви търпение, също както човек е търпелив с диво същество, което иска да докосне... същество, което може да бъде приучено да взема храна от ръката или пък да я отхапе, ако поиска.

Мадлин се преоблече в тънка нощница с дълги ръкави и се плъзна между тежките копринени завивки. Постепенно топлината на тялото ѝ загрея леглото. Костите я боляха и тя дълго време се въртя, докато най-сетне откри най-удобното положение.

Сънят ѝ беше лек. Мадлин напразно се заслушваше да чуе как Лоугън влиза в стаята си, която беше съвсем наблизо. Тя ту задрямваше, ту се събуждаше и не можеше да намери покой. Стресна се от някакъв сън и откри, че краката ѝ са свити, затова разтри прасците си да се отпуснат. Изведнъж почувства силна режеща болка в десния крак — мускулът ѝ се беше стегнал и пареше. Тя не помнеше дали е издала някакъв звук, но сигурно беше извикала, защото гласът на Лоугън проряза тъмнината и тя почувства как той сяда на леглото до нея.

— Мади — каза Лоугън и я погали, защото се беше свила от болка. — Мади, какво ти е, по дяволите? Кажи ми...

— Кракът ми — изохка тя. Болеше я. Не можеше да помръдне. — Не ме пипай...

— Нека да видя — Лоугън блъсна ръцете ѝ и опипа крака ѝ. — Опитай се да се отпуснеш.

— Не мога.

Тя се облегна на него и се сгърчи, когато ръката му обхвана прасеца ѝ. Той напипа стегнатия мускул и нежно го разтри, докато болката стихна. Мадлин облекчено въздъхна и се отпусна на гърдите на Лоугън, докато той продължаваше масажа. Когато посегна към другия ѝ крак, тя тихо промърмори:

— Този е добре.

Но Лоугън я накара да замълчи.

— Какво се случи? — попита той и вдигна нощницата ѝ нагоре.

— Събудих се със стегнат мускул — отговори Мадлин, вече успокоена. Изглеждаше, че Лоугън знае точно как да я пипне, колко силно да разтрие мускулите ѝ, без да я боли.

— Джулия каза, че може да се случи — ставало често при жени в моето състояние.

— Не знаех — поклати глава Лоугън, като че не вярваше. — Колко често се случва?

— Не зная. Сега беше за първи път. — Тя свенливо дръпна нощницата, която се беше вдигнала твърде високо. — Благодаря ти. Извинявай, че те разтревожих.

Ръцете му я пуснаха, Мадлин се прозина и се сви на своята половина от леглото.

В тъмнината чу как Лоугън се съблича — дрехите летяха на пода. Мадлин отвори очи.

— Няма ли да си вървиш? — попита тя колебливо.

— Не, мадам. — Той пропълзя до нея. — Изглежда, че е предопределено тази вечер да бъда в леглото ти.

— Нима намекваш, че съм се опитала да те измамя...

— Ясно е, че не можеш да устоиш на чара ми. Разбирам.

Той я прегърна и засмян я целуна.

Мадлин разбра, че Лоугън я дразни и го блъсна в гърдите.

— Какъв надут мъж! — възкликна тя през смях, а той мушна ръка под главата ѝ.

— Целуни ме.

Лоугън здраво я беше прегърнал и устата му нежно се доближи до нейната, дъхът му пареше бузата ѝ. Закачливото му настроение беше изчезнало, заменено от напрежение, от нежност, която не беше очаквала отново да усети. Той докосна тялото ѝ с върха на пръстите си, погали я по гърба, после връхчетата на гърдите ѝ, гънките на коленете. Мадлин лежеше неподвижна под него и се носеше на вълната на удоволствието, трепереща от желание, когато устата му докосна гърдата ѝ.

Лоугън дълго целува зърната на гърдите ѝ, смучеше ги и ги галеше с език, докато те не се втвърдиха. Мадлин се изви нагоре в желанието си да усети тялото му върху своето, копнееща да я притисне с цялата си мощ... но той се отдръпна и продължи да я гали надолу по тялото с пръсти, които я изгаряха.

Срамът я напусна и тя усети как стене и охка, как разтваря бедра за него, докато пръстите му не потънаха в нежната ѝ плът.

Мадлин посегна да хване твърдата му, гореща мъжественост с неумело движение, но затова пък страстно. Лоугън въздъхна и здраво хвана ръцете ѝ. Гласът му беше кадифен и леко дрезгав.

— Мади... да... мила...точно така... — шепнеше той в ухото ѝ.

Ръмжеше от удоволствие и ѝ показваше какво обича, наричаше я с нежни думи и я целуваше по цялото тяло.

Когато възбудата му достигна върха си, Лоугън я привлече към себе си и вдигна високо крака ѝ. Дребното ѝ тяло, гъвкаво и отзивчиво, така се уви около неговото, сякаш беше създадено единствено за него. Проникна в нея бавно, с чувствена наслада, а тя го прие с цялата страст, на която беше способно нежното ѝ същество. Лицето ѝ се губеше под него, от плътно затворената ѝ уста излизаха глухи звуци. Той бавно я притисна към себе си и проникваше отново и отново, докато Мадлин потръпна и изстена, усещанията им се срещнаха и се извисиха в екстаз. Тогава Лоугън направи едно силно движение, възпламенен от нейния огън, след което напрежението се оттегли и се превърна в някакво особено облекчение.

Той се задържа в нея, прегърнал здраво тялото ѝ. Кожата ѝ беше нежна и прозрачна като листенцата на разцъфтелите през нощта

жасмин. Лоугън наведе уста към шията ѝ, усети солен вкус и я близна там, където се долавяше пулсът ѝ. Това беше едно рядко удоволствие, което той обикновено не си позволяваше — да остане в нея след акта. Беше много интимно, но и опасно.

Тиктакането на златния часовник на полицата като че ли му се присмя. Без да му обръща внимание, той се отпусна до Мадлин с ръце, потънали в меките ѝ коси. Тя беше негова най-сетне. Можеше да прави с нея каквото си поиска... но дотам, та тя никога да не разбере, че я обича.

На сутринта Лоугън трябваше да се срещне с един писател, чиято пиеса имаше нужда от редакция, затова реши да се види с него в кафенето на Банбъри. Той често вършеше подобна работа в кафенето, където го настаняваха на определена маса близо до големи прозорец за да влиза светлина. Атмосферата на кафенето беше спокойна и предразполагаща. Лоугън се надяваше, че това ще разведри настроението на писателя, който считаше всяка дума, написана от него, за свещена.

— Направи едно силно черно кафе — извика господин Банбъри на дъщеря си, която му помагаше. — Господин Скот току-що пристигна!

Лоугън се насочи към своята маса, като спираше тук-там и разменяше по някоя дума с приятели и познати. Кафенето на Банбъри привличаше интелектуалци: художници, философи и много писатели от Флийт стрийт.

Един от постоянните клиенти, член на Обществото на художниците, се приближи до Лоугън, който подреждаше пиесата, бели листа и прибор за писане върху масата.

— Скот, какъв късмет, че ви срещам тази сутрин! — сърдечно възкликна лорд Бочъм. — Искан да говоря с вас по една работа... Извинявайте, виждам, че чакате някого, но няма да ви отнема много време...

— Кажете — каза Лоугън и посочи един от столовете.

Лорд Бочъм седна и го погледна, широко усмихнат.

— Не бих искал да ви безпокоя с този въпрос, Скот, но като знаей колко близки са връзките ви със средите на художниците и как щедро

ги покровителствате...

Лоугън го погледна с високо вдигната вежда и го прекъсна:

— Говорете направо, милорд, не обичам ласкателствата.

Бочъм се усмихна.

— Уверявам ви, че сте първият актьор, който изисква подобно нещо. Много добре, ще говоря направо. Искам да ходатайствам за един млад художник, един господин на име Джеймс Орсини.

— Чувал съм за него — каза Лоугън и се усмихна на младата жена, която постави кафе пред него. После отново се обърна към Бочъм.

— Орсини има превъзходна техника, експериментира със светлината ... той е забележителен млад човек. Проблемът е, че търси модел за портрет, с който би могъл да претендира за изложба...

Лоугън го прекъсна с тих смях и вдигна чашата с горчиво черно кафе. Отпи глътка и погледна Бочъм с блестящите си сини очи.

— Зная за какво ще ме помолите, милорд. Отговорът е „не“.

— Но никой художник не може да се прочуе, ако не нарисува портрет на Лоугън Скот... и вие сте разрешавали поне на двайсина, по моя сметка, да ви рисуват.

— На двасет и петима — уточни Лоугън сухо.

— Скот, уверявам ви, че никой досега не е заслужавал това повече от Орсини.

Лоугън поклати глава.

— Несъмнено имате право. Все пак аз съм рисуван повече от всеки друг актьор...

— Така е, защото им носите успех — отбеляза Бочъм.

— ...и това ми стига. Рисуван съм с маслени бои, изобразен съм на гравюри, метал, мрамор и восък... Имам бюстове, медальони, рисунки, шаржове... Нека спестим на публиката още един мой портрет.

— Орсини е съгласен на всички условия, които ще поставите. И други членове на Обществото на художниците смятат, че вие трябва да дадете възможност на този художник да ви рисува. За Бога, човече, няма ще ни карате да ви се молим?

Лоугън го изгледа с престорена тревога и отпи от кафето. Докато Бочъм очакваше с нетърпение отговора му, Лоугън преценяваше възможностите. След минута той леко се усмихна и каза:

— Имам друго предложение. Кажете на Орсини, че му разрешавам да нарисува портрет на съпругата ми.

— На съпругата ви... — промърмори Бочъм объркано. — Така де, чух, че наскоро сте се оженили... но съм сигурен, че Орсини ще предпочете вас за модел...

— Портретът на госпожа Скот ще бъде чудесно представително платно в една изложба. Ако Орсини успее да хване онова, което аз намирам у нея, гарантирам, че ще бъде добре възнаграден.

Бочъм го гледаше със съмнение.

— Добре... Говори се, че госпожа Скот е много привлекателна жена...

— Тя е дяволски красива — Лоугън впери очи в кафето си. — В нея има една невинност, която няма да изчезне дори да доживее до стотите... — той внезапно се върна в настоящето. — Доколкото зная, досега не е била рисувана. Орсини трябва да е щастлив, че има подобна възможност.

Лорд Бочъм го погледна с нарастващ интерес.

— Ще предам на Орсини, че трябва да рисува нея, тъй като всички умират от любопитство да видят жената, която така ви е заслепила.

— Не бих употребил тази дума — отговори Лоугън и се намръщи.

— Скъпи приятелю, няма по-подходяща дума. Да видите лицето си, когато я описвате...

Лорд Бочъм стана, кимна за довиждане и се върна на масата си.

— „Заслепен“, мамка му! — промърмори Лоугън и прелисти пиесата. — Аз казах само, че е красива.

Орсини прие предложението без колебание и изпрати благодарствено писмо, в което съобщаваше, че сутринта ще дойде в лондонската къща на Скот. Мадлин се слиса, когато научи за портрета.

— Ще имаме бал, преди портретът да стане готов — възрази тя, застанала пред Лоугън в библиотеката, като нервно мачкаше листче хартия в ръцете си.

Той затвори счетоводната книга и се обърна към нея.

— Състоянието ще се прикрие с подходяща рокля, а Орсини само ще загатне талията ти. Освен това ще имаш какво да правиш, докато си затворена тук.

— Мога да си измисля друга работа.

— Искам да имам твоя портрет. След като Орсини го покаже в изложбата си, аз ще го откупя.

— Изложба! — възкликна Мадлин и се изчерви. — Лоугън, нямам никакво желание да бъда показвана като някакъв предмет или трофей...

— Но ти си — отвърна той. Дяволският пламък в очите му я накара да прояви предпазливост. — Ти си моя и ще те показвам, когато и където поискам.

Мадлин го погледна с широко отворени очи, загубила дар слово.

— Какво е това? — попита Лоугън и погледна листа в ръката ѝ.

— Списък... сметка за разходите по бала. Очевидно някои неща ще трябва да се съкратят и бих искала да ме посъветваш...

— Ела и ми го покажи.

Той отмести стола и потупа коляното си с израз, който я обезпокои.

Мадлин се приближи предпазливо, после седна внимателно в скута му с изправен гръб.

— Може би ще ти е по-удобно, ако седна там...

— Много ми е удобно — каза той и я привлече към себе си. Взе листа и хвърли поглед на числата в него. Мадлин се учуди, че Лоугън не откри нищо особено.

— Много по-малко, отколкото очаквах — каза той спокойно.

— Ще струва цяло състояние — отбеляза Мадлин — Непрекъснато казвах на дукесата, че не е нужна такава екстравагантност, но тя продължи да поръчва най-хубавото и да удвоява количествата и... Защо се усмихваш така?

— Нямам представа защо се притесняваш толкова, че харчиш парите ми, мила. — Лоугън остави листа и притисна Мадлин до гърдите си. — Благоразумието е хубава черта, но ти не си съпруга на бедняк.

— Не, разбира се, но... Как ще преживеем до края на годината?

Той си играеше с връзките на корсажа ѝ и нежно отмести лекия шал, който покриваше шията и деколтето ѝ. В ъгълчетата на устата му се появи усмивка.

— Успокой се, Мади. Можем да си позволим всяка седмица да даваме подобни балове до края на живота си.

Объркана, тя учудено се втренчи в него.

— Ти... ние... толкова много ли имаме?

— Четири имена, без да броим ловната къща с Уилтшир. — Лоугън забеляза интереса ѝ и нехайно продължи. — Притежаваме също яхта, пивоварна, строителна фирма и тухларна, а също и акции в една минна компания в колониите. Освен това инвестирах в железопътния транспорт и корабоплаването, което дава отлични дивиденди. Естествено, колекциите от произведения на изкуството и театърът, както и друго имущество.

Лоугън се развесели от учуденото ѝ лице.

— Мадам, можете да си отворите сметки, където пожелаете. Не се съмнявам, че имам средства да ви издържам.

Мадлин имаше нужда от малко време, за да дойде на себе си. Излизаше, че тя се е омъжила за човек, който е далеч по-богат от родителите ѝ, от сестрите ѝ, та дори и от лорд Клифтън.

Лоугън я гледаше и изведнъж се засмя, сякаш знаеше какво си мисли.

— Преди да си вирнете носа, мадам, запомнете, че не съм аристократ и никое от децата ви няма да има титла.

— За мен това няма значение — отговори Мадлин, чието сърце се разтуптя при намека, че може да имат повече деца.

— Но за тях може да има.

— Няма да им трябват титли, за да успеят. Те ще се научат да постигат всичко сами, също като теб.

— Е, госпожо Скот — изсмя се Лоугън. — Мисля, че ме ласкаеш.

Седнала в скута му, Мадлин усети как Лоугън се възбужда и се изчерви. Въпреки че неговите желания бяха непредвидими, не беше подходящо да реагира така посред бял ден. Можеше да влезе някой от прислугата или пък да имат посещение.

— Лоугън — каза тя с половин уста — аз... имам толкова много работа...

— Аз също.

Той започна да разкопчава роклята ѝ и отблъсна ръцете ѝ, които се съпротивляваха.

— Ами ако влезе някоя прислужница? — попита Мадлин и се извиваше, докато той провираше ръката си под корсажа ѝ.

— Ще ѝ кажа да си върви.

Лоугън бръкна под полата ѝ, пръстите му търсеха най-чувствителните места на тялото ѝ между диплите на бельото. Очите му се присвиха от възбуда, той я накара да разтвори бедра и нетърпеливо разкъса плата на долното бельо.

— Не тук... да се качим горе — помоли Мадлин, изчервена от неудобство. Тя усети неговата мъжественост между бедрата си, когато той я сложи в скута си с лице към него.

— Така — каза Лоугън и се протегна да разкопчее панталона си. Той се засмя на движенията ѝ. — Престани да гледаш към проклетата врата.

— Не мога — изстена Мадлин и почувства, че той прониква в нея съвсем леко, но пък с мощно движение. — О, не бива...

— Прегърни ме — каза ѝ той сподавено. Лоугън я поучаваше как да се движи и ѝ помагаше с ръце да направи онова, което той желаше.

Мадлин притвори очи от удоволствие. Тя стискаше жилетката и ризата му и силно се притискаше към широките му рамене. Те се движеха едновременно, а Лоугън заглушаваше с уста нейните стенания. Мадлин изобщо не можеше да си представи, че е способна на подобно нещо... но го желаше, жадуваше го, беше забравила всички наставления за добро държане, които бяха втъпявани през целия ѝ съзнателен живот. А Лоугън я окуражаваше, изискваше от нея всичко, докато в обятията му срамът ѝ изчезна без следа. Той изпълваше цялото ѝ същество, тя усещаше все по-голямо удоволствие, докато се разтърси от спазъма на екстаза. Лоугън я притисна силно към себе си, зъбите му ухапаха рамото ѝ и болката, която тя почувства, сякаш подсили удоволствието.

След малко, когато Мадлин се отпусна на гърдите му, Лоугън се разсмя в разрошените ѝ коси.

— В онези сутрини в „Капитал“, когато ми помагаше във воденето на кореспонденцията... исках да правя с теб точно това.

— Това? — повтори Мадлин и вдигна погледа си. Тя се чувстваше зашеметена, виеше ѝ се свят, сякаш беше пияна. — Нямах представа.

— Ако бяхте погледнали в правилната посока, мадам, щяхте да разполагате с неоспорими доказателства.

— О! — Мадлин се подпря на лакти и му се усмихна. — В такъв случай настоявам да не си наемаш секретарка.

— Ти си единствената жена, която желая — каза Лоугън дрезгаво. Бореше се с желанието си да я гушне като малко котенце и да ѝ шепне най-милите думи, които се блъскаха в главата му. Лицето му се изпъна и той се чу да казва... — Засега.

Лоугън запази безразличното си отношение, докато гледаше как очите ѝ потъмняха. Мадлин внимателно стана и започна да оправя дрехите си. Лоугън съжаляваше за грубите си думи, но смяташе, че са необходими. По-добре беше да развали момента на изживяването, отколкото да допусне тя да си мисли, че значи много за него. Веднъж вече беше сгрешил, като ѝ повярва. Втори път това не биваше да се случи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта преди бала Мадлин стоеше пред огледалото в личната си тоалетна стая, а прислужницата закопчаваше копчетата на гърба на роклята ѝ.

Госпожа Бийчъм в елегантна черна рокля със снежнобяла престилка се беше качила горе да помогне в последните приготовления.

— Прекрасно! — възкликна икономката и я огледа отзад. — Вие ще бъдете най-красивата тази вечер, госпожо Скот. Господарят няма да откъсне очи от вас.

Мадлин се усмихна, макар сърцето ѝ да биеше неспокойно.

— Донесоха ли всички цветя? Някой да е бил в кухнята наскоро?

— За всичко ще се погрижим — увери я госпожа Бийчъм. — Къщата е пълна с божествени цветя, а готвачката изглежда е надминала себе си. На гостите ще им се стори, че са в рая... А когато вие се появите да ги поздравите, господин Скот ще бъде мъжът, на когото цял Лондон ще завижда.

Мадлин нервно попипа диафрагмата си. Бременността ѝ вече леко личеше, но пурпурната рокля беше ушита така, че да я прикрие. Блузата следваше стройните линии на тялото ѝ, а полата се диплеше богато надолу. Тоалетът беше изненадващо семпъл, единствената украса бяха трите рубинени клипса, които придържаха предницата, а гърдите ѝ блестяха с белотата си над тях. Червеникавият оттенък на балната рокля ѝ отиваше, кожата ѝ на този фон изглеждаше като порцеланова и допълваше кехлибарения цвят на очите. Златистокестенявата ѝ коса беше завита на тежки къдрици и прибрана нагоре, като подчертаваше нежната извивка на дългата ѝ шия.

Лоугън влезе в стаята и рязко спря. Той изглеждаше великолепно в официалното си вечерно облекло със синьосива жилетка от тежка коприна. Очите му, най-сините очи, които Мадлин беше виждала, блестяха от някакво нестихващо чувство, когато я погледна. А щом заговори, гласът му беше по-дълбок от друг път:

— Надявам се, че това ще ти хареса.

Той ѝ подаде черна кутия за бижута. Изненадана от неочаквания подарък, Мадлин пристъпи да го поеме.

Госпожа Бийчъм се усмихна и направи знак на прислужницата да излязат, като затвори вратата след себе си, за да ги остави насаме.

Мадлин ахна от удивление, когато отвори кутията. Вътре имаше огърлица от злато и рубини, а също и подходящи обици.

— Колко са красиви! Не очаквах... — тя вдигна поглед към него.
— Много си щедър. Благодаря ти, Лоугън.

Високите му скули леко се изчервиха. Той взе огърлицата и застана зад Мадлин, за да я закопчее на врата ѝ. Тя наблюдаваше изражението му в огледалото и замря, когато усети допира на горещите му пръсти. Лоугън доста се измъчи, докато ѝ сложи огърлицата, чиято закопчалка беше сложна, а дъхът му леко раздвижи внимателно нагласените ѝ къдрици.

Мадлин си окачи обиците и обърна глава, наслаждавайки се на техния звън.

— Как ти се вижда роклята ми? — попита тя Лоугън.

За нейно разочарование той нито се възхити, нито я одобри.

— Деколтетото е доста дълбоко.

Мадлин леко се намръщи.

— Джулия я видя и каза, че е свършена.

— Само ако възнамеряваш да се отдадеш на живот — промърмори той, а погледът му беше прикован в деколтето ѝ.

— Ако не ти харесва, мога да облека нещо друго...

— Не, носи си тъпата рокля — каза той, като се стараеше да говори с равнодушен тон, ала си оставаше нацупен.

Мадлин прехапа устните си да не се засмее. Тя търпеливо издържа втренчения поглед на Лоугън.

— Ще се простудиш в тази рокля — рече той загрижено.

— Къщата е отоплена — отбеляза тя. — Ще се чувствам добре.

Мадлин видя, че е стиснал юмруци, за да се въздържи да не я докосне.

— Да слизаме ли долу?

Лоугън изсумтя и ѝ подаде ръката си, за да я отведе в балната зала с такъв вид, сякаш присъствието на бала за него не беше удоволствие, а досадно задължение.

За щастие гостите изобщо не се смуцаваха и се веселяха. Стотици хора бяха напълнили къщата и с възхищение обсъждаха колекцията от произведения на изкуството на Лоугън, отрупаните маси с отбрани деликатеси, веселата музика, изпълваща голямата зала.

Вдъхновени от романтичната атмосфера двойките изчезваха да се уединят в многобройните уютни кътчета на голямата къща, а клюкарките си шушукаха като кокошки. Джулия явно беше успяла да подбере умело представители на различни слоеве на обществото, с които Лоугън имаше връзка: аристократи, богаташи без титли, художници, писатели, дори няколко политици. Това множество представляваше интересна смесица — само за една вечер тук можеха да се открият достатъчно скандални случки, които щяха да пълнят страниците на вестниците седмици наред. Господата се наслаждаваха на безкрайните запаси на домакина от хубав ликьор и пури и отвреме-навреме избухваха в леки спорове за благоразположението на някоя загадъчна дама. Но никоя от дамите не привличаше вниманието така, както Мадлин.

Тя се държеше непосредствено, бърбеше, усмихваше се и поддържаше разговора с околните с учудващо умение. Маниерите ѝ изглеждаха толкова естествени, че беше невъзможно да го прави престорено. Лоугън забеляза не без ирония към себе си, че тя цял живот беше възпитавана да се държи именно така — като истинска светска дама. Семейството ѝ, естествено, не беше планирало женитба на дъщеря си с мъж като него, но, както изглеждаше, Мадлин изобщо не се притесняваше, че съпругът ѝ е актьор.

Лоугън почувства искрица гордост от нейното представяне, която се примеси с горчивото съзнание, че той би трябвало да ѝ предложи нещо повече. Каквито и качества на домакия да проявеше Мадлин, тя никога нямаше да достигне до висшите обществени кръгове, в които би се движила като съпруга на лорд Клифтън. Лоугън не обвиняваше родителите ѝ, че те искаха тази блестяща партия за дъщеря си. Всъщност, той изпита странна симпатия към семейство Матюс, особено когато ги видя тази вечер.

Родителите на Мадлин бяха дошли на бала с приятни, учтиви лица, но под тях те също криеха смесица от гордост и горчивина. Беше очевидно, че Мадлин е твърде добре възпитана, за да бъде съпруга на мъж с миналото на Лоугън. Бяха я готвили за светска дама от висшето

общество, а тя се бе омъжила за мъж без титла. Той беше богат, без съмнение, но не беше добре възпитан.

Дойде време да открият танците и Лоугън подаде ръка на Мадлин да я заведе до средата на залата. Тя беше по-развълнувана от всякога, кехлибарените ѝ очи блестяха, а бузите горяха. Това бил нейният първи бал, разбра Лоугън с известна изненада. Мадлин не беше представяна на подобни светски събития, където би могла да срещне евентуални кандидати.

— Всъщност, досега не съм танцувала с мъж — каза тя, останала без дъх, и вдигна глава да го погледне, когато Лоугън сложи ръката си на кръста ѝ, а с другата хвана нейната. — В училище имахме часове по танци. Учителят ни идваше веднъж седмично. Танцувахме по двойки и с момичетата се сменяхме във воденето.

Лоугън се усмихна на нейната откровеност.

— Защо да не водя аз? — предложи сухо той и кимна на музикантите. Те засвириха приятен валс и мелодията ги заля, преди Мадлин да осъзнае какво става. Лоугън танцуваше съвършено, както вършеше и всичко друго. Той знаеше как да представи партньорката си в най-добрата ѝ светлина, как да я води така, че тя да няма възможност да сбърка или да се спъне.

Мадлин усети, че в началото танцува стегнато. Тя внимаваше да го следва неотклонно, да не направи грешка и Лоугън се смееше на съсредоточеното ѝ лице.

— Отпусни се! — промърмори той.

— Не мога... Внимавам за стъпките.

— Погледни ме!

Мадлин го послуша и почувства как всичко става по-лесно. Тя повече не мислеше накъде я води той, виждаше само топлите му сини очи и усещаше силните му ръце. Той беше толкова снажен, бедрата му докосваха нейните, пръстите ѝ почувстваха стегнатите мускули на рамото му. Залата се завъртя и ръката ѝ здраво стисна неговата. За Мадлин този момент беше върховен и цялото ѝ същество беше пропито с желанието вечерта никога да не свършва.

В танц се впуснаха и други двойки, нетърпеливи да покажат уменията си, докато дансингът не се напълни. Когато валсът свърши, засвириха кадрил. Лоугън отведе Мадлин настрани и я погледна с лека усмивка.

— Моите поздравления към вашия учител, мадам.

— Беше прекрасно! — възкликна тя, без да пуска ръката му. — Моля те, не можем ли...

— Би ли желала... — каза Лоугън едновременно с нея, но и двамата бяха прекъснати от върволица нетърпеливи мъже от различни възрасти, които искаха да поканят Мадлин на танц. Тя хвърли към него поглед, изпълнен със съжаление.

— Ще бъде егоистично от моя страна да танцувам само с вас, госпожо Скот — каза Лоугън и отстъпи назад с пресилена усмивка, когато съпругата му беше отведена да танцува кадрил. Не беше прието съпругът да обръща твърде много внимание на съпругата си. Нещо повече, като домакин той беше длъжен да танцува с някои от гостенките.

Лоугън обичаше да бъде в женска компания. Харесваше му загадъчността на жените, разликите между формите, мириса, движенията им... но сега всичко това сякаш им липсваше. Той искаше само Мадлин. Чувствеността на съпругата му в тази проклета червена рокля му действаше объркващо. Досега никога не беше изпитвал ревност, а сега това чувство извираше от цялото му същество. Ако още един приятел му поднесеше благопожеланията си, той щеше да го убие. Всички мъже в къщата се стремяха към нея. Те гледаха похотливо лицето, фигурата ѝ и полупокритите ѝ гърди.

Лоугън разбра защо никога досега не беше организиран празненства в дома си. Нямаше учтив начин да накараш гостите да си тръгнат, когато на теб ти се иска, нито пък средство да ги избегнеш. Ако беше гост на някой бал, той отдавна да си е отишъл. Лоугън искаше да е някъде, където и да е, насаме с Мадлин. В ума му се блъскаха невероятни фантазии. Той си представяше как сваля пурпурните ѝ поли и я обладава на някоя от дългите маси, как я съблича на средата на дансинга и наблюдава отражението ѝ в големите огледала, монтирани на масивните колони.

Лудите му мисли бяха прекъснати от появата на неговата съдружничка. Джулия се беше отделила за малко от компанията на съпруга си и се приближи до Лоугън, като го потупа по рамото. Имаше вид на квачка, която се радва на напредъка на пиленцето си.

— Поздравявам те! — извика тя възторжено. — Щастлив си, че имаш за съпруга Мадлин.

— Вече ми го казаха — намръщи се Лоугън. — Най-малко сто пъти.

Джулия се усмихна и погледна към Мадлин, която стоеше на няколко метра, заобиколена от обожатели.

— Лоугън, тя притежава едно качество, което ние двамата нямаме. Мадлин обича хората. Тя проявява жив интерес към тях и те ѝ отвръщат със същото.

— И аз обичам хората — промърмори Лоугън в своя защита, което накара Джулия да се засмее.

— Само ако смяташ, че ще имаш някаква полза от тях.

В ъгълчетата на устните му се появи лека усмивка.

— Джулия, защо винаги успяваш да разбереш какъв съм?

— Никога не съм твърдяла подобно нещо — възрази тя, а тюркоазените ѝ очи светеха весело. — След толкова години ти все още ме изненадваш. Например с отношението ти към Мадлин. То показва една дълбоко скрита романтична черта, за която не съм и подозирала.

— Романтична!?! — Лоугън се засмя, защото той се гордееше, че е циник.

— Ако искаш, можеш да отричаш — каза Джулия. — Въпрос на време е да си признаеш, че Мадлин те върти на малкото си пръстче.

— След около сто години, че и повече.

Джулия се отдалечи, а Лоугън се намръщи. Вниманието му отново се насочи към елегантната му съпруга, която все още беше заобиколена от обожатели. Тръгна към нея, но беше пресрещнат от няколко свои партньори от инвестиционния тръст. Проклинайки наум, той се усмихна на комплиментите им и размени няколко нищо значещи фрази.

За негово облекчение Андрю, лорд Дрейк, се появи като спасител. Той прегърна през рамо Лоугън, сърдечно го поздрави и го отвлече от групата под претекст, че иска съвет по въпроси на изкуството.

— Боже мили, как издържаш тези тъпаци? — попита тихо Андрю. — Разговорите за лихви и дивиденди са интересни като разходка из моргата!

— „Тези тъпаци“, както ги наричаш, са едни от най-големите финансови мозъци в Англия — каза сухо Лоугън. — Добре ще е и ти да прекарваш известно време с тях.

Докато говореше, погледът му се върна на Мадлин. Тя стоеше под светлината на един от полилеите с рамене като от кадифе, а във вдигната ѝ коса играеха всички оттенъци от злато до кленовокафяво.

Андрю проследи погледа му и се ухили.

— Засрами се, Джими. Мислех, че си надживял буржоазния навик да се влачиш подир собствената си съпруга... но, както казват, кръвта вода не става.

Лоугън остро го погледна, търсейки скрито значение в думите му, но в очите на Андрю нямаше хитрост.

— Никога не съм отричал, че съм буржоа — отговори Лоугън. — И един поглед към съпругата ми говори достатъчно за това.

— Няма да го обсъждам. След тази вечер всеки любител-поет в Лондон ще пише ода за нея. За лицето ѝ на ангел, с намек за скандал около бързата ти женитба... тя има всичко необходимо да възбуди любопитството на обществото.

— И мен да подлуди — промърмори Лоугън, което накара приятелят му да се подсмихне.

— Джими, ти се подреди добре — каза Андрю и отпи вино от кристалната чаша, която не му беше първата за тази вечер, нито щеше да е последната. — Живот за завиждане. Богатство, прекрасен дом, красива млада жена... А почна от нищото. Докато аз имах всичко: име, богатство, земя... А почти ги пропилях. Напоследък главното ми занимание е да чакам смъртта на стареца, за да ми остави титла с много пари. Но с моя късмет той сигурно ще живее още много, та на стари години няма да мога да ѝ се порадвам.

Лоугън вдигна вежди, изненадан от горчивата нотка в гласа на Андрю.

— Какво има, Андрю? — попита той, както по-големият брат се обръща към по-малкия.

Андрю се поколеба и се засмя.

— Не се тревожи за мен... Радвай се на прекрасния си живот и на сладката си женичка.

Лоугън го погледна с раздразнение и загриженост. Очевидно Андрю отново беше загазил. Последното нещо, което Лоугън искаше да прави тази вечер, беше да слуша изповедите на Андрю и да търси начин да разреши проблемите му. Въпреки това той се разчувства —

нещо, от което никога досега и никога в бъдеще не би могъл да се освободи, особено след като знаеше за тайното им роднинство.

Хвърли копнеещ поглед към Мадлин, въздъхна и насочи вниманието си към Андрю.

— Запазил съм кутия изключителни пури — подхвърли уж случайно той. — Изглежда, че сега е моментът да ги опитаме. Искаш ли да попушим?

Настроението на Андрю се поразведри.

— Да, донеси ги в билиардната, а аз ще дойда там с няколко приятели.

Лоугън излезе от балната зала, като се спря няколко пъти да поговори с групички от гости, които му кимаха. Когато най-сетне стигна до вратата, той забеляза сестрата на Мадлин Джъстин и съпруга ѝ, лорд Багуърт. Те изглежда спореха, защото се бяха отдръпнали в един ъгъл и нервно разговаряха. Очите на Джъстин бяха присвити от ярост.

Лоугън излезе от балната зала, като потисна съжалителната си усмивка. Беше почти сигурен, че Джъстин искаше да танцува с лорд Багуърт някакъв бърз танц. Тя беше глезеното дете в семейство Матюс и искаше винаги да е център на внимание. Семейство Матюс не бяха ѝ направили добра услуга с непрекъснатото си вайкане около нея за сметка на другите си две деца. Когато се запозна с Джъстин, Лоугън си помисли как е могло да стане така, че Мадлин да бъде толкова пренебрегвана. На устните му се появи иронична усмивка, той поклати глава и отиде в библиотеката да търси пурите си.

Мадлин пожела да си почине от танците и така се измъкна от тълпата мъже около себе си. Тя забеляза зет си, лорд Багуърт, да стои до един от високите прозорци с намръщено лице. Той не усети приближаването ѝ, защото вниманието му беше насочено към градината. Лорд Багуърт беше добър, с приятна външност, макар и малко нисък и без да притежава изключителна фигура.

— Госпожо Скот — каза лорд Багуърт, усмихна се и се поклони. — Поздравления за прекрасната вечер. Трябва да призная, че никога не съм ви виждал толкова хубава.

— Благодаря, милорд. Надявам се вие и сестра ми да прекарвате добре.

— Така е — съгласи се Багуърт механично, но изражението му беше разтревожено. Той замълча и дълго гледа Мадлин в очите. — Трябва да призная, че за мое съжаление, със сестра ви имахме малка разпрavia.

Учудена от откровените му думи, Мадлин се намръщи.

— Милорд... Мога ли да помогна с нещо?

— Може би, да. — Той неспокойно хвана ръцете си. — Боя се, госпожо Скот, че Джъстин е някак си засегната от успеха ви тази вечер.

— От моя... — възкликна удивена Мадлин. Не можеше да повярва, че Джъстин може да я ревнува. Тя винаги е била най-красивата, най-обожаваната и най-глезената сестра. — Уверявам ви, че не виждам причина, милорд.

Видът му беше определено притеснен.

— Както и двамата знаем, Джъстин е доста непостоянна по природа. Тя изглежда се страхува, че вашият триумф тази вечер ще накърни нейното самочувствие.

— Това не може да е истина — възрази Мадлин.

— Все пак, боя се, че в своето нещастие тя би могла да реши да стори нещо... драстично.

— Например?

Лорд Багуърт огледа с тревога залата.

— Къде е съпругът ви, госпожо Скот?

Очите на Мадлин се разшириха. Какво общо би могъл да има Лоугън с всичко това? Би ли могла Джъстин, изпълнена със завист, да се хвърли на врата на Лоугън, за да повдигне самочувствието си на красавица?

— Смятате ли, че трябва да потърся съпруга си?

— Мисля, че идеята ви е отлична — отговори веднага лорд Багуърт.

Мадлин поклати глава и се засмя недоверчиво.

— Но Джъстин никога не би се опитала да... няма причина за това...

— Изказвам само съмнение — каза тихо лорд Багуърт. — Онова, в което се съмнявам, може бързо да се опровергае.

Лорд Багуърт се опита да се усмихне.

— Госпожо Скот, отдавна наблюдавам отношенията в семейството ви и съм забелязал как вие винаги сте в сянката на

сестрите си. Заслужавате да ви признаят за привлекателна и изискана жена.

Мадлин объркано се усмихна, като мислеше къде би могъл да бъде Лоугън.

— Благодаря ви, милорд. Моля за извинение...

— Да, разбира се. — Той ѝ се поклони, въздъхна, но остана до прозореца.

Лоугън влезе в библиотеката и започна да рови в шкафа до бюрото си. Не беше забелязал, че някой го е проследил, докато не чу един предизвикателен глас да пита:

— Какво търсите, господин Скот? Или мога да ви наричам Лоугън? Нали сме от едно семейство?

Лоугън се изправи с кутията пури в ръка и подигравателно погледна сестрата на Мадлин Джъстин, която влизаше в стаята.

— Мога ли да ви бъда полезен, лейди Багуърт? — попита той с безизразно лице.

— Бих искала да си поговоря с вас насаме.

— Нямам време — каза Лоугън троснато. — Трябва да се погрижа за гостите си.

— Значи те са по-важни от членовете на семейството ви?

Лоугън я изгледа хладно, защото разбра ясно каква игра се опитва да играе Джъстин. Безброй омъжени жени го бяха преследвали през целия му живот по най-различни начини.

— Какво искате? — попита рязко той, без да се старае да бъде учтив.

Изглежда, че грубият му тон не я смути. Джъстин се усмихна предизвикателно и се приближи към него с бавна, предлагаща се походка.

— Искам да зная дали ще направите сестра ми щастлива. Много съм загрижена за това.

— Ще трябва да я попитате, лейди Багуърт.

— Боя се, че тя няма да ми каже истината. За Мадлин фасадата е всичко.

— Имате ли основание да подозирате, че съпругата ми е незадоволена?

— Само поради неоспоримия факт, че вие не сте подходящ за нея, господин Скот. Мъж като вас... и малката ми сестра... Сигурна съм, че тя няма представа как да се държи с вас. Ами, сигурно е ужасена от вас.

— Нямам такова впечатление — отговори подигравателно Лоугън и прикри нарастващото си раздражение. — Кажете ми, лейди Багуърт, каква жена според вас би подходдала на мъж като мен?

— Някоя красива... дискретна... опитна... — Джъстин сви рамене в добре премерено движение, с което свали бухналите ръкави до лактите си, а предницата на синята ѝ копринена рокля се смъкна от гърдите ѝ и зърната им почти се показаха. Тя се облегна и опря бюста си на една маса, като го погледна през ресници.

— Очарователна покана — каза той, а тонът му предполагаше точно обратното. — Въпреки това не се интересувам от други жени, освен от съпругата си.

В очите на Джъстин светна ревност.

— Не може да е истина — каза тя злобно. — Не бихте могли да предпочитате онази покорна, проста мишка пред мен!

Лоугън я погледна с подигравателна усмивка. От всички думи, които биха могли да опишат решителното момиче, което се втурна в живота му и изцяло го промени, „покорна“ и „проста“ бяха най-неподходящите.

— Предлагам ви да се облечете, лейди Багуърт, и да се върнете в балната зала.

Спокойният му отказ сякаш подгръ нейната решителност.

— Мога да ви накарам да ме пожелаете — каза тя и се притисна до него.

Присмехът на Лоугън се изпари и той се опита да отблъсне жената, която така внезапно му се нахвърли. Кутията падна на пода и скъпите пури се разпиляха по килима. Лоугън възкликна от учудване и недоумение. Ситуацията наподобяваше долнопробен фарс. В кратката борба той не долови отварянето на вратата. Изведнъж чу гласа на съпругата си и се ужаси. „По дяволите“, помисли си Лоугън и погледна към Мадлин.

— Търсих те, Джъстин — каза Мадлин с поглед, вперен повече в сестра си, отколкото в Лоугън. Беше невъзможно да се разбере какво точно мисли, лицето ѝ изглеждаше неподвижно и сдържано.

Лоугън стисна зъби. Роклята на Джъстин беше раздърпана, двамата бяха съвсем близо един до друг... Той знаеше добре как изглежда всичко това отстрани. Единственото нещо, което не можеше да понесе, беше да бъде подведен от една жена.

Той хвърли убийствен поглед на Джъстин, отблъсна я и се обърна към Мадлин. Доця му се да използва възможността веднъж и завинаги да я унизи. Но веднага отхвърли тази мисъл. Каквото и да си мислеше за него, на нея ѝ беше съвършено ясно, че той не желае сестра ѝ. Освен това не искаше да ѝ изневерява.

— Мади... — започна Лоугън и за първи път в живота си осъзна, че губи дар слово. Изпотен и вбесен, той измисли няколко начини да обясни ситуацията, но не произнесе и думичка.

Джъстин изгледа Мадлин предизвикателно, а устните ѝ се извиха в триумфална гримаса.

— Съпругът ти не можа да се въздържа — каза тя. — Аз имах желание да поговоря с него, но той...

— Зная какво се е случило — произнесе Мадлин спокойно. — И ще ти бъда много благодарна, ако в бъдеще се въздържаш да се хвърляш в обятията на съпруга ми. Той не заслужава подобно скандално отношение... нито пък аз.

Джъстин оправи роклята си и вдигна ръкавите си.

— Кажете ѝ, каквото искате — обърна се тя към Лоугън с писклив глас. — Сигурна съм, че ще се представите за невинна жертва... Може би тя ще е достатъчно наивна да ви повярва.

Джъстин ядосано напусна стаята и затръшна вратата след себе си.

Лоугън гледаше съпругата си и се чувстваше така ужасно, както някога в детството си, когато го хванеха, че е направил пакост.

— Мади, аз не съм я поканил...

— Зная — каза тя. — Ти никога не би съблазнил балдъзата си, дори и да ти харесва.

— Не бих — промърмори той, прокарайки пръсти през косата си, докато тя не се разроши.

— Виж... не прави така — Мадлин се приближи и поглади тъмните му къдри с ръка. Нежното ѝ докосване го напрегна. — Джъстин също не би го сторила, във всеки случай. Тя просто искаше да ѝ обърнат внимание.

— Щеше да си получи повече от онова, за което се пазареше. Бях готов да я убия.

— Извинявай, че попадна в подобно положение.

Той хвана ръката, с която го галеше, и я задържа, загледан в лицето ѝ.

— Имаш основание да се съмняваш, Мади.

— Не е така — каза тя тихо, но той поклати глава с недоверие.

— Ако местата ни бяха разменени, аз щях да си помисля най-лошото за теб.

На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Не се съмнявам в това.

Думите ѝ сякаш го възпламениха.

— Тогава как можеш да стоиш тук и да твърдиш, че ми вярваш, след като знаеш как бих постъпил аз в същата ситуация?

— А защо да не ти вярвам? — попита Мадлин спокойно. — Към мен ти винаги си постъпвал почтено и великодушно.

— Почтено? — повтори Лоугън и се втренчи в нея, сякаш си е изгубила ума. — Аз отнех невинността ти, направих ти дете преди брака...

— Когато започнах работа в „Капитал“, ти положи всички усилия да ме избягваш, независимо от начина, по който аз ти се хвърлих на врата. Ти се люби с мен тогава, когато беше повече от ясно, че аз желая това, а когато забременях, се ожени за мен вместо да се откажеш. Аз те измамих, но в замяна на това ти беше честен и добър...

— Достатъчно — лицето на Лоугън се напрегна от раздразнение. — Постъпих с теб непочтено и не възнамерявам да променя отношението си, затова те съветвам да престанеш с ласкателствата и умилениите погледи, защото са излишни. Разбра ли ме?

Лоугън не беше забелязал, че я е хванал за ръцете, докато не усети нежната ѝ кожа. Беше я стиснал малко под раменете — между края на ръкавите и дългите ѝ ръкавици.

— Разбрах — каза Мадлин. Меките ѝ устни бяха близо до неговите и Лоугън усети непреодолима потребност да я целуне и да плъзне ръцете си под кадифеното ѝ елече. В нея той търсеше само физическото удоволствие. Не доверието ѝ, нито привързаността ѝ.

Лоугън протегна ръка към гърба ѝ, опипа копчетата и силно я притисна до себе си.

— Желая те — измърмори той, вперил очи в дъното на деколтето ѝ и я целуна по шията. — Ела горе с мен.

— Сега?! — попита Мадлин, останала без дъх от възбудата, която чувстваше до бедрата си.

— Сега!

— Ами гостите ни...

— Остави ги да се погрижат сами за себе си.

Мадлин се засмя.

— После — каза тя. — Ще разберат, че ни няма и ще се разприказват...

— Нека приказват — Лоугън изобщо не разсъждаваше с ума си. Не го беше грижа за проблемите на Андрю, нито пък за гостите или за впечатлението, което биха си създали. — Нека да знаят, че си правя удоволствието горе с теб, докато те са още тук... че си моя.

Лоугън жадно я целуна, опиянен от мириса ѝ, от цялото ѝ същество. Пръстите му се заровиха в старателно направената прическа и издърпаха фуркетите от златистокафявите къдрици. Мадлин изстена и се отдръпна.

— Добре — каза тя нерешително, лицето ѝ беше порозовяло от напрежение. — За мен е много по-важно ти... да си доволен... но гостите ще ни спрат, още преди да стигнем до стълбите.

Лоугън се изсмя и кратко, но силно я целуна.

— Горко на онзи, който се изпречи на пътя ми — каза той и я побутна към вратата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Състоянието на Мадлин пролича още повече през следващия месец, което налагаше ограничение в излизанията ѝ. Когато ходеше на пазар, на разходка с карета или пеша из парка, беше придружена от най-малко двама души от прислугата, на които Лоугън беше дал специални разпореждания. Тя не биваше да се преуморява, беше им казал той, трябваше да посещава само безопасни места и да се храни редовно.

— Не ми е приятно да се отнасяш към мен като към дете — му каза Мадлин една сутрин, докато седеше пред тоалетната си масичка. Тя не можеше да понесе мисълта, че е загубила свободата си. Усетила веднъж удоволствието да прави, каквото си поиска, и да ходи, където пожелае, тя трудно се примиряваше със заседналия начин на живот, какъвто водеха повечето жени в нейното положение.

— Независимо какво правя, все някой се навърта около мен да ми помага... или да ме тъпче с нещо.

За да я разсее, Лоугън я слушаше с престорена сериозност.

— Никой не се отнася към теб като към дете — отговори той, — а като към човек, чието здраве е най-важното нещо за мен.

— Чувствам се като в затвор — каза тя мрачно. — Искам да отида някъде, да направя нещо...

— Например?

Мадлин въздъхна, взе четката и започна бързо да реши дългите си коси.

— Никой не е посещавал дома ни след бала. Нямам никакви приятелки освен Джулия, но и тя като теб е заета в театъра. И макар че получаваме по десетина покани на ден, не приемаме нито една от тях.

Докато се вглеждаше в мъничкото ѝ, напрегнато лице, Лоугън намръщи вежди. Разбра, че онова, което ставаше, надминава очакванията му. Беше дошъл краят на неговото дълго и старателно пазено уединение. Мадлин беше млада, жизнена жена, която искаше да живее пълноценно в обществото, да има приятели, да усети разнообразието от забавления, които Лондон предлагаше.

— Разбирам — каза Лоугън, взе четката от ръката ѝ и я остави настрана. Той приклепна и лицето му се приближи до нейното. — Нямам никакво желание да те държа като птичка в златна клетка, мила. Ще видя какво мога да сторя, за да разнообразя поне малко дните ти.

На устните му се появи закачлива усмивка.

— Предполагам, че от нощите не се оплакваш.

— Не — каза тя, изчерви се и отвърна на усмивката му. После повдигна устни за целувка.

Лоугън удържа на думата си и започна да придружава Мадлин на художествени изложби, аукциони, вечери и концерти. Когато посещаваха театъра на Друри Лейн или Кралската опера, седяха в елегантната си лична ложа. За радост на Мадлин приеха покани за увеселения в края на седмицата в провинцията, където тя имаше възможност да общува с други млади майки. Тя разбра, че Лоугън не обича да посещава подобни места, защото постоянно беше обект на внимание, наблюдение и вълнение, фактът, че той жертваше скъпоценното си уединение заради нея, будеше едновременно недоумение и удоволствие.

Мадлин знаеше, че много жени ѝ завиждат за това, че Лоугън е неин съпруг. Той беше чаровен, интелигентен, щедър и изискан по начин, който го отличаваше от другите съпрузи. Тя се наслаждаваше на брака им — компанията му, чувството му за хумор и, разбира се, начинът, по който я любеше и ѝ доставяше удоволствие.

Все пак, колкото и голяма да беше близостта им, Мадлин знаеше, че тя е далеч от онова, което можеше да бъде. Лоугън никога повече не я погледна, както преди, никога не я целуна с горещата любов и копнеж, както преди. Той запазваше една малка, но твърда преграда между двамата. Беше ясно, че не ѝ вярва и смята, че те никога не биха могли да се свържат емоционално. Мадлин се опитваше да запази чувствата си към него, макар да знаеше, че любовта ѝ може да бъде отхвърлена, без значение колко я желаше Лоугън.

Както предрече Джулия, апетитът на Мадлин се върна и тя навакса теглото, което беше загубила, дори понапълня. Всяко безпокойство, което би могла да има заради промените във фигурата ѝ, бързо изчезна.

— Отсега нататък можеш да спиш тук — каза една вечер Лоугън, след като я беше пренесъл на леглото си и се бяха любили. Той погали

ханша ѝ с ръка и добави. — Така е по-удобно вместо всеки път, когато те пожелаеш, да пращам за теб или пък да бия път чак до стаята ти.

Сгушена в обятията му, Мадлин се усмихна сънливо.

— Не бих искала да те безпокоя. Зная, че обичаш да спиш сам.

— Не заемаш много място — отбеляза Лоугън и ръката му погали корема ѝ. — Засега поне.

Мадлин се обърна с гръб към него.

— Скоро ще стана такава, че ще заемам половината легло. Ох, колко искам да съм по-висока! Жени с моя ръст не изглеждат добре по време на бременността — приличат на гъски.

Лоугън притисна гърба ѝ до тялото си.

— Мадам — каза той с топъл глас, който гъделичкаше ухото ѝ. — Всяка нощ ви доказвам колко сте желана. Струва ми се, че досега едва ли бихте могли да се съмнявате в своята привлекателност.

— Да не харесваш жени с големи коремии? — попита недоверчиво Мадлин и усети как той се усмихна във врата ѝ.

— Само една — Лоугън я обърна по гръб. — Сега предполагам, че ще пожелаеш да ти го докажа още веднъж.

Тя се отдръпна от него с престорено нежелание.

— Щом не представлява някаква трудност...

— Настоявам — промърмори той, привлече я към себе си и я целуна.

Лоугън беше непредсказуем човек. Понякога я глезеше и веселеше, друг път се държеше към нея съвсем хладно. В повечето вечери след театър той бързаше към дома, за да бъде с нея, но когато прекрачеше прага изобщо не показваше нетърпението си. Така беше привикнал да крие чувствата си, че Мадлин се питаше дали той изобщо я обича или я счита за нещо като домашен любимец. Все пак имаше моменти, които ѝ вдъхваха надежда.

Три пъти седмично Мадлин позираше за портрета, който Лоугън беше поръчал. Художникът, господин Орсини, беше талантлив и приятен мъж, без да има налудничавия нрав на художниците, както очакваше Мадлин.

— Съпругата ви е една от най-големите красавици, които съм рисувал — каза Орсини на Лоугън, който дойде на един от сеансите.

— Господин Орсини, — възрази Мадлин от мястото, на което позираше, — не бива да ме притеснявате...

— Тя притежава едно необикновено качество — продължи да откровеничи Орсини. — Чувственост, примесена с чистота. Магическо съчетание на дете и жена.

Мадлин не беше свикнала с разточителни хвалебствия и наведе очи към пода.

— Да — чу тя Лоугън да отговаря тихо. — Точно това виждам у нея и аз.

При възможност Мадлин посещаваше театър „Капитал“ следобед, гледаше репетициите и дори помагаше като суфльор. Изглеждаше, че Лоугън не се дразни от присъствието ѝ. Всъщност, признаваше си той, беше му приятно да знае, че тя е някъде наблизо.

— Това ми спестява притеснението да си мисля каква ли беда те е сполетяла — казваше ѝ сухо той.

На Мадлин ѝ беше приятно да поседи с актьорите от трупата, които не се смущаваха от присъствието на бременна жена. Те бяха свикнали, защото много от актрисите продължаваха да играят до шестия-седмия месец на бременността. Работниците от „Капитал“ пък се отнасяха към Мадлин много сърдечно и сред тях тя се чувстваше приятно и удобно.

Най-хубави бяха вечерите, когато заедно с Лоугън си почиваха след вечеря. Прекарваха часове наред в четене и разговори, докато Лоугън не я отнасяше в леглото. Изглеждаше, че крехката връзка между тях ставаше по-здрава. Мадлин започна да си мисли, че вече е спечелила битката за връщане на доверието на Лоугън... докато един ден нейните илюзии за щастие май се поразклатиха.

Неделната сутрин минаваше както обикновено — обилна закуска и кафе, после Мадлин отиде на църква, след което прекара няколко часа с Лоугън в личния им апартамент. Лоугън четеше една пиеса и правеше бележки и поправка, а Мадлин се топлеше около стенната печка и бродираше.

Тя погледна към тъмнокосата глава на съпруга си и не се въздържа да не приближи до него. Остави ръкоделието си на пода, застана зад стола му и сложи ръце на раменете му.

— Не обичам да бродирам — каза тя и се наведе над ухото му.

— Тогава недей — отговори Лоугън и обърна страницата.

— Нямам друг избор. Всички почитаеми госпожи бродират.

— Кой иска да се държиш като почитаема? — попита Лоугън разсеяно, като се опитваше да внимава. — Не чети зад гърба ми, мила. Не мога да се съсредоточа.

Мадлин плъзна ръце по гърдите му.

— Не бива да работиш в неделя. Грях е!

Тя леко го целуна няколко пъти по шията и с устни усети туптенето на пулса му.

— Ей сега ще извърша един по-голям грях — отговори Лоугън, хвърли пиесата и обърна стола си да я прегърне. Мадлин се изсмя, когато той я сложи на скута си. Ръцете му опипваха тялото ѝ.

— Кое според вас, мадам, е подходящо занимание за неделя? ... Това?... Или може би това?

Играта им беше прекъсната от почукване. Мадлин скочи от скута на Лоугън, набързо пооправи полите си ѝ се върна на мястото си до печката. Влезе лакей и подаде на Лоугън писмо, сложено върху сребърен поднос. Лоугън се засмя на опита на Мадлин да изглежда сериозна, взе писмото и освободи лакея.

— От кого е? — попита Мадлин ѝ се приближи до Лоугън, който счупи печата.

— Явно е от някого, с когото съм се запознал чрез Лорл Дрейк — Лоугън се намръщи и зачете на глас: — С дълбоко съжаление ви съобщавам една вест, отнасяща се до общия ни приятел лорд Дрейк. Реших, че бихте желали да бъдете веднага уведомени...

Лоугън замлъкна, но очите му бързо летяха през редовете.

Мадлин го гледаше, а той свърши четенето в мълчание и замръзна на мястото си.

— Лоугън? — попита тя колебливо. Той сякаш не я чуваше. Мадлин се протегна, взе полусмачканото писмо от ръката му и го разгъна. Тихо, жалостиво възклицание излезе от устните ѝ, когато го прочете. В него пишеше, че миналата вечер Андрю, лорд Дрейк, беше посетил някакво увеселение на яхта по Темза.

По някое време лорд Дрейк паднал зад борда, но никой не забелязал това и едва на сутринта претърсили основно частната яхта, но не намерили и следа от него. Щели да го търсят и в реката, но често в подобни случаи тялото не можело да бъде открито дни наред.

Мадлин нежно докосна рамото на съпруга си

— Той можеше... може ли добре да плува? Има вероятност да е стигнал до брега.

— Не, не можеше да плува добре — каза Лоугън с дрезгав глас. — А и сигурно е бил мъртво пиян, за да се опита.

Тя го погали по врата.

— Лоугън, много съжалявам...

Той се изви настрани и изсумтя през зъби.

— Недей! — Гърбът му видимо потръпна. — Искам да остана сам.

С цялото си същество Мадлин искаше да остане с него, да го успокои, но Лоугън я отблъсна. Не желаше да сподели с нея мъката си. Беше адски тежко да осъзнаеш, че обичаш някого, но той отблъсква любовта ти. Ако наистина имаше някакви чувства към нея, Лоугън се бореше с тях на всяка крачка. Мадлин отново погледна тъмнокосата му глава и понечи да погали косата му.

— Лоугън, какво да направя? — прошепна тя.

— Просто се махни!

До края на деня и на следващия Лоугън пи затворен в стаята си. Само веднъж той проговори на Мадлин и й каза да съобщи в „Капитал“, че няма да се яви на работа. Дубльорът му да поемел представлението следващата вечер.

— Кога ще отидеш? — попита Мадлин и се вгледа в пияните му очи. В отговор срещна пълно мълчание и той отново се затвори в стаята си. Не желаше присъствието й, нито пък нечие друго. Отказваше да се храни, въпреки нейните молби и пълните подноси, които му изпращаше горе.

Разтревожена, Мадлин попита госпожа Бийчъм дали Лоугън се е държал така преди брака им и икономката се поколеба, преди да й отговори.

— Само когато вие го напуснахте, госпожо Скот.

Мадлин се изчерви виновно.

— Колко продължи?

— Една седмица пи до несвяст и още една измина, докато започна да се храни нормално. — Госпожа Бийчъм поклати глава в откровено недоумение. — Тогавя го разбирах, защото знаех какво чувства към вас... но това... Не предполагам, че толкова е привързан

към лорд Дрейк. Не бих искала да говоря лошо за мъртвия, но той си беше един нехранимайко, мир на праха му.

— Може би, защото са отраснали заедно. Не зная защо Лоугън се чувстваше отговорен за него.

Икономката сви рамене.

— Каквато и да е причината, господарят го понася твърде тежко. — Тя съчувствено погледна изопнатото лице на Мадлин. — Той ще се оправи. Вие не се натъжавайте, госпожо Скот. Не е хубаво жена във вашето състояние да се тревожи.

Естествено, лесно беше да се каже, но не и да се постигне. Как да не се тревожи, когато съпругът ѝ беше решил да пие, докато умре? Късно вечерта на втория ден Мадлин събра смелост и отиде до вратата. Натисна дръжката и откри, че е заключена.

— Лоугън? — каза тя и тихо почука. Както очакваше, отговор не последва. Почука по-силно и отвътре се чу мърморене.

— Престани да драциш по проклетата врата и ме остави на мира!

Гласът му беше неузнаваемо дрезгав и тя се уплаши.

— Отключи, моля те! — каза Мадлин и се опита да говори сдържано. — Иначе ще взема ключа от госпожа Бийчъм.

— Тогава ще ти откъсна врата като на петровско пиле — отговори той, като че щеше да изпита удоволствие от това.

— Ще чакам тук, докато не отвориш. Ако трябва, ще остана тук цяла нощ. — Отговор не последва и тя продължи пламенно. — И ако нещо се случи на бебето, нека тежи на твоята съвест!

Мадлин се отдръпна, защото чу тежките му стъпки. Вратата изведнъж се отключи и Лоугън силно я дръпна в стаята.

— От съвестта ми нищо не е останало — извика той и затръшна вратата, като затвори и Мадлин в стаята си. Наведе се над нея с огромното си тяло, с разчорлената коса, а дъхът му лъхаше на ликьор. Беше обут в ужасно смачкан панталон, бос и гол от кръста нагоре. Мадлин се разтрепери и уплаши от вида му. Стори ѝ се, че е способен на всичко. Устата му беше изкривена, а в кръвясалите му очи блестеше див, отчаян пламък.

— Искаш да играеш ролята на грижовната съпруга — грубо каза Лоугън. — Да ме галиш по рамото, докато шепнеш утешителни слова в

ухото ми. Да, ама аз не ти искам грижите! Нямам нужда от тях! Всичко, от което имам нужда, е това!

Ръката му сграбчи елечето ѝ, пръстите му бръкнаха в деколтето ѝ и той силно я притисна до себе си. Наболата брада около горещата му уста одраска шията ѝ.

Мадлин почувства, че той очаква тя да се противи на грубата му ласка, но вместо това обви ръце около врата му и се отпусна до него. Нежното ѝ движение явно обезоръжи Лоугън.

— Дявол те взел — изръмжа той. — Не те ли е страх от мен?

— Не — каза Мадлин и притисна лице до горещото му, гладко рамо.

Лоугън рязко се отдръпна, като дишаше тежко.

— Лоугън — каза тя тихо. — Държиш се така, сякаш някой те обвинява за смъртта на приятеля ти. Не разбирам защо.

— Няма нужда да разбираш.

— Има, защото ти искаш да се съсипеш. А много хора имат нужда от теб... и аз съм една от тях.

Гневът му като че ли се стопяваше и изведнъж той почувства злоба към самия себе си.

— Андрю имаше нужда от мен — промърмори Лоугън. — Аз го предадох.

Очите ѝ потърсиха погледа му.

— За това ли е всичко?

— Отчасти.

Лоугън взе полупразната бутилка бренди и седна в края на разхвърляното легло. По чаршафа и килима имаше разлят алкохол — следи от трийсет и шест часовото му пиянство. Той вдигна бутилката към устните си, но преди да преглътне, Мадлин се приближи и му я отне. Той понечи да си я върне и се опита да се задържи на краката си.

Мадлин остави бутилката настрана и седна до него.

— Каж ми — заговори тя с копнеж да го погали. — Моля те.

С вид на изоставено дете той притвори очи и наведе ниско глава. Изрече няколко имена... лорд Дрейк... граф Рочестър... госпожа Флорънс... и тогава сред порой от объркани думи разказа невероятната си история.

Мадлин стоеше, без да помръдне, и се опитваше да разбере какво ѝ разказва Лоугън. Той каза, че е незаконен син на Рочестър и

дъщерята на госпожа Флорънс... че Андрю му бил брат по баща. Тя слушаше с удивление, а той разкриваше душата си с горчивото откровение на един прокълнат човек. Стана ясно, че мъката и обичта му към Андрю са се смесили с чувство на тежка вина.

— Защо досега не ми разказа всичко това? — попита Мадлин, когато той замълча.

— Нямахме нужда... Беше по-добре да не го знаеш. А също и Андрю.

— Но ти си искал да му кажеш, нали? — промърмори тя, като се осмели да погали разрошените му коси. — И сега съжаляваш, че не си му разказал всичко, когато си имал тази възможност.

Лоугън прислони глава на гърдите ѝ и опря чело до меката кожа.

— Не съм сигурен. Аз... Христе! Вече е късно! — Лоугън въздъхна и впери очи в кадифеното ѝ елече. — Трябваше да направя повече за него.

— Направил си толкова, колкото си могъл. Плащал си дълговете му и той никога не ти е връщал парите. Дори си му простил, че ти е отнел Оливия.

— За това трябваше да му благодаря — каза Лоугън дрезгаво. — Оливия беше лъжкиня и кучка.

Мадлин трепна, защото нейната постъпка не беше много по-добра от тази на Оливия.

— Ще отидеш ли при Рочестър? — попита тя и усети как той се стегна.

— Трябва да съм спокоен, защото иначе ще го убия. Рочестър носи по-голяма отговорност за смъртта на Андрю от всички други. Той направи живота му истински ад, затова Андрю намери утеха в бутилката. — Лоугън се изсмя. — Лондончани имат специална дума за пияница. Тя означава подпухнал човек и се употребява и за удавник. Горкият Андрю... и в двете значения му подхождаше, нали?

Мадлин се престори, че не обръща внимание на жестокото сравнение, и продължи да гали тъмната му коса.

— Ела в моето легло да поспиш — каза тя след кратко мълчание. — Нека прислугата почисти и проветри стаята ти.

Лоугън дълго не ѝ отговори. Мадлин знаеше, че той се колебае дали да не продължи да пие.

— За какво съм ти в леглото? — измърмори той. — Пиян съм и трябва да се изкъпя.

Мадлин леко се усмихна.

— Ти си добре дошъл във всякакво състояние. — Пръстите ѝ се плъзнаха по мускулестата му ръка и стиснаха дланта му.

— Ела! — пошепна тя. — Моля те.

Мадлин мислеше, че Лоугън ще откаже. Но за нейна изненада той стана и я последва в стаята ѝ. Тази малка победа намали тревогата ѝ, но все още не беше спокойна. Едва сега започна да разбира каква тежоба е носил Лоугън в душата си. Нямаше нищо чудно, че така страда за смъртта на лорд Дрейк. Почувствал се е напълно предаден, когато е узнал, че богатото момче, с което е отраснал, всъщност му е брат. И нито един от двамата не е имал уютен дом и любящо семейство... Нито пък е бил щастлив.

Мадлин притисна с ръка корема си, сякаш да защити крехкия живот в утробата си. Лоугън сигурно щеше да е способен да обича едно невинно дете. Щом не желаше нейното сърце... тя можеше да го дари поне с това.

Той спа неспокойно, въртеше се и бълнуваше насън. Щом започнеше да буйства, Мадлин го успокояваше и така будуваше през цялата нощ. На сутринта тя на пръсти излезе от спалнята и предупреди всички да не го безпокоят. После се изкъпа и облече тъмносиня рокля, гарнирана с дантела. Закуси сама, после за час-два прегледа кореспонденцията.

— Извинете, госпожо Скот... — гласът на иконома прекъсна мислите ѝ. Той донесе визитна картичка на малък сребърен поднос. — Граф Рочестър лично е дошъл на посещение. Когато му казах, че господин Скот не е „у дома“, графът попита дали бихте го приели вие, макар и в този неудобен час.

Вцепенена от ужас, Мадлин гледаше визитната картичка, без да я вижда. Но макар зашеметена, тя изпита остро любопитство. Какво ли би могъл да ѝ каже графът? Тя мислено благодари на Господа, че Лоугън все още спи. Никой не можеше да предвиди как би реагирал той, като научеше, че Рочестър е дошъл тук.

— Аз... Ще го приема за малко — каза тя и с подчертано внимание остави писалката върху прибора за писане. — Ще сляза във входната зала.

— Да, госпожо Скот.

Сърцето ѝ биеше лудо, когато отиде в залата. През цялата нощ Мадлин се бе питала що за човек ще да е този Рочестър, че да мами толкова години синовете си... да не признае Лоугън за свое дете и да позволи един прост грубиян да го пребива от бой. Без да познава графа, тя го презираше... и заедно с това в душата си му съчувстваше. Най-сетне Андрю беше негов законен син и графът сигурно страдаше, че е починал.

Мадлин позабави стъпките си, когато видя в залата да стои възрастен, висок, леко прегърбен мъж с посивяла коса и ъгловато лице, напълно лишено от топлина или хумор. Макар да нямаше външна прилика между него и Лоугън, Мадлин можеше да се убеди, че графът му е баща. Също като Лоугън и графът изглеждаше самотен, непобедим, изпълнен с напрежение. По лицето му личаха следите на мъката: кожата му беше посивяла, а в очите му нямаше живот.

— Лорд Рочестър — каза Мадлин и предпазливо кимна, без да му подаде ръка.

Графът изглеждаше изненадан от липсата на уважение, което тя показва.

— Госпожо Скот — произнесе той с дрезгав глас. — Много мило, че ме приехте.

— Съболезнования за загубата — тихо каза Мадлин.

Последва тишина; двамата се изучаваха.

— Вие сте чували за мен — обади се графът. — Виждам го по лицето ви.

Мадлин кимна.

— Да, той ми съобщи.

Графът вдигна вежда въпросително.

— Предполагам, че ме е описал като жестоко чудовище?

— Разказа ми само фактите, милорд.

— Вие сте по-добра партия, отколкото очаквах, че ще постигне Лоугън — забеляза Рочестър. — Млада жена с добро възпитание. Как ли се е съгласило семейството ви на подобен брак?

— Родителите ми бяха твърде доволни от възможността да приемат в семейството си такъв изискан господин — хладно отговори Мадлин.

Проницателните очи на Рочестър се втренчиха в нея, сякаш да открият някаква лъжа, но той се усмихна с възхищение.

— Синът ми е щастлив, щом си е избрал такава съпруга.

— Синът ви? — повтори Мадлин. — Бях останала с впечатлението, че вие не сте пожелали да го признаете.

— Точно това исках да обсъдя с него.

Преди Мадлин да зададе следващия си въпрос, двамата чуха, че някой приближава, и се обърнаха. Лоугън влезе, застана до Мадлин и студените му сини очи безразлично се вгледаха във възрастния мъж. Беше се възстановил след дългия сън. Косата му беше още влажна след банята, беше избръснат, облечен в бяла риза, тъмен панталон и жилетка в зелено и сиво. Въпреки освежения му вид, под очите му личаха тъмни кръгове, а лицето му беше бледо.

— Нямам представа какво те е довело тук — каза Лоугън на Рочестър с монотонен глас.

— Ти си всичко, което имам — искрено отговори Рочестър.

Лоугън горчиво се усмихна.

— Много се надявам, че не ми предлагаш да ти послужи като замяна на Андрю?

Старецът видимо помръкна.

— По отношение на Андрю допуснах много грешки... няма да го отрека. Може би не бях идеалният родител...

— Може би? — повтори Лоугън и остро се засмя.

— ...но хранех някакви надежди за него. Имах и планове. Аз...

— Рочестър преглътна с труд и се зачерви от усилието, — ... го обичах, независимо какво е твоето мнение.

— Трябваше да му го кажеш — измърмори Лоугън.

Рочестър поклати глава, но възнамеряваше да продължи разговора, въпреки че му причиняваше страдание.

— Очаквах много от Андрю. Майка му беше изтънчена жена, деликатна по природа и истинска аристократка. Избрах нея за съпруга, за да осигуря на сина си безукорен произход.

— За разлика от първия си син — каза Лоугън.

— Да — призна с готовност Рочестър. — Ти не беше подходящ за плановите ми. Реших, че ще е по-добре да те отстраня и да започна на чисто. Исках сина ми — законния — да има най-доброто. Дадох му богатство, най-добрите училища, достъп до най-висшите кръгове на

обществото. Нямахме никаква причина, поради която Андрю да не постигне голям успех... но той се проваляше във всяко свое начинание. Никаква дисциплина, никаква амбиция, никакъв талант, никакъв интерес към каквото и да било, освен към пиенето и хазарта. Докато ти... — той иронично се засмя. — На теб нищо не дадох. Ти не си аристократ. Но въпреки това успя да натрупаш богатство и да си извоюваш място в обществото. Успя дори да се ожениш за жена, която би подходдала на Андрю.

Лоугън го гледаше насмешливо.

— Рочестър, кажи ми какво искаш, а после си върви.

— Много добре. Искам войната между нас да свърши.

— Няма никаква война — каза спокойно Лоугън. — Сега, когато Андрю си отиде, пет пари не давам какво ще стане с теб. Ти нямаш нищо общо с мен, със съпругата ми, с децата ми. Ако питаш мен, ти изобщо не съществуваши.

Графът не показва да се е изненадал от студенината на Лоугън.

— Ти решаваши, естествено. Но аз мога да направя много за семейството ти, ако ми разрешиши това. Първо, мога да използвам влиянието си да станеш пер, особено като се вземе предвид състоянието, което си натрупал, и земята, която притежаваши. И макар че съществуват някои пречки за наследството, което мога да ти оставя като на незаконен син, все пак то ще е твърде голямо.

— Не искам и шилинг от парите ти. Те трябваше да принадлежат на Андрю.

— Не ги приемай за себе си. Можеш да размислиши за интересите на децата си. Искам те да ме наследят. Би ли отказал да признаеш правото им по рождение?

— Няма да взема... — започна Лоугън, но графът го прекъсна.

— Досега никога за нищо не съм те молил. Искам само да обмислиши предложението ми. Не желая да ми отговориши веднага. Вече нищо не мога да сторя освен да чакам.

— Ще има да почакаши — каза унило Лоугън.

Рочестър се усмихна разбиращо.

— Естествено, твоят инат ми е добре познат.

Лоугън замълча и с каменно лице наблюдаваше как Рочестър се сбогува и излезе.

За съжаление Рочестър, а може би някой от неговите близки, беше споделил тайната за произхода на Лоугън, та мълвата се разнесе из цял Лондон. Домът им беше обсаден от посетители, пристигаха много писма с въпроси дали е вярно, а театър „Капитал“ беше препълнен.

Представленията на Лоугън, винаги при пълен салон, станаха толкова известни, че пред театъра се водеха битки за билети. Обществото беше впечатлено от романтичната вест, че един известен, но без аристократичен произход, човек изведнъж се е оказал извънбрачно дете на богат граф. Аристокрацията също беше шокирана и следеше всяка подробност на скандалната история.

Лоугън беше станал личността, която цял Лондон най-оживено обсъждаше. Той не желаше това, нито му харесваше. Страдаше за Андрю, затова работеше до пълно изтощение през деня, а през нощта търсеше утешение в обятията на Мадлин. Сега той я любеше по-различно отпреди — нежно и дълго, сякаш искаше да изчезне и да остане завинаги с нея. Не беше доволен, докато и двамата не достигаха до разкъсващ ги екстаз, след което лежаха в блаженство.

— Никога не съм очаквала, че ще почувствам това — прошепна му Мадлин една вечер. — Не подозирах, че ще намеря такова удоволствие в брачното легло.

Лоугън тихо се усмихна и я погали.

— Аз също. Преди предпочитах опитните жени и никога не съм допускарал, че ще бъда така пленен от едно невинно същество.

— Аз не съм невинна — каза Мадлин, като се задъхваше, когато той търсеше мястото си между бедрата ѝ. — След всичко, което досега сме правили...

— Имаш още много да учиш, мила — каза Лоугън и нежно проникна в нея.

— Не може да бъде — възрази тя и изстена, защото усети цялата му мъжественост.

— Тогава нека продължим със следващия урок — промърмори усмихнато Лоугън и я люби, докато тя не се разгорещи от огъня на страстта.

Мадлин отиде в театъра след края на репетицията и завари Лоугън на сцената да нанася някои промени, които бяха уточнили. Отначало той не я забеляза, защото беше твърде задълбочен в работата си, но скоро я видя. Очите му се усмигнаха.

— Ела тук — каза той и Мадлин с радост се приближи.

Лоугън остави бележките си върху един от декорите. Ръцете му прегърнаха Мадлин през талията, а погледът му се плъзна по дрехата ѝ с цвят на кехлибар.

— Приличаш на капка мед — промърмори той и я повдигна на пръсти. — Нека опитам.

Мадлин се изчерви и се огледа, опасявайки се че някой от работниците може да ги види. Лоугън се засмя.

— Никой няма да ни попречи, мадам — пошегува се той и наведе глава. Целуна я крадешком, после отново. Устните му бяха топли и ненаситни.

Останала без дъх, Мадлин се усмигна и се отдръпна.

— Свърши ли работата си?

— Да — Лоугън я притисна и погали устните ѝ. — Трябват ми още пет минути. Защо не ме почакаш в кабинета? Там ще си направим среща... при затворени врати.

— Не ми се работи — каза му тя предизвикателно, а той се засмя.

— Няма да работите, мадам.

Лоугън я плесна свойски отзад и леко я побутна.

Когато Мадлин излезе, Лоугън вдигна бележките и се опита да се съсредоточи върху последните точки от мизансцена. Присмя се себе си, защото разбра, че щеше да му е трудно да се върне към работата си. Единственото му желание беше час по-скоро да отиде в кабинета и да съблазни жена си. Макар и разсеян, той надраска няколко изречения, подпрял бележките си върху един от декорите.

Докато пишеше, Лоугън усети някаква сянка да се промъква през редовете от столове в салона и да приближава към авансцената.

— Кой е там? — попита той, но заслепен от светлината, не можа да види натрапника.

Никой не отговори. Лоугън предположи, че човекът е влязъл от любопитство в театъра, и леко въздъхна.

— Театърът е затворен за публика. Довечера ще има представление, ако желаете, можете да го посетите.

Посетителят се приближи, сякаш се колебаеше да излезе от сянката.

Лоугън се изправи и продължи да се вглежда в странния силует.

— Кой си ти, по дяволите? — рязко запита той.

Мъжът отговори с пиян, познат глас, от който на Лоугън му се зави свят.

— Не казвай, че вече си ме забравил... братко.

Андрю се появи от сянката, лицето му беше подпухнало и изпълнено с омраза, а страните му горяха. Лоугън слисано се втренчи в него. Не беше усетил, че се движи, докато не почувства как гръбнакът му се притисна до декора, и тогава разбра, че е отстъпил две-три крачки назад. Той отвори уста да произнесе името на Андрю, но не чу гласа си, та за миг му се стори, че вижда дух... докато не забележа, че Андрю държи пистолет.

— Мислех, че си умрял — каза Лоугън пресипнало и се помъчи да се съвземе.

— Сигурно си разочарован — отвърна Андрю. — Подреди всичко, за да заемеш мястото ми, нали?

— Не, аз... — Лоугън тръсна глава и пое няколко пъти въздух, за да дойде на себе си. — По дяволите, Андрю, какво се случи? Всички мислят, че си се удавил на онова увеселение по реката...

— Точно така исках да си помислят. Трябваше да предприема нещо. Акулите от игралните домове ме гонеха по петите с единственото намерение да ми видят сметката, ако не им се издължа. Трябваше да спечеля малко време... да ги заблудя, докато не намеря някакви пари.

— Причини ми толкова мъка — грубо му каза Лоугън, който беше преодолял шока.

— Не задълго, нали? — понита тихо Андрю. — Бързо се съвзе, за да обявиш на цял свят, че сме братя по баща. Факт, който никой не си направи труда да ми съобщи.

— И аз го научиш съвсем наскоро — Лоугън погледна пистолета в треперещата ръка на Андрю. — Пиян си, Андрю. Остави тази проклетия и нека поговорим.

— Възнамерявам да го използвам — се чу колеблив отговор. — Срещу теб или мен, а може и двамата. Животът ми не струва пукнатата пара. От това ще спечели само твоята кариера. Ще останеш най-голямата легенда в историята на театъра.

Лоугън не помръдна, но сърцето му силно заби. Андрю беше непредвидим пияница. Като нищо щеше да изпълни заканата си.

— Никога досега не съм убивал човек — измърмори Андрю, като се клатеше като дърво при буря... Но бурята бушуваше вътре в душата му. — Но ти си го заслужаваш, Джими.

— Защо?

Андрю изкриви горчиво устни.

— Бях сигурен в тебе. Дори целият свят да беше пълен с лъжци, можех да разчитам на теб. А сега излезе, че си бил най-лошият от всички. Да криеш тайната на Рочестър, да заемеш мястото ми, като си разбрал, че съм починал... Не, няма да получиш онова, което е мое. Преди това ще те убия.

Докато говореше, Андрю се приближаваше и заплашително размахваше пистолета. Лоугън бързо преценяваше дали ще може да сграбчи оръжието и да му го отнеме. С ъгъла на окото си забеляза, че Мадлин стои зад кулисите и сърцето му замря. „По дяволите“, помисли той ужасен, „Махни се, Мади! Бягай оттам!“ Но тя не помръдваше. Лоугън не можеше да допусне, че тя би се подложила на такава опасност. Можеше да я улучи... можеше неволно да предизвика у Андрю невиждана ярост. Лоугън плувна в пот и не смееше да я погледне.

— Нищо не искам от наследството ти — каза той на Андрю с невероятно усилие. — Искам само да ти помогна.

Гърлото му стържеше. Разбра, че Мадлин тихо се придвижва зад декорите — един Господ знаеше с каква цел. Разтревожен до крайност, Лоугън всеки момент очакваше тя да се спъне или да се блъсне в нещо. Бременността я правеше тромава напоследък.

— Да ми помогнеш? — присмя му се Андрю, като се олюляваше. — Каква проява на братска загриженост... Бих могъл почти да ти повярвам.

— Остави този проклет пистолет и поговори с мен! — каза Лоугън рязко.

— Боже, аз те презирам! — Ръката на Андрю потрепери, когато насочи пистолета към Лоугън. — Преди изобщо не осъзнавах колко приличаш на баща ми. Надменни копелета с мръсните си тайни, които мамят всички около тях...

— Аз никога не съм се отнасял така към теб.

Андрю поклати измъчено глава.

— Джими... Как не сме го разбрали? Толкова години...

— Андрю, чакай — каза Лоугън и кръвта се отдръпна от лицето му, когато видя как брат му дръпна ударника на пистолета. — Андрю...

Чу се силен шум, защото един от декорите падна надолу и частите му се разпиляха, сякаш беше бутнат от невидима ръка. Тъй като не беше закрепен, здравата му дървена рамка се стовари върху Андрю, преди той да може да реагира. Пистолетът произведе изстрел и куршумът се заби някъде в авансцената.

Мадлин стоеше на мястото на падналия декор и гледаше резултата на своите усилия.

Лоугън впери очи в нея, без да може да помръдне от мястото си, докато разбере дали тя е добре. Той се наведе да отмести декора и клекна на пода, за да хване Андрю за яката. От него се носеше воня на алкохол. Както Лоугън предположи, декорът не беше толкова тежък, че да го нарани.

— Какво стана... — промълви Андрю.

Лоугън го перна по челюстта и го усмири. Андрю се отпусна на пода и дори захърка. Мадлин се втурна към тях.

— Добре ли е?

Лоугън бавно се изправи. Той се опита да потисне гнева си, но в цялата паника не можа да го преодолее. Страхуваше се да я докосне, защото можеше да я смаже.

— Какво си мислиш, по дяволите? — изкрещя яростно той. — Не се ли сети, че излагаш на опасност детето ни?

— Не, аз... — обърканият ѝ поглед срещна неговия. — В момента мислех само за теб.

— Мога и сам да се грижа за себе си — изрева Лоугън, сграбчи я за раменете и я разтърси. — Е, мадам, ти най-сетне ме извади от равновесие! Отсега нататък тази гледка ще е все пред очите ми, докато не полудея!

— Не можех да стоя и да гледам безучастно как той щеше да стреля в теб. Няма причина да се ядосваш. Никой не е ранен и всичко завърши добре. — Тя погледна към лежащия Андрю. — За повечето от нас.

— Съвсем не е добре — каза Лоугън вбесено и се отдръпна. Сърцето му още биеше лудо. Искаше му се хем да я сграбчи и да я разтърси, докато зъбите ѝ се разтракат, хем да я притисне до себе си и цялата да я покрие с целувки. Мисълта, че Мадлин можеше да бъде ранена, дори убита, го изпълваше с непреодолим страх. Бореше се да потисне прилива на чувствата си и стисна зъби и юмруци.

Мадлин го гледаше напълно объркана.

— Не те разбирам.

— Тогава ще ти обясня — отговори Лоугън пресипнало. — Държа толкова на теб само защото носиш моето дете. Помолил съм те да внимаваш и да го пазиш... ала ти си безумно импулсивна и безразсъдна, за да го правиш.

Лицето на Мадлин побеля. Беше безизразно, само погледът ѝ говореше, че е засегната.

— Аз... — тя сякаш се задушаваше. — Съжалявам, че според теб съм ненужна за друго.

Разговорът им беше прекъснат от група хора, които се втурнаха на сцената, защото бяха чули изстрела.

— Господин Скот...

— Какво стана?

— Кой е този и защо...

— Някакво копеле искало да застреля господин Скот!

Лоугън отново коленичи до Андрю.

— Стана случайно. Няма нищо страшно. Вдигнете лорд Дрейк и уредете да го закарат с каретата ми в моя дом. Бъдете внимателни. Той е болен.

— Той е един вонящ пияница — промърмори някой, но всички се подчиниха на нарежданията на Лоугън.

Той погледна към Мадлин.

— Андрю ще отседне в крилото за гости. Имаш ли нещо против?

Тя поклати отрицателно глава, а лицето ѝ изведнъж пламна от гняв.

— Защо ме питаш? Заяви съвсем ясно, че мнението ми не те интересува.

Държането ѝ беше коренно различно от онова, с което Лоугън беше свикнал. Без да мисли, той я прегърна, за да я отведе от сцената, но тя се отдръпна. За първи път му отказваше да я докосне.

— Нямам нужда от помощ — каза Мадлин твърдо. — Имам нужда само от онова, което ти отказваш да ми дадеш.

Тя си тръгна, преди Лоугън да успее да отвори уста. Беше ядосана и това го обърка. Беше ли я виждал в подобно състояние досега? По дяволите, тя го караше да се чувства виновен за нещо, а всъщност сама се излагаше на опасност!

По пътя към дома и двамата мълчаха. Когато пристигнаха, Андрю хъркаше и прислужниците помогнаха на Лоугън да го настанят в крилото за гости. После набързо вечеряха и Лоугън се приготви да се върне в „Капитал“ за участие във вечерното представление.

— Добре ли си? — попита той. — Мога да изпратя да доведат някого от близките ти или приятелка, за да ти прави компания, докато ме няма...

— Ще се справя — отговори Мадлин, свела очи. — Нали има прислуга, ако ми потрябва нещо. Пък и вярвам лорд Дрейк да се пробуди чак на сутринта.

— Ако се събуди, не го приближавай.

— Много добре. Кога ще съобщиш на лорд Рочестър, че синът му е жив?

— Ще изчакам Андрю да вземе това решение. — Лоугън я погледна изучаващо. — Легни си рано. Днес преживя шок. Имаш нужда от почивка.

— Няма защо да се тревожиш — каза Мадлин хладно, решена да се държи по неговия маниер. — Бебето ще е добре.

Лоугън излезе, без да пророни думичка.

Мадлин се опита да запази търпение, като си припомни какво му беше причинила, пък и своето решение да спечели любовта му лека-полека... Но вместо това гневът ѝ избухна отново. Изглеждаше, че любовта и търпението ѝ се бяха изчерпали. Щом Лоугън иска отношенията им да са такива, тъй да бъде! Беше се изморила да бъде вечна мъченица, да чака и да се надява. Стиснала юмруци, тя се качи

горе да се изкъпе с надеждата горещата ароматизирана вода да смъкне напрежението ѝ.

Преди да си легне, тя отиде до прозореца и дръпна завесата. Насреща се виждаха градината и крилото за гости. Стаята на лорд Дрейк светеше и отвътре някой се движеше.

„Лорд Дрейк е буден“, помисли си Мадлин и се намръщи. Тя не се съмняваше, че той се разкайва, макар пиан и че страда. Помисли си също, че трябва да го остави да страда в самота. След всичко, което беше направил през деня, той не заслужаваше съчувствие. Освен това, заповедта на Лоугън да се пази от него още звучеше в ушите ѝ.

Да, ама тя не беше дете или прислужница, че да ѝ заповядва. Беше зрял човек, имаше право да слуша собствената си съвест. Мадлин се притесни и звънна за прислужница, после отиде до гардероба.

Момичето дойде след минута-две.

— Моля, госпожо Скот — каза то объркано, като видя, че Мадлин се облича в рокля за през деня.

— Помогни ми да се преоблека — помоли Мадлин. — Вярвам, че лорд Дрейк е буден. Ако е така, бих искала да говоря с него.

— Но, госпожо Скот, господарят каза на всички...

— Да, той ясно заяви нарежданията си. Но не бива да се тревожиш. Ще бъда в пълна безопасност, защото настоявам някой да ме придружи до крилото за гости.

— Да, госпожо Скот — съгласи се прислужницата колебливо. — Макар да смятам, че господарят няма да е доволен, като научи това.

Мадлин беше придружена до крилото за гости от един лакей, госпожа Бийчъм и иконома, въпреки че всички показаха ясно неодобрението си.

— Няма нужда от толкова хора — възрази Мадлин, но те решително отказаха да я оставят сама с толкова опасен човек.

Когато влязоха, лорд Дрейк тършуваше из стаите на крилото за гости, което беше облицовано с махагонова ламперия. Той се олюляваше, мигаше като току-що събудено дете, после огледа и четиримата и накрая зачервените му очи се спряха на Мадлин.

Тя беше удивена от разликата между неговата външност преди и сегашния му вид. Насмешливият, безгрижен бохем сякаш беше заменен с някакъв странник с разрошени коси и посивяло лице. Беше

се преоблякъл с чистите дрехи, които бяха му приготвили — панталон, риза и жилетка, шита за стройното тяло на Лоугън. Шевовете и копчетата ѝ се бяха опънали върху пълното му тяло.

— Ако търсите алкохол — каза Мадлин тихо, — да знаете, че Лоугън предвидливо изнесе всички бутилки оттук. Бихте ли желали кафе?

Андрю я погледна засрамено и се отдръпна в ъгъла.

— Моля ви, идете си — промърмори той. — Не мога да ви гледам в очите. След онова, което сторих днес...

— Вие не бяхте на себе си — отговори Мадлин, а гневът ѝ се смени от съжаление.

— Не, бях самият аз — увери я той. — Точно такъв, какъвто съм — страховито копеле.

Андрю поклати глава, когато Мадлин изпрати лакея за кафе и сандвичи.

— Не го пращайте! След час си тръгвам.

— Трябва да останете, лорд Дрейк. Заради съпруга ми.

Крайчетата на устата му се изкривиха присмехулно.

— Сигурен съм, че не желаете той да бъде лишен от удоволствието да ме набие.

— Вие го познавате по-добре — каза Мадлин тихо и седна в креслото, а госпожа Бийчъм и икономът запалиха лампите и подкладоха огъня. — Седнете да поговорим, лорд Дрейк.

Той неохотно се съгласи и приседна на един стол близо до огъня, подпрял глава с длани. Кафето беше сервирано, лорд Дрейк изпи три чаши от горчивата напитка и малко сякаш му просветна. Когато се увери, че всичко е спокойно, прислугата се подчини на тихата молба на Мадлин и се оттегли в съседната стая.

Лорд Дрейк заговори пръв.

— Преди разходката по Темза бях пил три дни — измънка той. — Бях почти откачил от страх, защото разбрах, че някакви копелета, на които дължах пари, са определили цена за главата ми. Измислих някакъв идиотски план, според който трябваше да симулирам удавяне, като се надявах, че така ще ги отклоня от следите си. След като планът успя, аз се дегизирах, за да мога да играя комар на източния бряг. Точно там чух клюката за Лоугън. Всички говореха, че той бил

незаконен син на Рочестър. Направо подлудях. Никога дотогава не бях изпитвал такава омраза.

— Към Лоугън ли? — попита Мадлин объркана.

Той кимна унило с глава.

— Да... Макар в голяма степен да беше насочена към баща ми. И към двамата, защото ме бяха измамили. Лоугън е бил първородният син, но аз заех мястото му. Аз живях като богат наследник вместо него... Пък и беше очевидно, че той е по-добрият от двамата. Вижте какво успя да постигне той. Винаги съм се сравнявал с него, но аз бях губещият. За сметка на това пък се успокоявах с мисълта, че във вените ми тече кръвта на рода Дрейк. А изведнъж се оказа, че същата кръв течала и в неговите вени.

— Вие сте единственият законен наследник на лорд Рочестър — каза Мадлин. — Това не може да се промени.

Лорд Дрейк стисна с пръсти изящната порцеланова чаша така, че Мадлин се уплаши да не я счупи в ръката си.

— Но трябваше да е Лоугън не ви ли е ясно? В замяна на това той не получи нищо. Боже мой, не можете да си представите как живя той, какви наказания му налагаха онези Дженингс, как ходеше дни наред гладен в студа. А през това време аз живеях в богатата къща...

— Нищо не сте могли да промените — меко го прекъсна Мадлин.

— Но баща ми е могъл... и като го узнах, направо пропаднах в ада. Не мога да бъда негов син. Не мога също да понеса мисълта, че съм брат на Лоугън, след като съм му отнел всичко в деня на раждането си. — Той стана от стола и остави чашата с треперещи ръце. — Единственото нещо, което мога да сторя за Лоугън, е да изчезна завинаги от живота му.

— Грешите. — Мадлин остана в креслото и го погледна с ясен поглед, който сякаш го прикова. — Бъдете поне достатъчно смел да се видите утре с Лоугън. Мисля, че дълбоко в душата си той вярва, че всички, които обича, някой ден го напускат. Ако храните някакви братски чувства към Лоугън, ще останете и ще намерите начин да му помогнете да стане такъв, какъвто беше. Той няма да се успокои, докато не сторите точно това. Вие сте единствената връзка между Лоугън и лорд Рочестър. Не вярвам той някога да обикне или поне да

хареса лорд Рочестър, но трябва да приеме истината, че лордът е негов баща.

— И вие смятате, че аз трябва да сторя тъкмо това за него? — запита лорд Дрейк с ироничен смях, който поразително напомняше смеха на Лоугън. — Боже мили, това не мога да сторя за самия себе си!

— Тогава трябва да си помогнете един на друг — упорито държеше на своето Мадлин.

Лорд Дрейк отново седна.

— Вие сте нещо много повече, отколкото изглеждате, нали? Вие сте една малка настойчива женичка... но мисля, че трябва да сте точно такава, щом сте се омъжили за брат ми.

Те се погледнаха с взаимен интерес, докато не забелязаха един едър силует на вратата. Лоугън... Лицето му беше изкривено, гласът — дрезгав, когато се обърна към Мадлин:

— Махай се оттук!

Тя примигна смутено.

— Аз поговорих малко с лорд Дрейк...

— Казах ти да не се приближаваш до него. Толкова ли е трудно да се подчиниш на една най-просто молба.

— Виж — каза лорд Дрейк, смутен и огорчен, — нищо лошо не е станало, Джими. Не обвинявай съпругата си за нещо, което се е случило много преди да се запознаеш с нея.

Лоугън не му обърна внимание и студено погледна Мадлин.

— В бъдеще, мадам, не се бъркайте в работи, които не ви засягат.

Нещо в нея се прекърши. Месеци наред доброволно му се беше подчинявала, като се опитваше да спечели чувствата му чрез пълното си себеотдаване... но и това не беше достатъчно. Мадлин се беше изморила от опити и провали, от загубата и получаването на едни и същи неща. Стоеше сега пред него и отговаряше напълно безразлично.

— Много добре. Повече няма да ти бъда в тежест. Моля те, уединявай се, колкото желаеш и когато желаеш.

После напусна стаята, без да го погледне. Лоугън се обърна и погледна Дрейк с омраза.

— Само ако я пипнеш с мръсните си ръце...

— Боже мой — възкликна Андрю и поклати глава. — Нима смяташ, че бих могъл да съблазня съпругата ти... или която и да е

жена, в подобно състояние. Имам си други грижи. Освен това, тя никога няма да отговори на предложението ми. Не е като Оливия.

— Ще те убия, ако още веднъж те заваря насаме с нея!

— Ама ти си бил по-голям глупак от мен! — отбеляза Андрю и разтри главата си, която се пръскаше от болка. — Не съм го допускар, но излиза, че е така. Намерил си жена, която те обича, макар да не проумявам как и защо, и нямаш никаква представа как да отговориш на тази любов!

Лоугън го погледна с леден поглед.

— Пиян си, Андрю!

— Разбира се, че съм пиян. Това е единственото състояние, в което казвам истината!

— Да пукна, ако започна да обсъждам с теб съпругата си!

— На път си, братко... защото си Дрейк! Непрекъснато бягаш от хората, които те обичат. Хората от рода Дрейк са самотници. Ние презираме онези, които се опитват да ни обичат. Така е станало с майка ти, така ще стане сега с твоята съпруга.

Лоугън погледна Андрю като гръмнат. Беше възмутен.

— Аз не съм като него — просъска той.

— Колко души пожертва заради амбициите си? Колко души държа на разстояние, докато те напуснат? Внушил си си, че самотата е най-удобната позиция. Че така животът е дяволски спокоен и подреден, нали? Прокълнат си да бъдеш абсолютно самостоятелен — като Рочестър и мен. — Той се усмихна на реакцията на Лоугън. — Искаш ли да чуеш нещо безкрайно интересно? Тя ме помоли да ти помогна.

— Да ми помогнеш?! — попита Лоугън недоверчиво. — Не аз имам нужда от помощ.

— Спорен въпрос — каза Андрю с пресилена усмивка. — Нека поговорим утре, братко... Много съм изтощен и пиян. А ти междуременно си помисли дали да не отидеш при жена си и да я помолиш да не те напуска.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лоугън крачеше объркан из стаите и чувстваше, че спокойния му, подреден живот е нарушен. Напоследък се случиха доста непредвидени неща... Новината, че ще става баща, разкритието, че е незаконен син на Рочестър, мнимата смърт на Андрю. Подобно стечение на обстоятелства в личния му живот би могло да наруши защитните му сили. Насред цялата бъркотия имаше едно нещо, което беше останало същото, без да се поддаде на промяна. Мадлин... щедра, любяща, издръжлива, показваща на всяка крачка любовта си към него.

Лоугън се нуждаеше от нея, но трудно би признал това дори пред самия себе си. Мадлин се задоволяваше само с онова, което той и даваше, и не молеше за повече. Лоугън събра остатъците на своята решителност и влезе в спалнята. Съпругата му седеше на края на леглото с ръка на корема си. Лицето ѝ имаше странно изражение, граничещо с паника.

— Какво има? — приближи бързо Лоугън.

— Усетих, че бебето помръдна — съобщи тя учудено.

Той се слиса и не можа да реагира. Стисна ръце и внезапно почувства страхотно желание да я докосне, да усети и той движенията на детето в утробата ѝ. Лоугън потрепери от напрежение, за да сдържи порива си.

Мекотата, изписана на лицето на Мадлин изчезна и тя се изправи. Отиде до гардероба и едва тогава Лоугън видя куфара, който беше извадила.

— За какво ти е? — попита той рязко.

Гласът ѝ беше твърд и плътен.

— Осъзнах, че повече не желая да живея тук.

Обзе го ярост, но той ѝ отговори съвсем спокойно:

— Нямате друг избор, мадам.

— Имам. Не можеш да ме задържиш тук, освен чрез физическа сила.

— Никога не съм допускар, че ти е било толкова неприятно — каза Лоугън и с жест посочи луксозната обстановка. — Ако не си била щастлива, значи си се преструвала много добре.

— Способен си да ме правиш едновременно щастлива и нещастна.

Мадлин извади чифт ръкавици, ленени чаршафи и дантелен шал, които нареди в куфара.

— Ясно е, че ужасно съм те притеснявала. Е, когато се преборя с любовта си към теб, всичко ще стане по-просто и лесно и за двама ни.

Лоугън пристъпи и застана пред гардероба.

— Мади — каза той, — преди малко не биваше да се държа грубо с теб. Но се бях разтревожил. Сега остави тези неща и ела да си легнем.

Тя поклати глава, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Предавам се, Лоугън. Ти няма да спреш да си отмъщаваш за това, че те излъгах. Използваш всяка възможност да ми покажеш, че можеш да вървиш напред, без да поглеждаш назад... при това твърде често. Признавам си, че постъпих глупаво, като се надявах, че ще се промениш. Сега искам само да се махна от теб и да намеря някъде покой.

Смирената ѝ упоритост го вбеси.

— По дяволите, никъде няма да отидеш!

Лоугън я сграбчи за раменете и замръзна, когато усети как ръката ѝ го шляпна по бузата. Беше му ударила плесница!

— Пусни ме! — извика тя задъхана.

Лоугън беше крайно изненадан — не очакваше подобна реакция. Смутен и разгневен, той се наведе да я целуне, като се опитваше да я омилостиви, както само той умееше. Но вместо обичайната нежна отзивчивост, тя остана стегната и студена. Лоугън за първи път осъзна една нова черта у Мадлин — нейната твърдост. Той се втреци и отпусна ръце.

— Какво искаш от мен, по дяволите? — грубо я запита той.

— Отговорите на няколко въпроса — очите ѝ търсеха неговите. — Вярно ли е онова, което каза днес следобед? Че съм ти нужна само заради детето в утробата ми?

Лоугън усети, че го залива гъста червенина.

— Бях ядосан, защото се изложи на опасност.

— Заради бебето ли се ожени за мен? — настояваше тя.

Лоугън почувства, че тя подкопава устоите му с намерение да го накара да пълзи.

— Да, аз... Не. И тогава те желяех.

— И ме обичаше? — прошепна тя.

Лоугън прекара ръце през косите си и ги разроши.

— По дяволите, не ми се говори за това.

— Добре.

Мадлин спокойно се обърна и продължи да опакова вещите си.

Той изсумтя и я прегърна през раменете, без да обръща внимание на съпротивата ѝ. Усети мириса ѝ, после я целуна по врата. Дрезгавият му глас се губеше в дългите ѝ коси.

— Не искам да те загубя, Мади.

Тя се опита да се освободи.

— Но не желяеш и да ме обичаш.

Той рязко я пусна и закричи из стаята като животно в клетка.

— Веднъж ми го каза — избухна ядосано Мадлин. — Защо да не можеш да го повториш? Нима си толкова студен и не можеш да ми простиш?

Той се спря, без да я погледне, и каза измъчено:

— Отдавна съм ти простил. Разбрах защо си постъпила така. Дори ти се възхитих.

— Тогава защо между нас все още има прегради? — попита Мадлин с неподозирано отчаяние.

Раменете му потръпваха. Мадлин прехапа устни и изчака мълчаливо, защото осъзна, че може би ще узнае нещо, което би изяснило положението.

— Знаеш, че те обичам — каза Лоугън с хрипков глас. — Всеки го знае. Каквото и да сторя, не мога да го опровергая. — Той отиде до прозореца и опря длани на леденото стъкло, загледан в зимната картина отвън.

— Но не мога да позволя да ми се случи втори път. Ако те изгубя сега, ще бъда унищожен.

— Но ти няма да ме загубиш — каза тя смутено. — Лоугън, повярвай ми!

Той поклати глава.

— Рочестър ми каза... — Лоугън преглътна с усилие. — Майка ми е починала при моето раждане. Бил съм твърде едър... Аз съм виновен за смъртта ѝ.

Мадлин възрази.

— Боже мой, как можеш да вярваш на това?

— Така е — каза той смирено. — Аз съм виновен. И изобщо не мога да се зарадвам на бебето ни, като си помисля, че същото би могло...

Лоугън не довърши изречението. Нямахше нужда.

— Децата ми също ще бъдат едри... а ти...

— Не съм толкова крехка, колкото си мислиш — каза Мадлин и погледна смръщеното му лице. — Лоугън, погледни ме! Обещавам ти, че нищо няма да се случи с мен или с бебето!

— Не можеш да даваш такива обещания — възрази той грубо.

Мадлин отвори уста, за да спори с него, но изведнъж си спомни, че и нейната майка е имала проблеми с раждането. Лоугън беше прав — тя не можеше да обещае, че всичко щеше да е наред.

— И какво ще стане, ако се случи най-лошото? — попита тя. — Нима ще ти е по-леко, ако бягаш от духовната връзка с мен?

Лоугън се обърна да я погледне — лицето му беше измъчено, в очите му имаше сълзи.

— Не зная, дявол те взел!

— Не се ли умори да бягаш от всички? — промърмори Мадлин, а очите ѝ бяха изпълнени с любов и съчувствие. — Ела при мен, Лоугън. Нека си принадлежим. Не е нужно и двамата да се чувстваме самотни.

Думите ѝ го преобразиха. Стиснатите му челюсти потръпнаха и той се втурна към нея, за да я притисне силно до себе си.

— Не мога да живея без теб — прошепна той.

— Не се налага.

Мадлин вплете пръсти в косите му и го целуна по мократа от сълзи буза, а самата тя почувства страхотно облекчение.

Лоугън я целуна така, като че целувката щеше да трае вечно.

— Ще останеш ли? — попита той.

— Да, да...

Устните ѝ търсеха неговите и Лоугън изстена от болезнено желание. Щеше да поеме риска да я люби, но не само защото нямахше

никакъв друг избор. Той внимателно я занесе до леглото, съблече я и я люби с цялата нежност, на която беше способен.

След това Мадлин остана да лежи в обятията му, безсилна да помръдне. Тя усети, че Лоугън се надига да я погледне. Той се наведе над нея и притисна устни до корема ѝ. Очите ѝ радостно светнаха.

— Всичко ще е наред — прошепна Мадлин и го привлече към себе си. — Вярвай ми!

Когато го целуна, сърцето ѝ бе пълно с любов.

ЕПИЛОГ

Родилните болки продължаваха вече десет часа. Лоугън беше помолен да напусне стаята, където Мадлин раждаше, затова седеше в една от близките стаи и се вслушваше във всеки шум, идващ оттам. Успокояваше се донякъде с мисълта, че Джулия е при Мадлин, за да ѝ вдъхва смелост и сили, а също и да помага на лекаря и акушерката. Нищо друго обаче не беше в състояние да го освободи от тревогата за нея.

Беше стоял при нея първите няколко часа, но гледката на страдащата жена ужасно го изнерви, затова доктор Брук му нареди да излезе от стаята.

— По-добре си вземете бутилка бренди — му беше казал той с окуражаваща усмивка. — Може да продължи още няколко часа.

Вече беше преполовил бутилката, но алкохолът не притъпи страха, който изпитваше. Не можеше да понесе спомена за Мадлин, която сграбчваше чаршафа при всяка контракция и прехапваше устни до кръв.

— Божичко, Джими — каза Андрю, който влезе в стаята и седна до него със загадъчна усмивка. — Май не ти е съвсем добре, а?

Лоугън го погледна нещастно.

— Странно, нали? — продължи Андрю. — Поне веднъж аз да съм трезвеникът, а ти да си пияницата.

През последните месеци Андрю беше намалил пиенето до чаша вино в особени случаи. Лицето му вече не изглеждаше така подпухнало, беше доста отслабнал, та на пръв поглед приличаше на строен младеж. Беше се отказал от комара и изплати дълговете си дори с лихвите. Изглеждаше, че е успял дори да установи по-близки отношения с Рочестър, който пък поомекна след мнимата „смърт“ на сина си.

— Още не съм пиян — изсумтя Лоугън и трепна, защото чу сподавен вик откъм стаята.

Андрю смутено погледна от вратата.

— Стегнат си като часовникова пружина — отбеляза той. — Я по-весело, Джими. Жени раждат всеки ден. Защо не слезеш долу с мен? Да ти кажа право, омръзна ми да се опитвам да водя любезни разговори с твоите сватове, нали са от почитаемите. Обърни ми малко внимание — домакин си най-сетне!

— По-добре да ходя по счупени стъкла.

Учудена усмивка пробяга по устните на Андрю.

— Великият Лоугън Скот си глътнал езика. Това е гледка, която никога не съм се надявал, че ще видя.

Лоугън изобщо нямаше сили да му отговори. Той погледна портрета на Мадлин, рисуван от Орсини — картината бе получила възторжени хвалебствия от всеки уважаван критик в Лондон. Художникът я беше нарисувал седнала край прозорец, облегла леко лакътя си на орехова маса и замечтано загледана в далечината. Беше облечена в бяла семпла рокля, само единият ѝ ръкав беше леко смъкнат и разкриваше рамото ѝ.

Орсини беше изобразил Мадлин в профил и така беше показал деликатната чистота на чертите ѝ, нежната извивка на дългата шия, на ръцете, на рамото, а чрез светлосенките се добиваше представа за кадифената мекота на кожата ѝ. Портретът впечатляваше с контрастите си: невинност, съчетана с чувственост, спокойно лице и лукав блясък в очите... Мадлин в образа на низвергнат ангел.

— Хубав е — въздъхна Андрю, като проследи погледа на Лоугън. — Като гледа този портрет, човек никога не би предположил, че е инат като магаре. Тя ще се справи, Джими. Ако играех комар, щях да заложа всичките си пари на нея.

Лоугън кимна леко, а погледът му все още беше прикован в портрета. Последните няколко месеца за него бяха изпълнени с толкова радост, че той никога не беше и сънувал толкова щастие. Мадлин беше всичко — изпълваше всеки миг от живота му, прогони горчивината и болката и донесе радостта в дома му. Любовта, която изпитваше към нея в началото, не можеше да се сравнява с онова, което чувстваше сега. Ада би пребродил, за да ѝ спести дори миг страдание. Мисълта, че горе тя се бори сама с раждането на детето им, че той нищо не може да стори за нея, го подлудяваше.

Изведнъж Лоугън чу бебешки плач. Писъкът го накара да скочи. С побеляло лице той изчака около минута, която му се стори почти час.

Вратата се отвори и Джулия застана там с щастливо изражение на лицето.

— Майката и детето се чувстват прекрасно. Татко, влез да видиш красивата си дъщеря.

Лоугън я гледаше, без да разбира.

— А Мади... — той млькна и облиза сухите си устни.

Джулия се усмихна и го погали по бузата.

— Тя се справи отлично, Лоугън. Добре е.

— Честито, братко — каза Андрю и взе бутилката от Лоугън. — Дай ми я! Стига ти толкова!

Лоугън се втурна към стаята, без да осъзнава точно какво става.

Андрю се загледа в полупразната бутилка, която държеше, и я подаде на Джулия.

— Вземи! — промърмори той. — Нямам доверие в себе си. Слава Богу, имам още доста пороци, от които трябва да се отърва.

Лоугън като насън прие поздравленията на лекаря и акушерката, после влезе в стаята и седна до Мадлин. Тя му се усмихна уморено.

— Мади, — каза той дрезгаво. Взе ръката ѝ, поднесе я към устните си и целуна дланта ѝ.

Мадлин видя облекчението, изписано на лицето му, прошепна нещо и го привлече към себе си. Той притисна лице към гърдите ѝ и издаде неразбираем звук.

— Добре съм — промърмори тя и погали косата му. — Не беше толкова страшно, колкото очаквах.

Устните му потърсиха нейните, той усети топлината им и тревогата му изчезна.

— Уплаших се до смърт — каза Лоугън след целувката. — Изобщо не желая да го преживявам втори път.

— Боя се, че ще ти се наложи, мили. Нали би искал тя да си има братче.

Лоугън се вгледа в мъничкото телце в ръцете на Мадлин. Бебето беше увито в пеленки, малкото му розово личице изглеждаше леко смръщено. Главичката му бе покрита с кестенява косичка. Лоугън погали нежно копrienеното кичурче.

— Здравей — прошепна той и целуна челцето на дъщеря си.

— Красавица е, нали? — попита Мадлин.

— Изключителна — каза той, загледан в чудното създание. После погледна съпругата си. — Но не надминава майка си.

Въпреки че беше изтощена и слаба, Мадлин се пошегува.

— Глупчо! Няма жена, която да е красива след раждане.

— Мога да те гледам часове наред... седмици... месеци... и да не ми омръзне.

— Ще трябва да го правиш, когато спя — каза тя и се прозина, мигайки сънливо.

— Почини си. И двете си починете. — Той нежно погледна съпругата и дъщеря си. — Аз ще ви пазя.

— Обичаш ли ме? — попита Мадлин с лека усмивка.

— Сигурно е любов. — Лоугън целуна затворените ѝ очи. — Макар че няма подходяща дума за това.

— Веднъж ти ми каза, че считаш любовта за слабост.

— Сгрешил съм — прошепна той, целувайки ъгълчетата на устните ѝ. — Сега разбрах, че това е единствената ми сила.

Мадлин заспа с усмивка на устните, без да изпуска.

На вратата леко се почука. Лоугън отиде да отвори — на прага стоеше госпожа Флорънс. Напоследък тя беше станала постоянна посетителка на дома им. Идваше уж на гости при Мадлин, но с Лоугън неочаквано бяха открили радостта на взаимното общуване. В края на краищата те бяха дълбоко свързани. Водеха дълги, интересни разговори за театър... понякога говореха и за майка му Елизабет. Лоугън искаше да научи повече подробности за нея, а също и за мъжа, който беше неин баща. Малко по малко госпожа Флорънс му разкриваше истината за миналото му, като му вдъхваше самочувствие, което той никога не бе очаквал да придобие.

Баба му беше облечена строго официално, около врата и китките си носеше перли, а косата ѝ беше старателно сресана.

— Те спят — каза Лоугън, решен да запази спокойния сън на съпругата и дъщеря си.

Госпожа Флорънс царствено вдигна бастуна си към него.

— И през ум да не ти минава, че ще се върна, след като изкачих проклетите ви стълби. Ще остана само минутка — трябва да видя своята правнучка.

— Добре — прошепна той и я пусна да влезе. — Явно нищо не може да те спре.

Госпожа Флорънс пристъпи към леглото, очарована от гледката на бебето в ръцете на Мадлин.

— Моята правнучка — нежно каза тя и погледна към Лоугън. — Прекрасно създание, както и очаквах. Решихте ли как да я кръстите?

— Елизабет — отговори Лоугън.

Старицата го погледна с овлажнели очи. Тя му направи знак да се наведе и го целуна по бузата.

— Майка ти щеше да е много щастлива, момчето ми. Много щеше да е щастлива...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.